

Ticălosul seducător

Christina
Lauren

EROS COP

TREI

Ticălosul seducător descrie cu senzualitate și umor tensiunea erotică dintre un bărbat și o femeie a căror rivalitate se transformă într-o atracție de nestăvilit.

Inteligentă, ambițioasă și la un pas de absolvirea unui MBA, stagiară Chloe Mills are o singură problemă: seful ei, Bennett Ryan. Exigent, fără scrupule și aparent lipsit de orice considerație pentru munca subordonaților, acesta este însă un bărbat irezistibil. Un „ticălos seducător”, cum este numit pe ascuns în firma al cărei director executiv este. Deși nu a fost niciodată adeptul unei relații la serviciu, asistentă sa Chloe e arăt de fermecătoare, încât Bennett devine din ce în ce mai tentat să încălce regulile. La ce anume trebuie să renunțe cei doi pentru a se avea unul pe celălalt?

ISBN 978-606-719-011-1

9 786067 190311

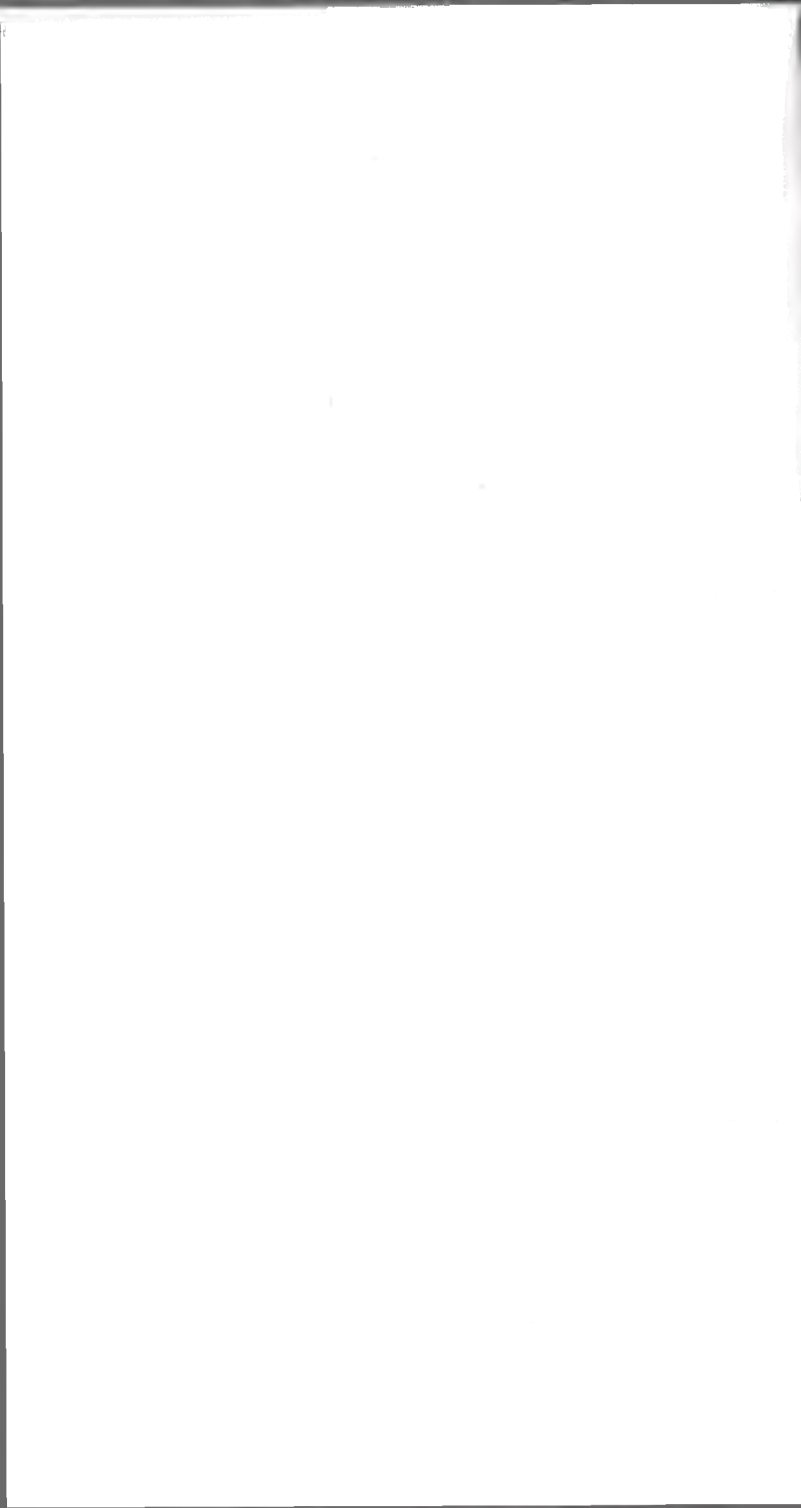
EROSCOPI

TREI

www.edituratrei.ro

**Ticălosul
seducător**

EROS COP

Christina Lauren

Ticălosul seducător

TREI

Traducere din engleză de
Cristina Jinga

Unu

Tata spunea întotdeauna că poți învăța jobul pe care îl vrei urmărind, clipă de clipă, felul în care cineva îndeplinește profesia respectivă.

— Ca să obții jobul din vârf, trebuie să începi de la bază, mi-a zis el. Să devii persoana fără de care directorul executiv nu poate trăi. Să fii mâna lui dreaptă. Cunoaște lumea lor și te vor racola în secunda în care ți-ai luat diploma.

Devenisem de neînlocuit. Și, fără îndoială, devenisem Mâna Dreaptă. Dar în cazul de față, eram mâna dreaptă care, în cele mai multe zile, voia să plesnească fața aia afurisită.

Șeful meu, Bennett Ryan. *Ticălosul seducător.*

Stomacul mi se strângea ghem numai când mă gândeam la el: înalt, superb și complet mârșav. Era cel mai încrezut și mai afectat netrebnic pe care-l cunoscusem vreodată. Auzisem toate celelalte femei din birou bârfind despre escapadele lui și mă întrebam dacă un chip frumos era tot ce-i trebuie. Dar tata mai spunea și că „o să-ți dai seama foarte curând, în viață, că frumusețea e doar la suprafață, pe când urâciunea e până la os“. Îmi luasem și eu porția, mai mult

decât îndestulătoare, de bărbați nemernici în ultimii câțiva ani, mă incurcasem cu vreo câțiva în liceu și la colegiu. Dar asta îi întrecuse pe toți.

— Ei, salutare domnișoară Mills!

Domnul Ryan stătea în pragul biroului meu, care servea drept antecameră pentru al lui. Vocea îi era numai miere, dar efectul era exact pe dos... ca mierea lăsată să înghețe și să crape pe înghețată.

După ce-mi vărsasem apă pe telefon, îmi scăpasem cerceii în coșul de gunoi, mașina îmi fusese lovită în spate pe autostrada interstatală și fusesem nevoită să aștept polițiștii, care veniseră să ne spună ceea ce amândoi știam deja — că era vina celuilalt tip —, ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineața aceea era un domn Ryan acru.

Ce ghinion pentru mine că nu venise cu alt gust.

I-am oferit obișnuitul meu:

— Bună dimineața, domnule Ryan, sperând că îmi va da și el, în schimb, obișnuitul salut printr-o înclinare scurtă a capului.

Dar când am încercat să trec pe lângă el, a murmurat:

— Zău? „Dimineață“, domnișoară Mills? Ce oră e în mica dumitale lume?

M-am oprit și i-am înfruntat privirea glacială. Era mai înalt decât mine cu mai bine de douăzeci de centimetri și, înainte să lucrez pentru el, nu mă simțisem niciodată atât de scundă. Lucram pentru Ryan Media Group de șase ani. Dar, de când el se întorsese la afacerea familiei, în urmă cu nouă luni, mă apucasem să port tocuri pe care obișnuiam să le consider catalige de circ, numai ca să-l pot privi cât de cât la nivelul ochilor. Chiar și așa, tot trebuia să-mi las capul pe spate ca să mă uit la el, iar el în mod clar se delecta cu asta, după cum îi străluceau ochii de culoarea alunei.

— Am avut o dimineață cam dezastruoasă. N-o să se mai întâmple, am răspuns, ușurată că îmi stăpânisem tremurul din voce.

Niciodată nu întârzasem, nici măcar o dată, dar l-am lăsat să facă tapaj de data asta. Am reușit să mă strecur pe lângă el, să-mi

pun poșeta și haina în dulapul meu și să-mi pornesc calculatorul. Încercam să mă port de parcă n-ar fi rămas în ușă, urmărindu-mi fiecare mișcare.

— „Dimineață dezastruoasă“ este o descriere chiar potrivită pentru ceea ce a trebuit să rezolv eu în absența ta. Am vorbit personal cu Alex Schaffer ca să aplanez faptul că nu primise contractele semnate când i se promiseseră: la nouă dimineața, ora Coastei de Est. A trebuit s-o sun personal pe Madeline Beaumont ca s-o anunț că, de fapt, noi o să continuăm cu proiectul după cum am stabilit. Cu alte cuvinte, ți-am făcut treaba, și am făcut-o și pe a mea, în dimineața asta. Sigur, chiar și cu o „dimineață dezastruoasă“ poți ajunge la opt, nu? Unii dintre noi se trezesc și încep lucrul înainte de gustarea de dimineață.

M-am uitat la el, se burzuluia la mine, se uita urât, cu brațele încrucișate peste pieptul lui larg — și toate acestea numai pentru că întârzasem o oră. Mi-am întors privirea, foarte grijulie să nu mă holbez la modul în care costumul lui de culoare închisă, bine croit, i se întindea pe umeri. Făcusem greșeala de a vizita sala de sport a hotelului, la un congres în prima lună de când lucram împreună, și am intrat ca să-l găesc asudat și cu bustul gol lângă banda de alergat. Avea o față pentru care orice model masculin ar fi fost gata să ucidă și un păr incredibil, cum nu mai văzusem vreodată la un bărbat. Răvașit, de parcă tocmai și-ar fi tras-o. Așa i-l descriau fetele de la parter și, potrivit lor, își câștigase pe merit titlul ăsta. Imaginea lui ștergându-și pieptul cu tricoul îmi rămăsese întipărită în creier.

Bineînțeles, a trebuit s-o strice deschizând gura: „Mă bucur să te văd acordând în sfârșit interes condiției tale fizice, domnișoară Mills“.

Măgar.

— Îmi pare rău, domnule Ryan, am spus cu o ușoară notă tăioasă în glas. Înțeleg povara cu care te-am încărcat, obligându-te să folosești faxul și să răspunzi la telefon. Cum am mai spus, n-o să se mai întâmple.

— Ai dreptate, n-o să se mai întâmple, răspunse el, cu același zâmbet încrezut.

Dacă și-ar fi ținut gura închisă, ar fi fost perfect. O bucată de bandă adezivă ar fi rezolvat problema. Aveam o rolă în biroul meu, pe care din când în când o scoteam și o mângâiam, sperând că într-o bună zi am s-o pot folosi cum trebuie.

— Și doar ca să nu las acest incident să-ți iasă din minte, mi-ar plăcea să văd rapoartele complete despre proiectele Schaffer, Colton și Beaumont pe biroul meu, până la ora cinci. Și apoi o să compensezi ora pierdută în dimineața asta făcând o simulare de prezentare a raportului Papadakis pentru mine, în sala de conferințe, la șase. Dacă o să reușești cu raportul ăsta, o să-mi dovedești că știi ce mama naibii faci.

Am făcut ochii mari, privindu-l cum face stânga-mprejur, trântind ușa biroului. Știa foarte bine că eram înainte de termen cu proiectul ăsta, care de asemenea îmi servea ca teză pentru MBA¹. Mai aveam încă niște luni la dispoziție ca să-mi termin *slide*-urile, odată ce contractele aveau să fie semnate... fiindcă nu erau — nici măcar nu fuseseră schițate pe de-a-ntregul. Acum, cu toate pe capul meu, el voia să-i pregătesc o simulare de prezentare în... M-am uitat la ceas. Grozav, în șapte ore și jumătate, dacă săream peste masa de prânz. Am deschis fișierul Papadakis și m-am adâncit în lucru.

*

Când toată lumea începuse să se strecoare afară, pentru prânz, eu am rămas ținută în scaunul biroului, cu o cafea și o pungă de fructe uscate pe care o cumpărasem de la un automat. În mod normal, mi-aș fi adus mâncare gătită sau aș fi plecat cu ceilalți interni să-mi iau ceva, dar azi timpul nu era de partea mea. Am auzit ușa

1 Abreviere pentru Master in Business Administration — master în Administrarea Afacerilor.

biroului deschizându-se și mi-am ridicat capul, zâmbind, în timp ce intra Sara Dillon. Sara era în același program de stagiatură pentru MBA la Ryan Media Group ca și mine, deși ea lucra la contabilitate.

— Gata de prânz? m-a întrebat.

— Va trebui să sar peste. Asta-i o zi de iad.

I-am aruncat o privire spășită, iar zâmbetul ei se prefăcu în rânjel.

— Zi de iad sau șef de iad?

Se așează pe colțul biroului meu.

— Am auzit că l-au apucat pandaliile și a făcut gălăgie în dimineața asta.

I-am răspuns cu o privire sugestivă. Sara nu lucra pentru el, dar știa totul despre Bennett Ryan. Ca fiul cel mai mic al fondatorului companiei, Elliott Ryan, și cu un notoriu temperament exploziv, era o legendă vie în clădire.

— Și dacă aș fi în dublu exemplar, tot n-aș fi în stare să termin asta la timp.

— Ești sigură că nu vrei să-ți aduc ceva?

Ochii ei se îndreptară spre biroul lui.

— Vreun ucigaș plătit? Niște apă sfințită?

Am izbucnit în râs.

— Mă descurc.

Sara zâmbi și ieși din birou. Tocmai băusem și ultimul strop de cafea când m-am aplecat, observând că mi se dusesse un fir la ciorap.

— Și colac peste pupăză, am început eu, auzind-o pe Sara întorcându-se, deja i-am agățat pe ăștia. De fapt, dacă te duci undeva unde se găsește ciocolată, adu-mi vreo douăzeci de kile, ca să mănânc până-mi trece supărarea, mai târziu.

Mi-am ridicat ochii și am descoperit că nu Sara stătea în fața mea. Obrajii mi s-au aprins imediat și mi-am tras grăbită fusta la loc.

— Îmi cer scuze, domnule Ryan, eu...

— Domnișoară Mills, de vreme ce tu și celelalte asistente de birou aveți destul timp să discutați despre lenjeria problematică, pe

lângă strângerea materialelor pentru prezentarea Papadakis, mai am nevoie să coborî până la biroul lui Willis și să recuperez analiza de piață și segmentarea pentru Beaumont.

Își îndreptă cravata, privindu-și reflexia în fereastra mea.

— Crezi că poți face asta?

Adică tocmai mă numise „asistentă de birou”? Desigur, ca parte din stagiatura mea, adesea făceam și unele treburi elementare de secretariat pentru el, dar știa al naibii de bine că lucrasem pentru compania asta timp de mulți ani până primisem o bursă J.T. Miller la Universitatea Northwestern. Mai aveam doar patru luni până îmi obțineam diploma în afaceri.

Să-mi iau diploma și să ies naibii de sub șefia ta, am gândit eu. Mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea arzătoare.

— Cu multă plăcere o s-o întreb pe Sam dacă a...

— Nu era o sugestie, îmi tăie el vorba. Aș vrea să le iei tu.

Mă fixă un moment cu maxilarul strâns, înainte de a face stânga-mprejur și a se năpusti înapoi în biroul lui, închizând ușa cu nervozitate după el.

Care dracu' era problema lui? Chiar era necesar să trântască ușile ca un adolescent? Mi-am înșfăcat jacheta de pe speteaza scaunului și am pornit spre filiala noastră, la câteva clădiri distanță.

Când m-am întors, am bătut la ușa lui, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat clanța. Era încuiat. Probabil făcea una scurtă de după-amiază cu vreo prințesă a conturilor de economii, în timp ce eu alergam prin Chicago ca o zănatică. Am vârat dosarul de carton prin fanta de corespondență, sperând că hârtiile s-au împrăștiat peste tot și că va trebui să se aplece și să le sorteze singur. Să se învețe minte. Chiar îmi plăcea să mi-l imaginez în genunchi pe podea, adunând documentele risipite. Totuși, cunoscându-l, avea să mă cheme pe mine în cușca aia sterilă ca să fac curat, în timp ce el va privi.

Patru ore mai târziu, aveam toate actualizările făcute, *slide*-urile în mare parte în ordine și aproape râdeam isteric de cât de oribilă

fusese ziua. M-am surprins urzind o foarte sângeroasă și bine ticluită asasinare a puștiului de la Biroul de copiat acte. O treabă simplă, atâta cerusem. Să facă niște copii, să lege niște chestii. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Să intru și să ies. Dar nu. A durat două ceasuri.

Am alergat pe culoarul întunecat al clădirii acum goale, ținând în brațe, la grămadă, materialele de prezentare și m-am uitat la ceas. Șase și douăzeci. Domnul Ryan avea să-mi tăbăcească fundul. Întârzasem douăzeci de minute. După cum îmi dovedise în dimineața asta, ura întârzierile. „Întârziat“ era un cuvânt care nu se găsea în Dicționarul Tâmpitului Bennett Ryan. Laolaltă cu „compătimire“, „bunătate“, „înțelegere“, „pauză de prânz“ sau „mulțumesc“.

Așa că iată-mă, alergând pe holurile pustii în pantofii mei italie-nești ca niște catalige, gonind spre călău.

Respiră, Chloe. El poate adulmeca frica.

Când m-am apropiat de sala de conferințe, am încercat să-mi domolesc respirația și am încetinit la pas de plimbare. O lumină blândă ieșea pe sub ușa închisă. Cu siguranță era înăuntru, așteptându-mă. Cu grijă, am încercat să-mi netezesc părul și hainele, aranjând vrafal de documente din brațe. Trăgând adânc aer în piept, am bătut la ușă.

— Intră.

Am pășit în spațiul generos luminat. Sala de conferințe era imensă; un perete era, din podea până-n tavan, tot numai ferestre care ofereau o priveliște minunată asupra centrului orașului Chicago, de la etajele optsprezece în sus. Înserarea întunecase cerul, afară, iar zgârie-norii împetriștau orizontul cu ferestrele lor luminate. În mijlocul încăperii trona o masivă masă de conferință, iar în capul mesei, cu fața spre mine, stătea domnul Ryan.

— Îmi cer iertare, domnule Ryan, am zis cu vocea tremurătoare din pricina respirației încă gâfâite. Printatul a durat...

M-am oprit. Scuzele n-aveau să m-ajute, în situația mea. Și, de altfel, n-aveam de gând să-l las să dea vina pe mine pentru ceva asupra căruia nu aveam niciun control. Putea să mă pupe-n fund. Cu

noul meu curaj în funcțiune, mi-am ridicat bărbia și m-am apropiat de locul unde stătea.

Fără să mă uit în ochii lui, am căutat printre hârtii și am așezat o copie a prezentării pe masă, între noi.

— Gata, pot să încep?

Nu mi-a răspuns, ochii lui sfredelindu-mi fațada de bravură. Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă el n-ar fi fost superb. În schimb, a făcut un gest spre materialele din fața lui, îndemnându-mă să continui.

Mi-am dres glasul și mi-am început prezentarea. În timp ce am trecut în revistă diversele aspecte ale proiectului, el a rămas tăcut, uitându-se atent la copia lui. De ce era atât de calm? Crizelor lui de nervi le puteam face față. Dar tăcerii ăsteia sinistre? Era tulburător.

Mă aplecasem peste masă, arătând către un set de grafice, când s-a întâmplat.

— Termenul lor pentru primul eveniment e puțin ambi...

M-am poticnit în mijlocul propoziției, cu respirația tăiată. Mâna lui s-a lipit blând de spatele meu, sub talie, apoi a coborât, odihnindu-se pe rotunjimile fundului meu. În nouă luni de când lucram pentru el, nu mă atinsese niciodată intenționat.

Iar atingerea asta de acum era *foarte* intenționată.

Căldura mâinii lui mă ardea prin fustă, pe piele. Toți mușchii din corpul meu s-au încordat și mi-am simțit interiorul lichefiindu-se. Ce naiba făcea? Creierul meu striga la mine să-i dau peste mână, să-i spun să nu mă mai atingă niciodată, dar corpul meu avea alte idei. Sfârcurile mi s-au răzvrătit și am strâns din dinți, drept răspuns. Sfârcuri trădătoare.

În timp ce inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul, cel puțin o jumătate de minut s-a scurs fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, mâna lui mișcându-se mai departe, spre coapsa mea, mângâind. Respirațiile noastre și vuietul înfundat al orașului de dedesubt erau singurele sunete din aerul neclintit al sălii de conferințe.

— Întoarce-te, domnișoară Mills.

Vocea lui liniștită a rupt tăcerea și mi-am îndreptat spatele, cu ochii ațintiți înainte. Încet, m-am întors, mâna lui lunecând ușor peste mine și ajungând pe coapsă. Simțeam cum îmi mângâie coapsele cu palma răsfirată, apoi cum îmi atinge cu degetul mare, apăsător, pielea delicată a pântecului. Mi-am coborât privirea spre ochii lui, care se uitau intens la mine.

Îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând, fiecare respirație devenind mai adâncă decât cea de dinainte. Un mușchi i se zbatea pe bărbia fermă și, în timp ce degetul mare începuse să se plimbe, alunecând încet înainte și-napoi, ochii lui nu se dezlipeau dintr-ai mei. Mă așteptase să-l opresc; fusese destul timp ca să-l fi împins la o parte sau pur și simplu să mă fi întors și să fi plecat. Dar eu aveam prea multe sentimente de lămurit înainte să pot reacționa. Nu mă mai simțisem niciodată astfel și nu mă așteptasem în veci să simt așa ceva pentru el. Îmi venea să-i dau o palmă și apoi să-l trag spre mine de guler și să-l ling pe gât.

— La ce te gândești? șopti el, cu ochii deopotrivă zeflemitori și îngrijorați.

— Încă încerc să aflu.

Cu ochii aceia încă fixați într-ai mei, începu să-și coboare mai mult mâna. Degetele lui alunecară pe coapsa mea, până la marginea fustei. Apoi urcă mâna, astfel încât vârfurile degetelor ajunseră pe breteaua portjartierului, pe marginea de dantelă a unuia dintre ciorapi, până la jumătatea coapsei. Un deget se strecură pe sub materialul subțire și îl trase puțin în jos. Mi-am ținut răsufarea, simțind deodată că mă topeam.

Cum îi puteam da voie corpului meu să reacționeze așa? Încă îmi mai venea să-l palmuiesc, dar acum, mai mult decât asta, voiam ca el să continue. Durerea surdă dintre picioare creștea din ce în ce mai tare. El ajunsese la marginea chiloților și își vârî degetele dedesubt. L-am simțit alunecând pe pielea mea și atingându-mi în trecere clitorisul, înainte să-și împingă degetul în mine, iar eu mi-am mușcat buza încercând, fără succes, să-mi înăbuș geamătul.

Când mi-am coborât ochii spre el, broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Futu-i, mârâi liniștit. Ești udă.

Ochii i se închiseră și păru prins în aceeași luptă interioară în care eram și eu. Am aruncat o privire spre poala lui și l-am văzut încordându-se sub țesătura subțire a pantalonilor. Fără să-și deschidă ochii, își retrase degetul și strânse în pumn dantela subțire a chiloților mei. Tremura când își ridică privirea spre ochii mei, cu o expresie clară de furie. Dintr-o mișcare îi rupse, sfâșierea țesăturii răsunând cu ecou în liniștea din jur.

Mă apucă brutal de șolduri, ridicându-mă pe masa rece și desfăcându-mi picioarele în fața lui. Am scos un geamăt involuntar când degetele lui s-au întors, strecurându-se între picioarele mele și intrând din nou în mine. Îl disprețuiam pe bărbatul acela într-un mod deosebit de intens, dar corpul meu mă trădase; tânjeam mai mult după ceea ce-mi făcea. Și să fie al naibii dacă nu era bun la asta. Atingerile lui nu erau cele blânde și afectuoase cu care fusesem obișnuită. Aici aveam de-a face cu un bărbat obișnuit să obțină ce voia și, după cum se vedea în clipa asta, ceea ce voia eram eu. Capul îmi căzu într-o parte și m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă în coate, simțind iminentul orgasm apropiindu-se vertiginos.

Spre totala mea deznădejde, chiar am scâncit:

— Oh, te rog.

El se opri, trăgându-și degetele înapoi și strângându-le în pumn, în fața lui. M-am ridicat, l-am înșfăcat de cravata de mătase și i-am tras gura spre a mea. Buzele lui, la atingere, erau la fel de perfecte precum arătau, ferme și netede. Nu mai fusesem niciodată sărutată de cineva care în mod clar cunoștea absolut toate pozițiile și pătrunderile și mișcările de tachinare care să mă facă să-mi pierd complet capul.

I-am mușcat buza de jos, în timp ce mâinile îmi acționau grăbite în partea din față a pantalonilor lui, desfăcându-i cu un plesnet cureaua din cataramă.

— Ar fi mai bine să termîni ceea ce ai început.

El scoase un sunet jos, ca un geamăt de furie, din adâncul gâtlejului și îmi apucă bluza în mâini, desfăcând-o brusc, rupându-i nasturii de argint, care se rostogoliră pe lungă masă de conferințe.

Își plimbă mâinile pe coastele mele și peste sâni, degetele mari lunecând înainte și înapoi pe sfârcurile mele întărite, privirea ochilor negri ațintindu-mă tot timpul asta. Avea mâini mari și brutale până la limita durerii, dar în loc să tresar sau să dau înapoi, mi-am împins sâni în palmele lui, dorindu-mi mai mult și mai dur.

El gemu, încordându-și degetele. Îmi trecu prin minte că m-aș putea învineți și, pentru un moment dement, am sperat c-o voi face. Voiam o cale de a-mi aminti de senzația asta, de a fi absolut sigură pe ceea ce își dorea trupul meu, complet descătușat.

El se aplecă, apropiindu-se cât să-mi muște umărul, șoptindu-mi:
— Mă ațâți.

Părându-mi-se că nu-s destul de aproape, m-am grăbit spre fermoarul lui, dându-i jos pantalonii și boxerii, până la podea. I-am strâns cu putere mădularul, simțindu-l pulsând în palma mea.

Modul în care-mi șuieră numele *de familie* — *Mills* — ar fi trebuit să stârnească în mine o undă de furie, dar în clipa aceea nu mai simțeam decât un singur lucru: dorință sexuală pură și autentică. Mi-a ridicat fusta pe coapse și m-a împins pe spate, pe masa de conferințe. Până să scot un cuvânt, mi-a prins gleznele, și-a apucat penisul și a făcut un pas înainte, împlântându-l adânc în mine.

N-am putut nici măcar să mă oripilez de geamătul puternic pe care l-am slobozit — extazul de a-l simți întreaga orice.

— Ce-i asta? șuieră el printre dinți, plesnindu-și bazinul de coapsele mele, împingându-se mai adânc. Nu ți-a mai tras-o nimeni așa, este? N-ai mai fi atât de provocatoare, dacă te-ai fi futut cum trebuie.

Cine se credea asta? Și de ce naiba mă excita atât de tare că avea dreptate? Nu făcusem sex niciodată în alt loc decât în pat și nu mă simțisem niciodată așa.

— Am avut și partide mai bune.

El râse, liniștit și zeflemitor.

Uită-te la mine.

Nu.

Și-o scoase exact când eram gata de orgasm. La început, am crezut că într-adevăr o să mă lase așa, dar m-a prins de brațe și m-a ridicat de pe masă, apăsându-și buzele de ale mele.

— *Uită-te* la mine, zise din nou.

Și, în sfârșit, fiindcă nu mai era în mine, am putut. El a clipit o dată, încet, lungile-i gene negre atingându-i obrazul, apoi a zis:

— Roagă-mă să te aduc la orgasm.

Tonul cu care a spus-o era cu totul nelalocul lui. A fost aproape o întrebare, dar cuvintele fuseseră exact ca el — de-a dreptul ticăloase. Voiam să mă aducă la orgasm. Mai mult ca orice. Dar să mă ia naiba dacă i-aș fi cerut vreodată așa ceva.

Mi-am coborât vocea și m-am uitat lung la el.

— Ești un nemernic, domnule Ryan.

Zâmbetul lui îmi spuse că indiferent ce dorise de la mine, obținuse. Îmi venea să-i trag un genunchi în boașe, dar atunci n-aș mai fi primit ceea ce voiam cu adevărat.

— Spune te rog, domnișoară Mills.

— *Te rog*, du-te dracului.

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost geamul rece al ferestrei pe sâni și am gemut la contrastul subit de temperatură dintre acesta și pielea mea. Eu dogoream; fiecare părticică din mine voia să-i simtă atingerea brută.

— Măcar ești consecventă, îmi mârâi el la ureche, înainte de a-mi mușca umărul.

Mă lovi peste picioare.

— Desfă picioarele.

Mi-am depărtat picioarele și, fără ezitare, mi-a cuprins coapsele cu mâinile înainte de a se înfige iar în mine.

— Îți place frigul?

— Da.

— Prefăcută și dezvățată mică. Ți place să fii privită, nu-i așa? murmură el, luându-mi lobul urechii între dinți. Ți place că tot orașul Chicago își poate ridica privirea, aici, să vadă cum ești futută și cum savurezi fiecare secundă, cu fâțele tale frumoase lipite de geam.

— Nu mai vorbi, strici totul.

Deși nu strica nimic. Nici măcar pe-aproape. Vocea lui bolovănoasă avea un efect pervers asupra mea.

Însă el doar a râs în urechea mea și probabil a observat cum m-am înfiorat auzindu-l.

— Vrei să te vadă lumea cum ajungi la orgasm?

Am gemut drept răspuns, incapabilă să articulez cuvintele printre repetatele pătrunderi în mine, care mă lipeau și mai mult de geam.

— Spune-o. Vrei să ai orgasm, domnișoară Mills? Răspunde-mi, altminteri mă opresc și te fac să mi-o sugi, șuieră el, penetrându-mă din ce în ce mai adânc, cu fiecare împingere.

Partea din mine care-l ura se dizolvase ca zahărul pe limba mea, iar partea care voia tot ce avea el să-mi dea creștea, fierbinte și nesățioasă.

— Doar spune-mi.

Se aplecă peste mine, îmi supse lobul urechii între buze, apoi îl mușcă scurt și tare.

— Promit c-o să ți-l dau.

— Te rog, am zis eu, închizând ochii, ca să ignor orice altceva și doar să-l simt. Te rog. Da.

Mă cuprinse cu o mână, trecându-și vârful degetelor peste clitorisul meu, apăsând exact cât trebuie, în ritmul perfect. I-am putut simți zâmbetul lipit de ceafa mea, iar când a deschis gura și a apăsă cu dinții în pielea mea, am explodat. Căldura mi s-a răspândit pe șira spinării, în jurul șoldurilor și între picioare, spasmul aruncându-mă înapoi în el. Am izbit cu mâinile sticla, întregul trup cutremurându-se de orgasmul care se descărcase în mine, lăsându-mă gâfâind după aer. Când în sfârșit s-a domolit, el a ieșit și m-a întors

cu fața la el, aplecându-și capul ca să-mi sugă întâi gâtul, apoi bărbia, apoi buza de jos.

— Spune mulțumesc, șopti el.

Mi-am înfipt mâinile în părul lui și am tras cu putere, sperând să smulg o oarecare reacție de la el, voind să mă conving dacă era stăpân pe el sau își făcea iluzii. *Ce facem?*

El gemu, lăsându-se în mâinile mele și sărutându-mă în sus și-n jos pe gât, apăsându-și penisul erect în abdomenul meu.

— Acum, fă-mă să mă simt bine.

I-am dat drumul cu o mână pe care mi-am coborât-o pe mădularul lui și am început să i-l frământ. Era greu și lung, și perfect în palma mea. Am vrut să i-o spun, dar afurisită să fiu dacă l-aș fi lăsat vreodată să știe cât de grozav mi se părea. În loc de asta, m-am ferit de buzele lui, uitându-mă fix la el cu ochii întredeschiși.

— O să te fac să-ți dai drumul cu atâta forță, încât o să uiți că se presupune că ai fi cel mai mare nemernic din lume, am gemut eu, lăsându-mă să alunec pe geam în jos, înainte de a-i lua, încet, tot mădularul în gură, mișcându-l înainte și înapoi în gâtulejul meu.

El se încordă și scoase un geamăt adânc. Mi-am ridicat privirea spre el, văzându-l cu palmele și fruntea lipite de geam și ochii strâns închiși. Părea vulnerabil și arăta superb în abandonul lui.

Dar *nu* era vulnerabil. Era cel mai mare ticălos de pe planetă, iar eu eram în genunchi în fața lui.

Așa că în loc să-i dau ceea ce știam că voia, m-am ridicat, mi-am întins fusta la loc și m-am uitat în ochii lui. Era mai simplu acum, fără să-l ating și să mă facă să simt lucruri pe care nu era treaba lui să mi le facă.

Secundele treceau fără ca vreunul dintre noi să-și mute privirea.

— Ce dracu-ți închipui că faci? scrâșni el. Treci în genunchi și deschide gura.

— Nici nu mă gândesc.

Mi-am strâns în jurul corpului bluza fără nasturi și am plecat, rugându-mă ca genunchii moi să nu mă trădeze.

Înșfăcându-mi geanta de pe biroul meu, mi-am pus jacheta, încercând disperată să-i închei unicul nasture cu degetele mele tremurătoare. Domnul Ryan încă nu ieșise și am fugit spre lift ,rugându-mă fierbinte să ajung acolo înainte să fiu nevoită să-l mai văd la față.

Nu mi-am dat voie nici măcar să mă gândesc la ce se întâmplase, până ce n-am fost afară. Îl lăsasem să mi-o tragă, să-mi stârnească orgasmul cel mai grozav din viața mea și apoi îl părăsisem cu pantalonii în jurul gleznelor, în sala de conferințe, cu cel mai grav caz de testicule congestionate cunoscut vreodată de vreun bărbat. Dacă asta ar fi fost viața altcuiva, i-aș fi aplaudat victoria din tot sufletul. Păcat că nu era.

La dracu'.

Ușile s-au deschis și am intrat în cabină, apăsând grăbită butonul și urmărind fiecare etaj în ordine descrescătoare. De îndată ce liftul a ajuns la parter, am sărit din lift și-am străbătut holul în fugă. Parcă am auzit gardianul spunând ceva despre lucrul peste program, dar i-am făcut cu mâna și am trecut în goană pe lângă el.

La fiecare pas, durerea dintre picioare îmi amintea întâmplările din ultima oră. Când am ajuns la mașină, am descuiat-o cu telecomanda, am deschis portiera și m-am prăbușit în siguranța scaunului de piele. M-am privit în oglinda retrovizoare.

Ce mama dracului a fost asta?

Doi

Cristoase. Sunt terminat.

Mă holbez la tavanul din camera mea de când m-am trezit, acum treizeci de minute. Creierul: vraiște. Scula: beton.

Ei bine, beton *din nou*.

M-am încruntat la tavan. Indiferent de câte ori m-am masturbat după ce tipa m-a lăsat, seara trecută, părea să nu mai treacă nicio dată. Și, cu toate că nu crezusem c-ar fi posibil, era mai rău decât în sutele de alte dăți când mă trezisem așa. Pentru că, de data asta, știam ce-mi lipsea. Și nici măcar nu mă lăsase să-mi dau drumul.

Nouă luni. Nouă afurisite de luni de zmeu înălțat dimineața, de luat la frecat și nesfârșite fantezii despre o femeie pe care nici măcar n-o voiam. Bine, asta nu era întru totul adevărat. O voiam. O voiam mai tare decât pe orice altă femeie pe care o văzusem vreodată. Problema cea mare era că o și uram, totodată.

Și ea mă ura. Vreau să spun, mă ura *de-a binelea*. În toți cei treizeci și unu de ani ai mei, nu mai întâlnisem pe cineva care să mă stârnească în asemenea hal ca domnișoara Mills.

Numai numele ei îmi făcea mädularul să zvâcnească. *Trädător nenorocit*. M-am uitat lung în locul unde înälțasem cortul din carșaf. Apendicele ăsta prost mă vârase în rahatul ăsta, în primul rând. Mi-am trecut palmele peste față și m-am ridicat.

De ce nu mi-l puteam ține în pantaloni? Reușisem aproape un an. Și mersese. Păstrasem distanța, o făcusem pe durul, la naiba, chiar și eu aș recunoaște că fusesem un nemernic. Și apoi am pierdut, pur și simplu. Nu a fost nevoie decât de un moment, în camera aceea liniștită, cu mirosul ei de jur împrejur și fusta aia afurisită, cu fundul ei în fața mea. Am clacat.

Am fost sigur că, dacă i-o puneam o singură dată, avea să fie dezamăgitor și pofta avea să dispară. Dar acum iată-mă, în patul meu, cu penisul în erecție, de parcă nu mai ejaculasem de câteva luni. M-am uitat la ceas și nu trecuseră decât patru ore.

Am făcut un duș rapid, frecându-mă fără milă ca și când aș fi vrut să înlătur orice urmă rămasă de la ea din seara trecută. Asta va trebui să înceteze, *trebuie* să înceteze. Bennett Ryan nu se purta ca vreun adolescent excitat și cu siguranță nu mă destrăbălam în biroul meu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o femeie ca scaiul, care să strice tot. Nu-i puteam permite domnișoarei Mills să aibă această putere asupra mea.

Totul era cu mult mai bine înainte să fi știut ce-mi lipsea. Căci, oricât de oribil fusese, acum era de un milion de ori mai rău.

*

Mă îndreptam spre biroul meu când a intrat ea. După cum plecase seara trecută, practic zbughind-o pe ușă, îmi închipuisem că mă aștepta unul din două scenarii. Fie avea să-mi facă ochi dulci, gândindu-se că seara trecută a însemnat ceva, că noi am însemnat ceva. Fie avea să mă zdrobească.

Dacă se ducea vorba despre ceea ce făcuserăm, nu doar c-aș fi putut să-mi pierd slujba, dar aș fi putut pierde și toată munca mea de

până acum. Și totuși, oricât de tare o uram, n-o puteam vedea făcând așa ceva. Dacă aflasem un lucru sigur despre ea, acela a fost că e de încredere și loială. Poate că era o scorpie nesuferită, dar nu credeam că m-ar fi aruncat în groapa cu lei. Lucrase pentru Ryan Media Group încă din colegiu și devenise un pion important în companie pe merit. Acum mai erau câteva luni până-și obținea diploma de master și trebuia să aibă o ofertă de joburi după ce urma să termine. În niciun caz nu ar fi periclitat asta.

Dar afurisit să fiu dacă nu m-a ignorat cu desăvârșire. A intrat îmbrăcată într-un trenci lung până la genunchi. Trenciul acoperea tot ce avea pe dedesubt, dar îi punea excelent în valoare picioarele alea nemaipomenite.

Oh, la dracu'... dacă purta pantofii ăia, erau mari șanse să... *Nu, nu rochia aia. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu rochia aia.* Știam sigur că era exclus să mă stăpânesc.

M-am uitat lung la ea, în timp ce își atârna haina în dulap și se așeza la biroul ei.

Ei bine, să fie dracu-al dracu', femeia asta chiar era cea mai mare ațăătoare din lume.

Era rochia albă. Cu un decolteu adânc, care îi accentua pielea fină de pe gât și de pe clavicule, și materialul alb care se mula perfect pe țățele alea grozave, rochia era blestemul existenței mele, raiul și iadul învelite într-un ambalaj delicios.

Îi ajungea până imediat sub genunchi și era cel mai sexy lucru pe care-l văzusem vreodată. Nu era câtuși de puțin indecentă, dar era ceva în croială și în afurisitul ăla de alb virginal care mă excita practic toată ziua. Și întotdeauna își lăsa părul desfăcut când o purta. Una dintre fanteziile mele recurente era să-i scot blestemele alea de agrafe din păr înainte să i-l apuc umplându-mi mâna și s-o fut.

Doamne, mă scotea din minți.

Când tot nu m-a băgat în seamă, m-am întors și m-am dus valvârtej în biroul meu, trântind ușa după mine. De ce mă afecta încă

în halul ăsta? Niciodată vreo persoană sau vreun fapt nu mă distrăsesese de la muncă și o uram pentru că era prima care făcea lucrul ăsta.

Dar o parte din mine se delecta cu amintirea expresiei sale triumfătoare când se întorsese și mă lăsase gâfâind și practic implorând-o să mi-o sugă. Fata avea o voință de fier.

Mi-am stăpânit un rânjel și, în schimb, m-am concentrat pe ura față de ea.

Muncă. Ar trebui să mă concentrez doar asupra muncii și să încetez să mă mai gândesc la ea. M-am dus la biroul meu și m-am așezat, încercând să mă gândesc la orice altceva decât la cât de fantastice fuseseră buzele alea în jurul mădularului meu, seara trecută.

Deloc constructiv, Bennett.

Mi-am deschis laptopul ca să-mi verific agenda pentru ziua de azi. Agenda... o laie. Javra avea ultima versiune actualizată pe computerul ei. Să sperăm că n-o să lipsesc de la nicio ședință în dimineața asta, fiindcă n-aveam de gând s-o chem pe Crăiasa Zăpezii aici decât dacă ar fi fost absolut necesar.

*

În timp ce mă uitam peste o analiză, s-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, am strigat eu.

Un plic alb mi-a fost trântit pe masă. Mi-am ridicat ochii și am văzut-o pe domnișoara Mills uitându-se la mine cu o sprânceană arcuită sfidător. Fără vreo explicație, s-a întors și a ieșit din birou.

M-am uitat dușmănos la plic, panicat. De parcă ar fi fost o scrisoare oficială care detalia purtarea mea și indica intenția ei de a depune o plângere penală pentru hărțuire. Mă așteptam să văd antetul și semnătura ei mângălită în josul paginii.

Dar nu mă așteptam să văd o chitanță de cumpărături de la un magazin de haine online... plătită cu cardul de credit al companiei. Am sărit imediat de pe scaun și am ieșit în fugă din biroul meu,

după ea. Ea se îndrepta spre scări. Bine. Eram la etajul al optsprezecelea și nimeni, în afară poate de noi doi, nu folosea vreodată scările. Puteam să urlu la ea cât voiam și nimeni n-ar fi aflat.

Ușa se închise cu un zăngănit greu, iar tocurile ei răsunau cu ecou pe trepte în jos, înaintea mea.

— Domnișoară Mills, unde dracului crezi că te duci?

Ea continuă să meargă fără să se întoarcă.

— Am rămas fără cafea, șuierea ea. Așa că, în calitate de *asistentă de birou* pentru tine, mă duc până la cafeneaua de la etajul paisprezece ca să fac rost. Nu te pot lăsa fără doza ta de cafeină.

Cum putea fi cineva atât de antipatic? Am prins-o din urmă pe palierul dintre etaje și am apucat-o de braț, împingând-o la perete. Și-a mijit ochii cu dispreț la mine, cu dinții încleștați, sâsâind enervată. Am fluturat chitanța în fața ei, uitându-mă furi-bund la ea.

— Ce e asta?

Ea clătină din cap.

— Știi, pentru un atoteștiutor pompos ca tine, ești chiar un ticălos bătut în cap, uneori. A ce seamănă? E o chitanță.

— Asta văd, am mârâit printre dinți, mototolind hârtia în pumnul încleștat.

Am apăsât vârful ascuțit al hârtiei în pielea ei delicată, imediat deasupra sânilor, și am simțit mădularul zvâcnind când ea a tresărit și ochii i s-au dilatat.

— De ce cumperi haine cu cardul de credit al companiei?

— Un nenorocit mi-a rupt bluza.

Ridică din umeri, apoi își aplecă fața mai aproape de mine, șoptind:

— Și chiloții.

Ei, la dracu'.

Am tras aer adânc pe nas și am aruncat hârtia pe jos, înclinându-mă în față și apăsându-mi buzele de ale ei, înfigându-mi degetele în părul ei, țintuindu-i corpul de perete. Mădularul meu

palpita pe abdomenul ei și i-am simțit mâna imitând-o pe a mea, apucându-mă de păr și trăgând cu sete.

I-am tras rochia în sus pe coapse și am gemut în gura ei când degetele au găsit încă o dată marginea de dantelă a ciorapilor ei cu portjartier. Făcea asta ca să mă chinuiască pe mine, *trebuia* s-o facă. I-am simțit limba trecând peste buzele mele, când cu vârful degetelor i-am atins țesătura caldă și umedă a chiloților. Am apucat strâns de material și am smucit violent.

— Fă o comandă pentru o altă pereche, atunci, am șuierat și i-am vârât limba printre buze, în gură.

Ea a gemut adânc când am înfipt două degete în ea și, dacă-i posibil, era chiar mai udă decât fusese cu o seară în urmă. *Avem aici o situație serios dată peste cap.* Ea se desprinsese de buzele mele cu un suspin, când am futut-o mai adânc cu degetele, degetul mare frecându-i viguros clitorisul cu mișcări circulare.

— Scoate-ți scula, a zis ea. Am nevoie să te simt în mine. Acum.

Mi-am îngustat ochii la ea, încercând să ascund efectul cuvintelor ei asupra mea.

— Spune te rog, domnișoară Mills.

— *Acum*, a zis ea, mai insistent.

— Mai faci mult pe șefa?

Ea-mi aruncă o privire care ar fi înmuiat scula unui bărbat mai slab și am râs fără să vreau. Mills a putut să-și rețină râsul.

— E un lucru bun că mă simt generos.

M-am ocupat rapid de curea și de pantaloni, înainte s-o ridic și să-mi împlânt scula cu forță în ea. Cristoase, era nemaipomenită. Cea mai bună senzație. Asta mă ajuta să-mi explic de ce nu mi-o putusem scoate din minte și o voce lăuntrică îmi șoptea că aș putea să nu mă satur niciodată de așa ceva.

— La dracu', am mormăit.

Ea a tresărit și am simțit-o agățându-se strâns în jurul meu, cu respirația întretăiată. A mușcat de umărul sacoului meu și și-a încolăcit picioarele în jurul meu, iar eu am început să mă mișc în ea

viguros și rapid, apăsând-o de perete. În orice clipă ar fi putut intra cineva pe scări și m-ar fi prins trăgându-i-o, dar nici că-mi păsa. Aveam nevoie să mi-o scot odată din sistem.

Ea își înalță capul de pe umărul meu și începu să mă muște de gât, în sus, până ajunsese să-mi ia buza de jos între dinți.

— Aproape, gemu ea și își strânse picioarele în jurul meu ca s-o pătrund mai adânc. Sunt aproape.

Perfect.

Mi-am îngropat fața în gâtul și părul ei, ca să-mi înăbuș geamătul, când am ejaculat puternic și brusc înăuntrul ei, strângându-i tare fesele în mâini. Ieșind înainte ca ea să se mai poată freca de mine, am lăsat-o pe podea, pe picioare nesigure.

Ea m-a privit cu gura întredeschisă și cu fulgere în ochi. Casa scării s-a umplut cu o tăcere de plumb.

— *Pe bune?* zise ea, răsuflând zgomotos.

Capul îi căzu pe spate, lovind peretele cu o bufnitură surdă.

— Mersi, a fost fantastic, am zis și m-am aplecat după pantalonii din vine.

— Ești un ticălos.

— Ai mai spus asta, am murmurat, cu privirea în jos, trăgându-mi fermoarul.

Când mi-am ridicat din nou privirea, ea își netezise rochia, dar încă mai arăta minunat de răvășită și o parte din mine murea să întindă mâna și s-o pipăie, ca să ajungă la orgasm. Dar o mai mare parte din mine se delecta cu insatisfacția furioasă din ochii ei.

— După faptă și răsplată, ca să zic așa.

— Ce păcat că ești un futangiu îngrozitor, replică ea, calmă.

Se întoarse să-și continue drumul pe scări, dar se opri brusc, întorcându-se să mă privească în ochi.

— Și e o treabă bună că iau anticoncepționale. Mersi c-ai întrebat, nenorocitul.

Am urmărit-o până a dispărut din vedere pe scări și am mârâit, întorcându-mă înapoi în biroul meu. Am aterizat în fotoliu pufnind

zgomotos, netezindu-mi părul cu degetele înainte să scot perechea ei de chiloți ruptă din buzunar. M-am uitat lung la mătasea dintre degetele mele câteva clipe, apoi am deschis sertarul biroului și i-am lăsat să cadă acolo, lângă perechea de seara trecută.

Trei

Cum naiba am reușit să cobor scările alea fără să-mi rup gâtul nu pot să înțeleg. Am alergat să ies de acolo de parcă luasem foc, lăsându-l pe domnul Ryan singur pe casa scărilor, cu gura căscată, hainele în dezordine și părul zbârlit ca și când ar fi fost agresat sexual.

Zburând pe lângă cafeneaua de la etajul al paisprezecelea și ajungând, în sfârșit, dintr-un salt la ultimul etaj — treabă deloc ușoară, în pantofii ăștia — am împins ușa de metal și m-am rezemat de perete, gâfâind.

Ce se întâmplase adineauri? Tocmai îmi futusem șeful pe scări? Am tresărit și mi-am dus mâna la gură. I-am ordonat eu s-o facă? *Oh, Doamne. Ce naiba aveam?*

Amețită, m-am îndepărtat împleticindu-mă de lângă perete și am urcat câteva șiruri de trepte, până la cea mai apropiată toaletă. Am verificat rapid pe sub ușile tuturor cabinelor ca să fiu sigură că nu era nimeni și apoi am încuiat ușa de la intrare. Apropiindu-mă de oglinda băii, am tresărit. Arătam de parcă tocmai fusesem călărită zdravăn și scoasă afară la uscat.

Părul era un coșmar. Toate buclele mele stilate cu grijă erau acum un hățiş vâlvoi. Aparent, lui domnul Ryan îi plăcea când îmi lăsam părul liber. Va trebui să țin minte.

Stai puțin. Ce? De unde naiba mi-a venit asta? Cu siguranță n-o s-o țin minte. Mi-am trântit pumnul pe blatul chiuvetei și m-am dat mai aproape, ca să inspectez stricăciunile.

Buzele îmi erau umflate, machiajul întins; rochia era lăbărtată și practic atârna pe mine și, încă o dată, rămăseseam fără chiloți.

Ticălosul. Asta era a doua pereche. Ce făcea cu ei, oricum?

— Oh, Doamne! am zis eu, disperată.

Doar nu zăceau grămadă pe undeva prin sala de conferințe, nu? Poate că-i culesese el și-i aruncase? Ar trebui să-l întreb, ca să fiu sigură. Dar, nu. Nu i-aș da satisfacția de a recunoaște măcar... asta... ce era asta?

Am clătinat din cap, frecându-mi fața cu palmele. Doamne, am încurcat lucrurile într-un hal fără de hal. Când am venit în dimineața asta, avusesem un plan. Trebuia să intru, să-i arunc chitanța în nutrișoara lui frumoasă și să-i spun să și-o bage în fund. Dar el arăta atât de sexy în costumul ăla Prada antracit, cu părul zbârlit, ca o firmă de neon țipând: Piaptănă-mă, că mi-am pierdut instantaneu orice coerență a gândirii. Jalnic. Ce avea el de îmi făcea creierul gelatină și chiloții flească?

Asta nu era bine. Cum aveam să dau ochii cu el fără să mi-l închipui gol? O.K., bine, nu *gol*. Teoretic, încă nu-l văzusem complet dezbrăcat, dar ce văzusem era destul ca să-mi trimită un fior din cap până-n picioare.

Oh, nu. Tocmai am spus „încă“?

Aș fi putut să-mi dau demisia. M-am gândit la asta vreun minut, dar nu-mi plăcea cum sună. Îmi plăcea slujba mea și o fi fost domnul Ryan cel mai scârbos nemernic, dar mă descurcasem cu asta nouă luni și — în afară de ultimele douăzeci și patru de ore — îl citisem și îi puteam face față ca nimeni altcineva. Și oricât de tare mă indis-punea să recunosc, îmi plăcea să-l văd lucrând. Era un ticălos pentru

ca era deopotrivă extrem de nerăbdător și un perfecționist obsedat; aștepta ca toată lumea să se ridice la standardele pe care și le stabilise pentru sine și nu tolera altceva decât maximum de efort. Trebuia să recunosc că eu apreciasem întotdeauna că se aștepta de la mine să fac lucrurile și mai bine, să lucrez și mai mult, să fac orice era nevoie ca să duc sarcinile la bun sfârșit — chiar dacă nu-mi plăceau întotdeauna metodele lui. Era într-adevăr un geniu în lumea marketingului, ca toată familia lui, de altfel.

Și asta era încă un lucru. Familia lui. Tata se întorsese acasă, în Dakota de Nord, iar când eu începusem să lucrez ca recepționeră, când mai eram încă la colegiu, Elliott Ryan fusese atât de bun cu mine. Cu toții fuseseră. Fratele lui Bennett, Henry, era tot director executiv și cel mai simpatic individ pe care-l întâlnisem vreodată. Îmi plăcea de toată lumea de aici, așa că demisia pur și simplu nu era o opțiune.

Cea mai mare problemă era bursa mea. Aveam nevoie să-mi prezint experiența concretă în fața comisiei de acordare a bursei J.T. Miller înainte să-mi definitivez MBA-ul și voiam ca teza mea să-i dea gata pe toți. Tocmai de aceea rămăsese la RMG: Bennett Ryan îmi oferise raportul Papadakis — planul de marketing pentru multimiliardarul dezvoltator funciar —, care era un proiect mai mare decât oricare altul la care lucrau colegii mei. Patru luni nu erau de ajuns ca să începi undeva ca nou angajat și să ai totul în regulă pentru a te putea mândri cu rezultatele... nu-i așa?

Nu. În mod cert nu puteam pleca de la Ryan Media.

Odată luată această decizie, știam că am nevoie de un plan de acțiune. Trebuia să rămân profesionistă și să mă asigur că între domnul Ryan și mine niciodată, niciodată nu se va mai întâmpla nimic, chiar dacă fusese de departe cea mai pasionată și mai intensă partidă de sex pe care o avusesem în viața mea... chiar și atunci când îmi refuzase orgasmul. Măgarul.

Eram o femeie puternică, independentă. Aveam o carieră de clădit și muncisem absurd de multe ore ca să ajung unde eram.

Mintea și corpul meu nu aveau să fie conduse de dorințe sexuale. Trebuia doar să-mi aduc aminte ce mizerabil era. Era un fustangiu, arogant, căpos și nesimțit, care-și închipuia că toată lumea din jurul lui era idioată.

Mi-am zâmbit în oglindă și m-am delectat cu gândul la colecția mea de amintiri recente despre Bennett Ryan.

„Apreciez că mi-ai făcut și mie o cafea când ți-ai făcut-o pe a ta, domnișoară Mills, dar dacă aș fi vrut să beau noroi, aș fi luat o cană de pământ din grădina mea, de dimineață.“

„Dacă inșiști să lovești tastatura de parcă la viața ta ai fi spart seifuri cu ciocanul, domnișoară Mills, aș aprecia dacă ai ține închisă ușa de legătură dintre birourile noastre.“

„Există vreun motiv pentru care-ți ia o veșnicie să duci ciornele de contract la legalizat? Visatul cu ochii deschiși la băieții de la fermă îți mănâncă tot timpul?“

La dracu, de fapt, putea să fie mai ușor decât credeam.

Cuprinsă de o nouă hotărâre, mi-am aranjat rochia, mi-am netezit părul și am ieșit fără chiloți și încrezătoare din toaletă. Am luat repede cafeaua după care plecasem și m-am întors în birou, având grijă să evit scările.

Am deschis ușa biroului exterior și am intrat. Ușa de la biroul domnului Ryan era închisă și nu se auzea niciun sunet dinăuntru. Poate că ieșise. *Vezi să n-am eu norocul asta.* Așezându-mă pe scaun, am deschis sertarul și mi-am scos borseta de cosmetice, refăcându-mi machiajul înainte de a mă reapuca de lucru. Ultimul lucru pe care-l voiam era să dau ochii cu el, dar dacă picase planul cu demisia, trebuia s-o fac și pe-asta, odată și-odată.

Când m-am uitat pe calendar, mi-am adus aminte că domnul Ryan avea de făcut luni o prezentare în fața celorlalți directori. M-am strâmbat când mi-am dat seama că asta însemna că trebuia să stau de vorbă cu el, azi, ca să pregătească materialele. Mai avea, de asemenea, o întrunire la San Diego, luna viitoare, ceea ce însemna nu doar că trebuia să stau în același hotel cu el, dar și în avion, în

mașina companiei și la toate întâlnirile care urmau. Nu, exclus situații jenante pe acolo.

Pentru următoarea oră, m-am trezit că tot arunc priviri spre ușa lui. Și de fiecare dată când o făceam, simțeam fluturi în stomac. Era ridicol! Ce naiba era în neregulă cu mine? Am închis dosarul din care tot citeam fără succes și mi-am lăsat capul în palme, exact în clipa în care am auzit ușa lui deschizându-se.

Domnul Ryan ieși fără să se uite la mine. Își aranjase hainele, avea pardesiul pe braț și o servietă în mână, dar părul încă îi era ciufulit ca la balamuc.

— O să lipsesc pentru restul zilei, zise el, neobișnuit de calm. Anulează-mi întâlnirile și reprogramează ce e nevoie.

— Doamnă Ryan, am zis eu, făcându-l să se oprească în prag, cu mâna pe clanță. Vă rog să nu uitați că aveți de susținut o prezentare pentru comitetul director, luni, la zece.

A rămas întors cu spatele cât timp i-am vorbit. Nemișcat ca o statuie, cu mușchii încordați.

— Dacă vrei, pot să pregătesc tabelele, portofoliile și *slide*-urile în sala de conferințe, până la nouă și jumătate.

O.K., cumva îmi plăcuse asta. Nu exista nimic în atitudinea lui care să sugereze cuvântul *confortabil*. Înclină scurt din cap și dădu să-și vadă de drum, când l-am oprit din nou.

— Și, doamnă Ryan, am adăugat, siropos, am nevoie de semnătura dumneavoastră pe rapoartele astea de cheltuieli, înainte să plecați.

Umerii i se lăsară și oftă prelung. Răsucindu-se pe un călcâi ca să se întoarcă la biroul meu, în continuare fără să mă privească în ochi, s-a aplecat și a răsfoit formularele până la rubrica *Semnați aici*.

Am pus un stilou pe birou.

— V-aș ruga să semnați în căsuță, doamnă.

Ura să i se spună ce să facă exact în momentul când făcea acel lucru și mi-am înăbușit un chicotit. Smulgând stiloul, și-a ridicat meci bărbia, ajungând cu ochii lui de culoarea alunei în dreptul

ochilor mei. Am stat așa, privind-ne, un timp care mi s-a părut a fi minute bune, fără ca niciunul dintre noi să renunțe. Pentru o clipă, am simțit impulsul irezistibil de a mă apleca și a-i suge buza de jos bosumflată și să-l implor să mă atingă.

— Nu-mi redirecționa apelurile, se răsti el, semnând rapid ultimul formular și trântind stiloul pe birou. Dacă e vreo urgență, caută-l pe Henry.

— Ticălosule, am murmurat pentru mine, uitându-mă în urma lui.

*

Ca să spun că weekendul a fost de tot rahatul ar însemna să folosesc un eufemism. Abia de-am putut mânca, abia de-am putut dormi, iar bruma de somn pe care-am furat-o mi-a fost tulburată de fantezii cu șeful meu gol peste mine, sub mine, în spatele meu. Aproape că-mi doream reînceperea cursurilor, ca să am ceva să-mi distragă atenția.

Sâmbătă dimineața m-am trezit frustrată și irascibilă, dar am izbutit cumva să mă adun și să mă ocup de treburi gospodărești și de cumpărături. Duminică dimineața, totuși, n-am mai fost la fel de norocoasă. M-am trezit tresărind, gâfâind și tremurând, cu trupul asudat și răsucit într-un ghem de cearșafuri. Visul pe care îl avusesem fusese atât de intens, încât într-adevăr mă adusesese la orgasm. Domnul Ryan și cu mine o făcuserăm din nou pe masa de conferințe, dar de data asta, amândoi fuseserăm dezbrăcați. El era pe spate și eu îl încălecasem, legănându-mi corpul înainte și înapoi, în sus și-n jos pe mădularul lui. El mă atingea peste tot: pe obraji, pe gât, pe sâni, pe șoldurile cărora le ghida mișcările. M-am topit de tot când ni s-au întâlnit privirile.

— Rahat, am gemut și m-am dat jos din pat.

Lucrurile luau rapid o întorsătură din ce în ce mai rea. Cine s-ar fi gândit că munca alături de un nemernic furios avea să însemne că

voi ajunge să fiu futută-n picioare, lipită de o fereastră rece, la birou și că o să-mi placă?

Am dat drumul la duș și am așteptat să se încălzească apa, gândurile mele începând din nou să plutească în derivă. Voiam să-i văd ochii ridicându-se dintre picioarele mele, voiam să-i văd expresia când se urca pe mine, intra în mine și simțea ce mult îl doream. Tânjeam dureros să-i aud sunetul vocii rostindu-mi numele când ejacula.

Mi s-a strâns inima. Să-mi dau frâu liber fanteziilor cu el era un bilet de călătorie fără întoarcere spre neazuri. Eram pe punctul de a mi obține diploma. El era un director executiv. Nu avea nimic de pierdut, dar eu puteam pierde totul.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat repede ca să mă întâlnesc cu Sara și cu Julia pentru brunch. Sara și cu mine ajunseserăm să ne vedem în fiecare zi la serviciu, dar Julia, cea mai bună prietenă a mea din școala generală, era mai greu de prins. Ea era achizitor pentru Gucci și îmi umplea conștiința șifonierul cu modele și articole de suprastoc. Mulțumită ei și reducerilor sale, dețineam unele dintre cele mai frumoase haine care se puteau cumpăra din magazine. Încă mai plăteam bani buni pentru ele, dar merita. Câștigam destul de bine la Ryan Media și bursa îmi acoperea toate costurile studiilor, dar nici măcar eu nu puteam cheltui o mie nouă sute de dolari pe o rochie fără să-mi vină să mă sinucid.

Uneori mă întrebam dacă Elliott mă plătea atât de bine pentru că știa că sunt singura care o poate scoate la capăt cu fiul lui. Oh, dac-ar fi știut.

Am hotărât că era o idee proastă să vorbesc cu fetele despre ce se petrecea. Vreau să spun că Sara lucra pentru Henry Ryan și îl vedea pe Bennett prin clădire tot timpul. Era exclus să-i pot cere să țină un astfel de secret. Julia, pe de altă parte, mi-ar fi făcut capul mare. Aproape un an mă ascultase vaitându-mă despre cât de mizerabil era Bennett și nu s-ar fi bucurat deloc să afle că mi-o trăsesem cu el.

Peste alte două ore, stăteam cu cele două prietene ale mele, bând câte o *mimosa*² pe terasa restaurantului nostru preferat, bârfind despre bărbați, țoale și serviciu. Julia mă surprinsese cu o rochie făcută din cel mai luxos material pe care-l atinsesem vreodată. Acum rochia stătea atârnată într-o sacoșă de haine, pe scaunul de lângă mine.

— Deci cum merge la serviciu? a întrebat Julia, între două mușcăături din pepenele ei. Idiotul ăla de șef îți mai face zile fripte, Chloe?

— Oh, Ticălosul Seducător, a oftat Sara și eu m-am apucat să studiez atent condensul de pe cupa mea de șampanie.

Ea și-a vârât o boabă de strugure în gură și a adăugat:

— Dumnezeule, ar trebui să-l vezi, Julia. Asta e cea mai mare potrivire dintre poreclă și persoană pe care am întâlnit-o vreodată. E un zeu. Și vorbesc serios. Nu are niciun defect fizic. Față perfectă, corp, haine, păr... Oh, Dumnezeule, părul! Are stilul ăla de păr ciufulit artistic, zise ea, făcând semn pe deasupra capului ei. Arată de parcă tocmai a futut de-a îndoit pe cineva.

Eu mi-am dat ochii peste cap. Chiar n-aveam nevoie să mi se amintească de părul lui.

— Dar — și nu știu dacă ți-a povestit Chloe — este cu adevărat îngrozitor, continuă Sara, devenind serioasă. Îmi vine să-i tai cauciucurile cu briceagul din primele cincisprezece minute de întâlnire cu el. E cel mai mare netrebnic pe care l-am cunoscut vreodată.

Eu aproape că m-am înecat cu o bucată de ananas. Dacă ar fi știut Sara! Într-adevăr, individul era bine dotat la capitolul „calități bărbătești“. Nu era drept.

— De ce e așa jigodie?

— Cine știe? zise Sara, apoi se uită în altă parte, ca și când într-adevăr ar fi chibzuit dacă el avea vreun motiv întemeiat. Poate c-a avut o copilărie grea.

---

2 Cocteil de șampanie și suc de portocale. (N.t.)

— Tu î-ai cunoscut familia? am întrebat-o eu, sceptică. *Hello*, Norman Rockwell³.

— Adevărat, recunosc eu ea. Poate că e un soi de mecanism de apărare. De pildă, e ursuz și simte că trebuie să muncească din greu ca să-și dovedească valoarea în fața tuturor și tot timpul pentru că e atât de al naibii de frumos?

Am pufnit.

— Țsta nu e un motiv serios. El crede că toată lumea ar trebui să fie la fel de interesată de muncă și să depună aceleași eforturi ca el, iar majoritatea celorlalți n-o fac. Asta îl calcă pe nervi.

— Cumva îl *aperi*, Chloe? întreabă Sara cu un zâmbet surprins.

— Sigur că *nu*.

Am observat că ochii albaștri ai Juliei mă cercetau și se îngustaseră într-o acuzație mută. Îmi îndeplinisem norma de văitat din cauza șefului meu în ultimele câteva luni, dar poate că nu pomenisem niciodată că era atât de frumos?

— Chloe, mi-ai ascuns asta? E șeful tău o bucățică sexy? întreabă ea.

— *Este splendid*, dar din pricina caracterului, e destul de greu să apreciezi.

Am încercat să fiu cât mai nonșalantă cu puțință. Julia avea talentul de a-mi citi fiecare gând.

— Bine, zise ea, ridicând din umeri și luând o înghițitură lungă din băutura ei, poate că e ciufut fiindcă o are mică.

Mi-am golit cupa de șampanie, în timp ce prietenele mele izbucniseră într-un râs nestăpânit.

*

Luni dimineață, eram un pachet de nervi în timp ce mă îndreptam spre clădire. Luasem o decizie: n-aveam de gând să-mi

3 Ilustrator american (1894–1978), ale cărui lucrări prezintă o imagine idilică a vieții de zi cu zi. (N.T.)

sacrific jobul din cauza lipsei noastre de judecată. Voiam să închei stagiatura cu o prezentare excepțională pentru comisia de burse și apoi să plec și să-mi încep cariera. Gata cu sexul, gata cu fanteziile. Puteam lesne să lucrez — *strict profesional* — cu domnul Ryan pentru alte câteva luni.

Simțind nevoia unui plus de încredere, îmbrăcasem rochia nouă pe care mi-o dăduse Julia. Îmi arăta formele fără să pară prea provocatoare. Dar arma mea secretă de încredere erau chiloții. Întotdeauna avusesem o slăbiciune pentru lenjeria scumpă și foarte devreme învățasem de unde să fac rost de cele mai bune articole la cele mai bune prețuri. Să port ceva sexy pe sub haine îmi dădea putere, iar perechea pe care o aveam acum aproape sigur avea să-și facă efectul scontat. Erau de mătase neagră brodată în față, împodobită cu broderie, iar partea din spate consta dintr-o serie de panglici de tul, care se uneau împletindu-se la mijloc, unde se despărțeau fesele, cu o fundă delicată neagră. La fiecare pas, materialul rochiei îmi mângâia pielea. Puteam înghiți orice avea să-mi spună domnul Ryan astăzi și îi puteam da imediat replica potrivită.

Sosisem mai devreme ca să am timp să pregătesc prezentarea. Nu era chiar sarcina mea, dar domnul Ryan refuza să aibă o asistentă veritabilă și, când era lăsat de capul lui, era un dezastru la a face întâlnirile plăcute: nu cafea, nu fursecuri, doar o sală plină de oameni, planșe imaculate, prezentări și, da, ca de obicei, muncă fără sfârșit.

Holul de la intrare era gol; vastul spațiu se deschidea pe trei niveuri și lucea cu dale de granit lustruite și pereți de travertin. Când ușile ascensorului s-au închis în urma mea, mi-am dat un îndemn mental, trecând în revistă toate conflictele pe care le avuseserăm și comentariile nesimțite pe care le făcuse el.

„Bate la calculator, nu mai scrie totul de mână. Scrisul tău arată ca de clasa a treia, domnișoară Mills.“

„Dacă aș vrea să mă bucur de întreaga ta conversație cu îndrumătorul tău de diplomă, mi-aș lăsa ușa de la birou deschisă și mi-aș lua niște floricele de porumb. Te rog, vorbește mai încet.“

Puteam să fac asta. Ticălosul ăla își alesese greșit femeia cu care să se încurce și să fiu a naibii dacă aveam să-l las să mă intimideze. Mi-am dus mâna pe fund și am zâmbit răutăcios... *chiloși de putere.*

După cum mă așteptam, biroul era încă pustiu când am sosit eu. Am strâns tot ce urma să aibă el nevoie pentru prezentare și m-am îndreptat spre sala de conferințe, ca să pun materialele la locul cuvenit. Am încercat să ignor reacția pavloviană pe care am avut-o când am văzut ferestrele din perete, masa lucioasă de conferințe.

Încetează, corp. Acționează acum, creier.

Uitându-mă prin încăperea scăldată de soare, am așezat dosarele și laptopul pe masa mare de conferințe și am dat o mână de ajutor personalului de la catering să aranjeze micul dejun de-a lungul peretelui din spate.

Douăzeci de minute mai târziu, planurile erau puse în ordine, proiectorul era pregătit și aperitivele gata. Cum mai aveam încă timp, m-am trezit că mă duc până la fereastră. Am întins mâna și am atins sticla netedă, copleșită de senzațiile pe care mi le-a înviat; dogoarea trupului său lipit de spatele meu și sunetul pur animalic al vocii lui în urechea mea: *Roagă-mă să te aduc la orgasm.*

Am închis ochii și m-am sprijinit de geam cu palmele și fruntea, lăsându-mă purtată de puterea amintirilor.

Am fost smulsă din fanteziile mele de un glas dregându-se în spatele meu.

— Reverie la minut?

— Domnule Ryan, am tresărit, întorcându-mă imediat.

Ochii ni s-au întâlnit și am fost încă o dată izbită de cât de frumos era. El și-a desprins primul privirea, pentru a inspecta încăperea.

— Domnișoară Mills, zise el, rostind fiecare cuvânt scurt și apăsat. O să-mi susțin prezentarea la etajul al patrulea.

— Poftim? am întrebat eu, simțind că mă enervez. De ce? Întotdeauna folosim sala asta. Și de ce ați așteptat până în ultimul minut să-mi spuneți?

— Pentru că, mârâi el, sprijinindu-se cu pumnii de masă, eu sunt șeful. Eu fac regulile și eu decid când și unde se petrec lucrurile. Poate dacă n-ai fi fost absorbită de uitatul pe fereastră, ți-ai fi rezervat timp, în dimineața asta, să vii la mine pentru confirmarea detaliilor.

Mintea îmi era asaltată de imagini incandescente cu pumnul meu nimerindu-l în gât. Mi-a trebuit și ultima picătură de stăpânire de sine ca să nu sar peste masă să-l sugrum. Un zâmbet superior îi înflori pe față.

— După mine, e în regulă, am zis eu, înghițindu-mi supărarea. Oricum, nicio decizie bună n-a fost luată vreodată în încăperea asta.

*

Când am cotit spre noua sală de conferințe, ochii mei i-au întâlnit imediat pe ai domnului Ryan. Așezat în scaunul lui, cu mâinile împreunate în față, era portretul răbdării abia ținute în frâu. *Tipic.*

Apoi am observat persoana de lângă mine: Elliott Ryan.

— Ei, stai să te ajut cu alea, Chloe, zise el, luând un teanc de dosare din brațele mele, ca să pot manevra mai ușor în încăperea căruciorul plin cu mâncare.

— Vă mulțumesc, domnule Ryan.

Am aruncat o privire cu subînțeles spre șeful meu.

— Chloe, zise vârstnicul domn Ryan, râzând.

Luă câteva prezentări și făcu teancul să circule în jurul mesei, pentru ca fiecare participant să-și poată lua câte un exemplar.

— De câte ori trebuie să-ți atrag atenția să-mi spui Elliott?

Era în toate privințele la fel de frumos ca amândoi fiii lui. Înălți și musculoși, toți cei trei bărbați Ryan aveau aceleași trăsături frumos cizelate. Părul încăruntit al lui Elliott devenise argintiu, cu anii, de când îl întâlnisem eu prima oară, dar încă mai era unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care îi cunoscusem.

I-am zâmbit cu recunoștință și m-am așezat.

— Ce mai face Susan?

— E bine. Mă tot bate la cap să te aduc pe la noi, adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

Am remarcat că cel mai tânăr domn Ryan a pufnit enervat lângă mine.

— Transmiteți-i salutări din partea mea, vă rog.

În spatele meu s-au auzit niște pași și o mână mă trase ușor de ureche.

— Bună, puștoaico, zise Henry Ryan, oferindu-mi un zâmbet larg.

Se întoarse pentru a li se adresa celorlalți.

— Îmi cer iertare de întârziere, băieți. Am crezut că ne întâlnim la etajul vostru.

Am riscat o privire infatuată cu colțul ochiului, întâlnind ochii șefului meu. Teancul de prezentări ajunsese înapoi la mine și i-am întins și lui un exemplar.

— Pofțiți, domnule Ryan.

Fără nici măcar o privire, îmi smulse teancul din mâini și începu să-l frunzărească.

Mitocan.

Tocmai când îmi ocupam locul, vocea tunătoare a lui Henry strigă:

— Ah, Chloe, în timp ce stăteam în sala de sus și așteptam, am găsit ăștia pe jos.

M-am îndreptat spre el și am văzut doi nasturi din argint învechit în palma lui.

— Vrei să întrebi dacă i-a pierdut cineva? Par destul de scumpi.

Am simit că-mi arde fața. Uitasem cu desăvârșire de bluza mea distrusă.

— Ăă... sigur.

— Henry, pot să arunc și eu o privire? interveni nemernicul deodată, luându-i de la fratele lui.

Se întoarse spre mine cu un rânjel răutăcios.

— Nu ai o bluză cu nasturi ca ăștia?

Mi-am aruncat rapid privirea prin încăpere. Henry și Elliott deja erau absorbiți într-o altă discuție, nefiind atenți la ce se petrecea între noi.

— Nu, am zis, încercând să par cât mai neinteresată cu putință. Nu am.

— Ești sigură?

Luându-mi mâna, își plimbă un deget dinspre interiorul brațului meu până în palmă, înainte să dea drumul nasturilor și să-mi închidă palma în jurul lor. Mi s-a oprit respirația în gât și inima s-a pornit să-mi bată nebunește.

Mi-am smucit mâna de parcă m-ar fi ars.

— Sunt sigură.

— Aș fi putut să jur că bluza pe care o purtai deunăzi avea niște nasturi mici, de argint. Una roz? Îmi amintesc pentru că am observat că unul dintre ei era desprins când ai venit să mă cauți, sus.

Dacă-i posibil, mi-am simțit fața arzând și mai puternic. Ce joc era ăsta? Încearca să insinueze că pusesem la cale o stratagemă ca să-l prind singur în sala de conferință?

Aplecându-se spre mine, cu răsuflarea fierbinte peste urechea mea, mi-a șoptit:

— Chiar ar trebui să încerci să fii mai atentă.

Am încercat să-mi păstrez calmul, retrăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Ticălosule, am răspuns printre dinți, înainte ca el să se dea înapoi, arătând descumpănit.

Cum putea să pară surprins, de parcă eu fusesem cea care încălcase regulile? Una era să fie nesimțit cu mine, dar să-mi pună în pericol reputația în fața celorlalți directori — ei, să vezi ce-o să audă el din gura mea mai târziu.

În timpul întrunirii, ne-am aruncat priviri unul altuia, ale mele pline de mânie, ale lui din ce în ce mai nesigure. Am stat cu ochii

proniți pe tablele din fața mea cât mai mult cu putință, ca să evit să mă uit la el.

De îndată ce discuțiile s-au încheiat, mi-am strâns lucrurile și am ieșit naibii de acolo. Dar, cum era de așteptat, el a venit fuga pe urmele mele până la liftul în care ne-am urcat amândoi, mocnind tăcuți, pe drumul până la birouri.

De ce nu urca mai repede drăcia asta și de ce la fiecare etaj era cineva care hotărâse că trebuia să folosească liftul *acum*? Oamenii din jurul nostru vorbeau la telefoane, vânturând dosare, discutând planuri de prânz. Zgomotul crescuse până la un zumzet greu, aproape acoperind muștruluiala pe care i-o serveam în minte domnului Ryan. Până am ajuns la etajul al unsprezecelea, liftul se umpluse aproape la maximum. Când ușa se deschise și alte trei persoane hotărâră să se înghesuie înăuntru, am fost împinsă mai mult spre el, cu spatele lipit de pieptul lui și cu fundul de... *oh*.

Am simțit restul trupului său încremenind subtil și l-am auzit trăgând scurt aer în piept. În loc să mă las cu toată greutatea peste el, am încercat să mă țin cât mai departe cu putință. El a întins mâna și m-a apucat de șold, trăgându-mă înapoi, la loc.

— Îmi plăcea fundul ăla peste mine, murmură el foarte încet și cald la urechea mea. Unde...

— Sunt la două secunde distanță să te castrez cu tocurile.

El se aplecă și mai aproape.

— De ce ești deodată mai țâfnoasă ca de obicei?

Mi-am întors capul și am zis, abia șoptit:

— Să fie oare pentru că tu tocmai m-ai făcut să apar ca o târfă carieristă în fața tatălui tău?

El lăsă mâna jos, cu gura căscată.

— Nu.

Clipi. Clipi.

— Ce?

Perplex, domnul Ryan era surprinzător de *sexy*. *Ticălosul*.

— Am glumit doar.

— Și dacă te-ar fi auzit?

— Nu m-au auzit.

— Te-ar fi putut auzi.

Arăta cu adevărat ca și când nu se gândise la asta nicio clipă și, probabil, chiar nu-i trecuse prin minte. Era ușor pentru el să joace diverse jocuri cocoțat pe locul lui din vârf. El era directorul obsedat de muncă. Eu eram fata de la jumătatea scării.

Persoana din stânga noastră aruncă o privire și amândoi am luat poziție de drepți, cu privirea înainte. I-am tras cu putere un cot în splină, iar el m-a ciupit de fund destul de tare cât să mă facă să tresar.

— N-o să-mi cer scuze, zise el, abia șoptit.

Bineînțeles că n-o să-ți ceri. Mitocanule!

Se împinse din nou în mine și l-am simțit întărindu-se și mai mult, în timp ce căldura trădătoare se răspândea între picioarele mele.

Am ajuns la etajul al cincisprezecelea și câteva persoane au coborât. Mi-am dus mâna în spate, între noi doi și l-am palmat. A scos un pufnet cald pe gâtul meu, șoptind:

— La dracu', da.

Și atunci am strâns.

— La dracu'. *Scuze!* Șuieră el la urechea mea.

I-am dat drumul, lăsând mâna jos și rânjind în sinea mea.

— Doamne, doar am glumit puțin cu tine.

Etajul al șaisprezecelea. Restul mulțimii coborî într-un singur val, după toate aparențele îndreptându-se spre aceeași întrunire.

De îndată ce ușile s-au închis și liftul s-a pus în mișcare, am auzit un geamăt din spatele meu și am prins cu coada ochiului o mișcare rapidă, bruscă, când domnul Ryan a lovit cu palma butonul de oprire de pe panoul de comenzi. Ochii lui s-au întors spre ai mei și erau mai întunecați decât îi mai văzusem până atunci. Cu o singură mișcare fluidă, m-a țintuit de peretele liftului cu trupul lui. S-a retras doar atât cât să-mi arunce o privire furioasă și să murmure:

– Nu te mișca.

Și deși aș fi vrut să-i spun să se ducă dracului, corpul meu m-a implorat să fac ce spunea el.

Întinzând mâna peste dosarele mele rătăcite, smulse un bilet autocolant din vârf și-l lipi peste obiectivul camerei din plafon.

Fața lui era la doar câțiva centimetri de a mea, respirația lui venind în valuri sacadate pe obrazul meu.

– N-aș da niciodată de înțeles că ai încercat să ajungi în vârf cu favoruri sexuale.

Răsufală, aplecându-se spre gâtul meu.

– Gândești prea mult.

M-am dat cât am putut înapoi, rămânând cu gura căscată.

– Tu nu gândești *destul*. Vorbim despre cariera mea. Tu ai toată puterea aici. N-ai nimic de pierdut.

– Eu am puterea? Tu ești cea care s-a împins în mădularul meu în lift. Tu ești cea care-mi *face* asta mie.

Am simțit că mi se destind trăsăturile; nu eram obișnuită să-l văd vulnerabil de față cu mine, nici măcar puțin.

– Atunci nu mă ataca pe la spate.

După o pauză lungă, dădu din cap.

Zgomotul clădirii din jurul nostru umpluse ascensorul, în vreme ce continuam să ne uităm unul la altul. Dorința de contact începuse să se intensifice, mai întâi în pântecul meu, apoi se răspândi mai jos, între picioare.

El se aplecă, lingându-mi bărbia mai înainte să-mi acopere buzele cu ale lui și un geamăt involuntar mi se ridică din gât când mădularul lui întărit se împinse în abdomenul meu. Corpul începu să-mi acționeze din instinct și piciorul mi se încolăci în jurul piciorului său, strângându-mă mai aproape de erecția lui, mâna mea găsindu-și drumul spre părul lui. El se trase înapoi doar cât să-mi desfacă dintr-o mișcare a degetelor catarama din talie. Rochia mea se deschise în fața lui.

– Ce pisicuță furioasă, șopti el.

Punându-și mâinile pe umerii mei, mă privi fix în ochi și-mi dădu rochia jos, lăsând-o să cadă pe podea. Pielea mi s-a făcut de găină, iar el m-a luat de mâini, m-a întors cu spatele și mi-a lipit palmele de perete.

Mi-a dat jos pieptenele de argint din păr, lăsându-l să mi se răsfire pe spatele gol. Umplându-și mâinile cu părul meu, mi-a tras brutal capul într-o parte, făcându-și drum spre gâtul meu. Sărutări fierbinți, umede, mi-au acoperit șira spinării și umerii. Buzele lui îmi lăsau o scânteie de electricitate pe fiecare centimetru de piele pe care îl atingeau. În genunchi, în spatele meu, mi-a prins fundul și și-a înfipt dinții în carne, provocându-mi un icnet scurt, după care s-a ridicat iarăși.

Fir-ar să fie, cum de știe să-mi facă lucrurile astea?

— Ți-a plăcut asta?

Degetele lui îmi frământau sânii.

— Să fii mușcată de fund?

— Poate.

— Ești o fată așa de perversă.

Am scâncit surprinsă când i-am simțit palma plesnindu-mă cu forță peste locul unde mușcase mai devreme și singurul meu răspuns a fost un geamăt de plăcere. Am tras iarăși aer scurt în piept când mâinile lui s-au încleștat de panglicile delicate ale chiloților mei și le-a rupt.

— Așteaptă-te la altă notă de plată, măgarule.

El chicoti misterios și se lipi din nou de mine, peretele rece pe sânii mei trimitându-mi fiori prin tot corpul și reînviindu-mi amintirea ferestrei de prima oară. Uitasem cât de plăcut mi se păruse contrastul — rece față de cald, dur față de *el*.

— Merită toți banii.

Mâna lui se strecură pe după mijlocul meu și cobori pe abdomen, alunecând mai jos până când degetul îi ajunse pe clitoris.

— Știi, cred că porți chestiile alea doar ca să mă ațâți pe mine.

Avea dreptate? Mă amăgeam gândindu-mă că erau pentru mine?

Presiunea atingerii lui mă umplea de dorință, degetele lui care apăseau ritmic mă făceau să tânjesc și mai mult. Mișcându-se mai jos, se opri chiar la intrare.

— Ești atât de udă. Doamne, trebuie să te fi gândit la asta toată duminica.

— Du-te naibii, am gemut eu, icnind când în sfârșit degetul lui se vâri înăuntru, împingându-mi spatele înapoi în el.

— Spune-o. Spune-o și o să-ți dau ce vrei.

Un al doilea deget se alătură celui dintâi, iar senzația mă făcu să scot un strigăt.

Am negat cu o mișcare a capului, dar trupul m-a trădat din nou. El părea că are atâta nevoie de încurajare; cuvintele lui erau ironice și dominante, dar le simțeam și imploratoare, totodată. Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc gândurile, dar era pur și simplu prea mult. Faptul că-i simțeam corpul îmbrăcat lipit de pielea mea goală, sunetul vocii lui aspre și senzația provocată de degetele sale lungi mișcându-se în mine și apoi ieșind mă aduseseră până la marginea abisului. Cealaltă mână se ridică, ciupindu-mi ferm sfârțul prin materialul subțire al sutienului și am gemut tare. Eram atât de aproape.

— *Spune-o*, îmi mormăi el la ureche, în timp ce-și trecea degetul mare în cercuri peste clitorisul meu. Nu vreau să fii supărată pe mine toată ziua.

Am cedat, în final, șoptind:

— Te vreau în mine.

El scoase un geamăt stins, găuit, și fruntea i se lipi de umărul meu, în timp ce începu să se miște mai repede, plonjând și încercuind. Șoldurile i se apăseau pe fundul meu, erecția lui se freca de mine.

— Oh, Doamne, am gemut, freamătul strângându-se adânc înăuntru, fiecare gând al meu așteptând concentrat plăcerea de a se elibera...

Și atunci sunetul ritmic al găfâielilor și gemetelor noastre a fost întrerupt deodată de soneria stridentă a unui telefon.

Am încremenit, fiindcă ne-am dat seama brusc unde ne aflam. Domnul Ryan înjură și se îndepărtă de mine, ridicând receptorul telefonului de urgențe din lift.

Întorcându-mă, mi-am luat repede rochia de jos, am îmbrăcat-o și am început s-o închei cu mâini tremurătoare.

— Da.

Suna atât de calm, nici măcar un pic cu răsuflarea întretăiată. Privirile ni s-au intersectat.

— Înțeleg... Nu, suntem în regulă...

Se aplecă încet și culese chiloții mei rupti și abandonati de pe podeaua ascensorului.

— Nu, doar s-a oprit.

A ascultat persoana de la capătul celălalt al firului, în timp ce freca între degete materialul mătăsos.

— Asta e bine.

Încheie convorbirea, punând receptorul în furcă.

Ascensorul zvâcni și începu să urce din nou. El se uită în jos, la dantela din mâna lui și apoi din nou la mine. După care rânji infatuat, pornind cu pași mari spre mine. Punând o mână lângă capul meu, se aplecă, trecându-și nasul de-a lungul gâtului meu și șopti:

— Miroși la fel de bine precum atingi.

O mică exclamație mi-a scăpat.

— Și ăștia, zise el, făcând semn către chiloții din mâna lui, sunt ai mei.

Liftul scoase un clinchet când se opri la etajul nostru. Ușile s-au deschis și, fără vreo altă privire în direcția mea, și-a vârât delicatul articol în buzunarul sacoului de la costum și a ieșit cu pași mari.

Patru

Panică. Emoția care m-a cuprins când am sprintat pur și simplu spre biroul meu n-ar putea fi descrisă decât ca panică pură. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase. Să fiu singur cu ea în acea micuță carceră de oțel — mirosul ei, sunetele pe care le scotea, pielea ei — a făcut stăpânirea de sine să mi se evapore. Era răvășitor. Femeia asta avea o putere asupra mea care nu semăna cu nimic din ceea ce experimentasem înainte.

În sfârșit, în relativa siguranță a biroului meu, m-am prăbușit pe canapeaua de piele. Aplecându-mă în față, m-am luat strâns de păr, poruncindu-mi să mă calmez și erecției mele să se retragă.

Lucrurile merseseră din rău în mai rău.

Știusese din secunda în care-mi amintise de întâlnirea de dimineață că ar fi fost exclus să pot alcătui un singur gând coerent, darămite să susțin o întreagă prezentare în afurisita aia de sală de conferințe. Și să uit așezat la masa aia. Doar faptul că am intrat acolo și am găsit-o în picioare, sprijinindu-se de sticla ferestrei, adâncită în gânduri, a fost destul ca să mă excite din nou.

Am inventat pe loc o abureală despre întâlnirea mutată la un alt etaj și bineînțeles că ea s-a prins și mi-a reproșat. De ce trebuie să mă contrazic de fiecare dată? Am ținut să-i amintesc cine era șeful. Dar ca în fiecare altă dispută dintre noi, ea mi-a dat replica.

Am tresărit puțin la o bufnitură zdravănă în biroul de afară. Urmată de o alta. Și încă una. Ce naiba se petrecea acolo? M-am ridicat și m-am dus până la ușă, deschizând-o, ca s-o găsesc pe domnișoara Mills trântindu-și dosarele în grămezi diferite. Mi-am încrucișat brațele și m-am sprijinit de perete, urmărind-o, pentru câteva clipe. Faptul că o vedeam atât de furioasă nu micșora câtuși de puțin problema din pantalonii mei.

— Vrei să-mi spui care-i problema ta?

Ea a făcut niște ochi la mine de parcă-mi crescuse un cap în plus.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Niciun pic.

— Scuză-mă dacă mă simt nițel mai nervoasă, șuieră ea, apucând un teanc de dosare și aruncându-le fără milă într-un sertar.

— Nu sunt tocmai încântat de...

— Bennett, a zis tata, intrând din senin în biroul meu. Grozavă treabă. Henry și cu mine tocmai am vorbit cu Dorothy și cu Troy, și ele erau...

S-a oprit și s-a uitat la domnișoara Mills, care stătea în picioare, strângând de marginea biroului cu buricele degetelor albe.

— Chloe, dragă, ești bine?

Ea s-a îndreptat, și-a întins degetele și a dat din cap. Fața îi era frumos îmbujorată, părul un pic ciufulit. De mine. Am înghițit în sec și m-am întors să mă uit afară, pe fereastră.

— Nu arăți bine, a zis tata, apropiindu-se de ea și punându-i o mână pe frunte. Arzi.

Mi-am încleștat maxilarul, privindu-le reflexiile în geam, o senzație stranie urcând pe șira spinării mele. *De unde-mi veneau toate astea?*

— Într-adevăr, a zis ea, îmi este puțin rău.

— Ei bine, ar trebui să te duci acasă. Cu programul tău de lucru și după ce tocmai ai încheiat semestrul la școală, fără îndoială că ești...

— Avem agenda plină pentru azi, mă tem, am zis eu, întorcându-mă cu fața la ei. Aștept să termin dosarul Beaumont, domnișoară Mills, am mârâit printre dinți.

Tata și-a întors privirea de oțel asupra mea.

— Sunt sigur că poți să te descurci și singur, Bennett.

Apoi a revenit la ea:

— Poți să pleci.

— Îți mulțumesc, Elliott.

S-a uitat la mine, ridicând o sprânceană perfect sculptată.

— Ne vedem mâine dimineață, domnule Ryan.

Am urmărit-o până a ieșit, iar tatăl meu a închis ușa în urma ei, întorcându-se să se uite la mine cu fulgere în ochi.

— Cee? am întrebat.

— N-ai muri dacă ai fi un pic mai amabil, Bennett.

Înaintă și se așază pe colțul biroului.

— Ești norocos s-o ai pe ea, știi.

Mi-am dat ochii peste cap și am clătinat din cap.

— Dacă personalitatea ei ar fi la fel de atrăgătoare ca priceperea ei la PowerPoint, n-am avea nicio problemă.

Îmi reteză vorba cu o încruntătură.

— A sunat mama ta și mi-a spus să-ți reamintesc despre cina de diseară, acasă. O să vină și Henry și Mina, cu copilul.

— O să fiu acolo.

El porni spre ușă, oprindu-se să se mai uite o dată la mine.

— Să nu întârzii.

— Nu. Doamne!

Știa la fel de bine ca oricine că eu nu întârzii la nicio întâlnire, nici măcar la ceva atât de simplu ca o cină în familie. Henry, pe de altă parte, ar fi întârziat și la propria înmormântare.

Când în sfârșit am rămas singur, m-am întors în biroul meu și m-am prăbușit în scaun. OK, poate că am fost un pic cu capsă pusă.

Am băgat mâna în buzunar și am scos ce mai rămăsese din chiloții ei, gata să-i arunc în sertarul meu lângă ceilalți, când am observat eticheta. Agent Provocateur. Dăduse bani frumoși pe ăștia. Și asta mi-a stârnit curiozitatea. Am deschis sertarul ca să examinez și celelalte două perechi. La Perla. Drace, femeia asta nu glumea cu lenjeria ei. Poate c-ar trebui să trec pe la magazinul La Perla din centru, la un moment dat, și măcar să văd cât a costat-o mica mea colecție. Mi-am trecut mâna liberă prin păr și i-am aruncat pe toți mapoi în sertar, apoi l-am trântit la loc.

Îmi pierdusem oficial mințile.

*

Oricât de tare am încercat, nu m-am putut concentra asupra niciunei afurisite de activități toată ziua. Nici măcar după o viguroasă alergare la ora prânzului nu-mi ieșiseră din minte evenimentele de dimineață. Pe la trei, știam că trebuia să ies de acolo. Am ajuns la lift și am gemut ușor, alegând scările, după care mi-am dat seama că făcusem o greșeală și mai mare. Am coborât în goană cele optsprezece etaje.

Ducându-mă acasă la părinții mei, mai târziu, în seara aceea, am simțit cum mai scap de o parte din tensiune. Când am intrat în bucătărie, am fost imediat absorbit de mirosul familiar al mâncărilor mamei și de sporovăiala veselă a părinților mei venind dinspre sufragerie.

— Bennett, mă salută bucuroasă mama, când am intrat în încăpere.

M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz, îngăduindu-i un scurt moment să încerce să-mi aranjeze părul zbârlit. În cele din urmă, dându-i mâinile la o parte, am luat un castron mare de la ea și l-am dus pe masă, furând un morcov drept comision.

— Unde-i Henry? am întrebat, uitându-mă spre living.

— N-au ajuns încă, a răspuns tata, intrând.

Henry era destul de nepunctual, dar când în combinație mai intrau și soția și fiica lui, erau norocoși și dacă ieșeau totuși din casă. M-am îndreptat spre barul de afară, ca să-i pregătesc mamei un martini sec.

Douăzeci de minute mai târziu, zgomotele de haos răsunară dinspre antreu și am ieșit să-i întâmpin. Un corp mic, instabil, cu un răs știrb, s-a azvârlit la genunchii mei.

— Benny! a chițait fetița.

Am ridicat-o pe Sofia în brațe și i-am acoperit obrazii cu pupături.

— Doamne, ești de toată jena, mormăi Henry, trecând pe lângă mine.

— De parcă tu ești mai breaz.

— Amândoi ar trebui să tăceți, dacă e să mă întrebați părerea mea, adăugă Mina, urmându-și soțul în sufragerie.

Sofia era prima nepoată și prințesa familiei. Ca de obicei, a preferat să stea în poală la mine în timpul mesei și eu am încercat să mănânc pe lângă ea, străduindu-mă cât am putut să evit „ajutorul” ei. Fără îndoială, mă învârtea pe degete.

— Bennett, m-am ținut să te întreb, începu mama, întinzându-mi sticla de vin. Vrei s-o inviți pe Chloe la cină, săptămâna viitoare, și să-ți dai toată silința ca s-o convingi să și vină?

Am gemut în loc de răspuns și am primit un șut scurt în fluierul piciorului de la tata.

— Cristoase. De ce insistă toată lumea s-o aducă aici? am întrebat.

Mama se îndreptă de spate, arborând cea mai expresivă figură a ei de Mamă Severă.

— E într-un oraș străin, singură și...

— Mamă, am întrerupt-o eu, locuiește aici de când a venit la colegiu. Are douăzeci și șase de ani. Nu mai e un oraș străin pentru ea.

— Într-adevăr, Bennett, ai dreptate, mi-a replicat ea, cu o notă tăioasă rar întâlnită în glas. A venit aici pentru colegiu, l-a absolvit

cu *summa cum laude*, a lucrat cu tatăl tău câțiva ani înainte de a se muta la departamentul tău și a fost cea mai bună angajată pe care ai avut-o vreodată — toate acestea în timp ce se ducea seara la cursuri ca să-și ia diploma. După părerea mea, Chloe e uimitoare, așa că am pe cineva cu care mi-ar plăcea să-i fac cunoștință.

Am încremenit cu furculița în aer când am prins sensul cuvintelor. Mama voia s-o combine cu cineva? Am încercat să fac mental o listă cu fiecare burlac pe care îl cunoșteam și a trebuit să-l elimin de pe acea listă imediat. Brad: prea scund. Damian: fute tot ce mișcă. Kyle: gay. Scott: neghiob. Ei bine, asta era ciudat. Am simțit ceva strângându-se în pieptul meu, dar nu eram sigur ce putea să fie. Dacă ar fi trebuit să-i dau un nume, aș fi zis... mânia?

De ce să fi fost mânios că mama voia să-i găsească un partener? *Probabil pentru că te culci tu cu ea, imbecilule.* Ei bine, nu mă culcam cu ea propriu-zis, ci mai mult i-o trăgeam. O.K., i-o trăsesem... de două ori. „I-o trăgeam“ ar fi lăsat să se înțeleagă o intenție de a continua.

Ah, și, de asemenea, o pipăisem într-un lift și îi colecționez chiloții rupți în sertarul biroului meu.

Ciudatule.

Mi-am apăsat palmele pe față.

— Bine. O să vorbesc cu ea. Dar nu vă faceți mari speranțe. E cu desăvârșire lipsită de orice farmec, ceea ce înseamnă că e o afacere greu de încheiat.

— Știi, Ben, a intervenit fratele meu, cred că toată lumea de aici va fi de acord că ești, literalmente, singurul care are probleme în a se înțelege cu ea.

M-am uitat în jurul mesei, încruntându-mă la capetele ce se mișcau aprobator, de acord cu idiotul de frate-meu.

Restul serii a constat din mai multe discuții despre cum eu trebuia să încerc să fiu mai drăguț cu domnișoara Mills și despre cât de grozavă credeau toți că era ea, și despre cât de mult îi va plăcea ei de fiul prietenei mamei mele, Joel. Uitasem complet de Joel. Era

destul de drăguț, bănuiesc. Cu excepția faptului că se jucase până la paisprezece ani cu păpușile Barbie împreună cu surorile lui mai mici și că plânse ca un mucos când primise o lovitură cu mingea de baseball în fluierul piciorului, într-a zecea.

Mills l-ar fi mâncat de viu.

Am râs în sinea mea la acest gând.

Am mai vorbit și despre întâlnirile pe care le stabiliserăm săptămâna asta. Una importantă era plănuită joi după-amiaza și eu aveam să-i însoțesc pe tata și pe fratele meu. Știam că domnișoara Mills deja avea totul pus la punct și era gata de plecare. Oricât de mult uram să recunosc, era întotdeauna cu doi pași înainte și anticipa tot ce aveam nevoie.

Am plecat cu promisiunea că o să fac tot posibilul s-o conving să vină, deși, ca să fiu cinstit, nici nu știam când aveam s-o mai văd în următoarele câteva zile. Aveam ședințe și întâlniri prin tot orașul și mă îndoiam că în scurtele momente când m-aș fi aflat la birou, aș fi avut prea multe de spus.

*

Uitându-mă pe fereastră, în timp ce ne târam pe bulevardul South Michigan, în după-amiaza următoare, mă întrebam dacă mai aveam șanse să mi se îmbunătățească ziua. Uram să fiu blocat în trafic. Biroul era la doar câteva străzi distanță și începusem să mă gândesc serios să-l pun pe șofer să ducă mașina la loc și să o iau pe jos. Era deja trecut de patru și izbutiserăm să străbatem doar trei cvartale în douăzeci de minute. Perfect. Închizând ochii, mi-am odihnit capul pe speteza banchetei și am recapitulat întâlnirea pe care tocmai o avusesem.

Nimic special nu mersese prost; de fapt, chiar dimpotrivă. Clienții fuseseră încântați de propunerile noastre și totul cursese fără poticneli. Numai că eu nu putusem să scap de dispoziția mea groaznică.

Henry ținuse să-mi spună la fiecare sfert de ceas din ultimele trei ore că mă purtasem ca un adolescent supărăcios și, până în momentul în care se semnaseră contractele, îmi venea să-l bat de să-i sune apa în cap. Ori de câte ori prindea prilejul, mă întreba care dracu' era problema mea și, sincer, n-aș fi putut să-l învinuiesc pentru asta. A trebuit chiar să admit că fusesem un idiot în ultimele câteva zile. Și venind din partea mea, asta spunea ceva. Bineînțeles, Henry a declarat, la plecarea acasă, că problema mea era că trebuia să fac sex.

Dacă ar fi știut numai.

Trecuse o zi. Doar o singură zi de la întâmplarea din lift, care mă lăsase tare ca piatra și cu o dorință nestăpânită să ating fiecare centimetru al pielii ei. După cum mă purtam, ai fi crezut că nu făcusem sex de șase luni. Dar, nu, aproape două zile fără s-o ating și deja mă simțeam ca un nebun.

Mașina se opri din nou și am crezut c-o să urlu. Șoferul meu lăsă jos geamul despărțitor dintre scaunele din față și cele din spate, aruncându-mi un zâmbet de părere de rău.

— Regret, domnule Ryan. Sunt sigur că vă ieșiți din minți, acolo, în spate. Suntem la doar patru cvartale depărtare; n-ați vrea s-o luați mai bine pe jos?

Aruncând o privire prin geamurile fumurii, am observat că ne opriserăm chiar peste drum de La Perla.

— Aș putea trage pe dreapta, doar...

Am fost afară din mașină înainte ca șoferul să poată să-și termine propoziția.

Stând pe trotuar, așteptând să traversez, mi-a trecut prin minte că nu știam ce rost avea să intru. Ce urma să fac? Cumpăram ceva sau doar mă chinuiam singur?

Am intrat în magazin și m-am oprit în fața unei mese lungi acoperite cu lenjerie cu volănașe. Podelele aveau culoarea caldă a mierii, tavanul era plin de corpuri de iluminat cilindrice, lungi, adunate grupuri-grupuri prin marea sală. Iluminarea discretă arunca

întregul spațiu într-o atmosferă de intimitate, scoțând în relief mesele și coloanele de umerase cu lenjerie scumpă. Ceva din dantelă delicată și satin mi-a reînviat acea prea familiară dorință de ea.

Trecându-mi degetele de-a lungul unei mese așezate la intrarea magazinului, mi-am dat seama că deja atrăsesem atenția personalului. O blondă înaltă veni la mine.

— Bine ați venit la La Perla, zise ea, măsurându-mă din cap până-n tălpi ca un leu ochind un biftec.

M-am gândit că o femeie din domeniul ăsta ar trebui să știe cât am plătit pentru costumul meu și că butonii de la manșetele mele erau diamante adevărate. Ochii ei practic se transformaseră în două semnalizatoare de dolari.

— Vă pot ajuta să găsiți ceva? Poate un dar pentru soție? Sau pentru iubită? adăugă ea, cu o sugestie de cochetărie în voce.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns, simțindu-mă deodată ridicol și pentru simplul fapt că mă aflam acolo. Doar mă uit.

— Bine, dacă vă răzgândeți, anunțați-mă, zise ea făcându-mi cu ochiul, înainte de a se întoarce la teighea.

Am urmărit-o îndepărtându-se și am fost imediat scârbit că nici măcar nu mă gândisem să-i cer numărul de telefon. La dracu'. Nu eram cu desăvârșire o târfă masculină, dar o femeie frumoasă, mai ales într-un magazin de lenjerie, tocmai flirtase cu mine, iar mie nu-mi trecuse prin minte nici să-i răspund cu aceeași monedă. Cristoase. Ce naiba se întâmpla cu mine?

Mă pregăteam să mă întorc și să plec, când ceva mi-a atras privirile. Mi-am lăsat degetele să treacă peste portjartierul negru de dantelă care atârna pe un umeras. Nu-mi dădusem seama că femeile chiar purtau articolele astea în afara ședințelor foto pentru *Playboy*, până când nu începusem să lucrez cu ea. Mi-am amintit o ședință din prima lună când lucram împreună. Ea își pusese picior peste picior pe sub masă și se mișcase în direcția potrivită pentru ca fusta să i se ridice, dezvelind bentița delicată, albă, prinsă de ciorapi. Atunci fusese prima dată când văzusem dovada slăbiciunii ei pentru

lenjerie, deși nu fusese prima oară când a trebuit să-mi petrec pauza de prânz masturbându-mă, în biroul meu, cu gândul la ea.

— Ai văzut ceva ce-ți place?

M-am întors, uimit să aud o voce cunoscută în spatele meu.

Rahat.

Domnișoara Mills.

Dar chiar n-o mai văzusem niciodată așa până acum. Arăta stilată ca de obicei, însă complet neprotocolară. Purta niște jeanși negri mulați și un maiou roșu. Părul îi era prins într-o coadă sexy și, fără machiaj sau ochelarii pe care-i mai purta câteodată pe la birou, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Ce naiba cauți aici? m-a întrebat ea, zâmbetul fals dispărându-i de pe față.

— Și de ce te-ar interesa asta pe tine?

— Eram doar curioasă. Nu ai destui chiloți de la mine ca să începi o colecție personală?

S-a uitat furioasă la mine, făcând semn spre portjartierul pe care încă-l mai aveam în mână.

I-am dat drumul grăbit.

— Nu, nu, eu...

— Ce faci cu ei, mai exact? Îi ții ascunși undeva, ca pe niște mici amintiri ale cuceririlor tale?

Își încrucișase brațele peste piept, ridicându-și astfel sânii. Privirea mi-a căzut drept în decolteul ei și mädularul mi-a zvâcnit în pantaloni.

— Drace, am zis eu, clătînând din cap. De ce trebuie să fi așa o scorpie tot timpul?

Puteam simți adrenalina curgându-mi prin vene și mușchii încordându-se, literalmente înfiorat de poftă sexuală și de furie.

— Bănuiesc că tu scoți la iveală tot ce-i mai bun în mine, a zis ea.

Se aplecase, pieptul ei aproape atingându-l pe al meu. Uitându-mă în jur, am observat că atrăseserăm atenția celorlalți oameni din magazin.

— Uite, am zis, încercând să mă adun. Ce-ar fi să te calmezi și să cobori tonul?

Știam că trebuia să ies de acolo cât mai repede, înainte să se întâmple ceva. Dintr-un motiv bolnav, conflictele cu femeia asta întotdeauna se sfârșeau cu chiloții ei în buzunarul meu.

— Tu ce cauți aici, de fapt? De ce nu ești la serviciu?

Ea-și dădu ochii peste cap.

— Lucrez pentru tine de aproape un an, așa că se presupune că-ți vei aduce aminte că am întâlnire cu îndrumătorul meu pentru teză din două în două săptămâni. Tocmai am terminat și voiam să fac niște cumpărături. Poate că va trebui să-mi prinzi o brățară de gleznă, ca să mă poți urmări tot timpul. Deși, hei, ai reușit să mă găsești și fără.

M-am uitat urât la ea, căznindu-mă să găsesc ceva de spus.

— Ești întotdeauna atât de furioasă pe mine.

Ce replică bună, Ben. Chiar inteligentă.

— Vino cu mine, a zis ea și m-a apucat de braț, trăgându-mă spre partea din spate a magazinului.

M-a condus după un colț și într-o cabină de probă. Evident se afla aici de ceva vreme; erau grămezi de lenjerie pe scaune și umerase pline cu bucăți de dantelă imposibil de identificat. Din boxele de deasupra se auzea muzică și m-am bucurat că nu va trebui să-mi fac griji pentru a-mi ține vocea sub control când o voi strânge de gât.

Închizând ușa-oglină din fața unui fotoliu acoperit cu mătase, s-a proțăpît în fața mea, privindu-mă în ochi.

— M-ai urmărit până aici?

— De ce dracului aș fi făcut-o?

— Adică pur și simplu s-a întâmplat să hoinărești printr-un magazin cu lenjerie pentru femei. E doar o chestie perversă de-a ta cu care te ocupi în timpul liber?

— Nu te mai socoti buricul pământului, domnișoară Mills.

— Știi, e bine că ai mădularul ăla mare care să compenseze gura ta afurisită.

M-am trezit aplecându-mă spre ea, șoptindu-i:

— Sunt foarte sigur că ai fi încântată și de gura mea.

Dintr-odată, totul a devenit prea intens, prea tare, prea puternic. Pieptul i se ridica și-i cobora rapid, iar privirea i s-a coborât pe gura mea, în timp ce-și mușca buza de jos. Încet, înfășurându-și cravata mea pe după mână, m-a tras spre ea. Mi-am deschis gura, simțindu-i limba deschizându-și calea.

Nu mai puteam da înapoi acum și mi-am strecurat o mână pe obrazul ei și cealaltă în părul ei. I-am dat jos agrafa care-i ținea părul strâns în coadă și valurile moi s-au revărsat în jurul mâinii mele. Am prins în pumn bogăția aceea, cu putere, trăgându-i capul pe spate ca să i-l potrivesc mai bine pentru gura mea. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de ea toată. Ea a gemut și eu am tras mai tare.

— Ți place asta.

— Doamne, da.

În clipa aceea, auzind acele cuvinte, nu mi-a mai păsat de nimic altceva: unde eram, cine eram sau ce simțeam unul pentru celălalt. Niciodată în viața mea n-am mai simțit o asemenea chimie brută cu nimeni. Când noi doi eram împreună astfel, nimic altceva nu mai conta.

Mâinile mele au coborât pe corpul ei și i-am prins marginea bluzei, ridicând-o și scoțându-i-o peste cap, întrerupând sărutul pentru numai o secundă. Ca să nu rămână mai prejos, ea mi-a dat jos sacoul de pe umeri, lăsându-l pe podea.

Cu degetele mari descriam cercuri pe pielea ei, mișcându-mi mâinile spre betelia jeansilor ei. Descheindu-i rapid, aceștia au căzut pe jos, iar ea și i-a scos de tot, odată cu sandalele. Am sărutat-o de-a lungul gâtului și pe umeri.

— La dracu', am gemut.

Ridicându-mi ochii, am putut vedea corpul ei perfect, reflectat în întregime de oglinda mare. Avusesem fantezii despre cum aș dezbrăca-o de mai multe ori decât aș fi recunoscut, probabil, dar realitatea, la lumina zilei, întrecea fantezia. O întrecea cu mult. Purta

chiloți simpli, negri, care-i acopereau numai jumătate din fund, și un sutien asortat, părul mătăsos răsfrându-se pe spatele ei. Mușchii picioarelor ei lungi, suple, se flexau când se ridica pe vârfuri ca să ajungă la gâtul meu. Imaginea, deopotrivă cu buzele pe care i le simțeam pe piele, mi-a făcut mädularul să împingă dureros în strânsoarea chiloților mei.

Ea mi-a mușcat urechea, în timp ce mâinile ei s-au apucat să-mi descheie nasturii cămășii.

— Cred că și ție îți place brutal.

Mi-am descheiat pantalonii și cureaua, dându-i jos odată cu boxerii, apoi am tras-o spre fotoliu.

Un fior m-a străbătut când mâinile mele i-au ocolit spatele, până la încheietoarea sutienului. Sâniile ei se apăsau în mine de parcă m-ar fi îndemnat să mă grăbesc și am sărutat-o pe gât, în timp ce i-am desfăcut repede sutienul și i-am dat jos breteluțele de pe umeri. M-am dat un pic înapoi, ca să îngădui piesei vestimentare să alunece și, pentru prima oară, am avut priveliștea sânilor ei complet dezgoliți în fața mea. *Perfect*. În fanteziile mele le făcusem totul: îi atinsesem, îi sărutasem, îi supsesem, îi futusem, dar nimic nu se compara cu realitatea la care mă holbam pur și simplu.

Șoldurile ei s-au urcat peste mine și numai chiloții ei minusculi ne mai separau. Mi-am îngropat fața între sâniile ei și mâinile ei mi-au trecut prin păr, trăgându-mă mai aproape.

— Vrei să mă guști? șopti ea, uitându-se la mine.

M-a tras de păr destul de tare cât să-mi depărteze capul de pielea ei.

N-am avut nicio remarcă isteată, nimic usturător, ca s-o fac să tacă și doar să mă fută. Sigur că voiam să-i gust pielea. Voiam mai tare decât aș fi crezut vreodată că aș vrea ceva.

— Da.

— Cere frumos, atunci.

— La dracu' cu cerutul frumos. Dă-mi.

Ea scânci, aplecându-se ca să mă lase să-i sug un sfârc perfect în gură, ceea ce a făcut-o să tragă mai tare de părul meu. La dracu', ce senzație!

Atât de multe gânduri mi se învălmășeau în minte. Nu exista nimic pe lumea asta pe care să-l vreau mai mult decât să mă îngrop în ea, dar știam că după aceea aveam să ne urăsc pe amândoi. Pe ea, fiindcă mă făcea slab și pe mine pentru că îngăduisem pofta sexuală să mi înăbușe rațiunea. Dar știam și că nu m-aș putea opri. Mă transformasem într-un drogat, trăind doar pentru următoarea mea doză. Viața mea perfect construită se prăbușea în jurul meu și mie nu-mi pasa decât s-o simt pe ea.

Plimbându-mi mâinile pe trupul ei, mi-am lăsat degetele să treacă peste talia chiloților ei. Un fior a străbătut-o și mi-am închis ochii strâns, adunând țesătura în mână, poruncindu-mi să mă opresc.

— Dă-i drumul, rupe-i... știu că vrei, a murmurat ea la urechea mea și apoi m-a mușcat cu putere.

O fracțiune de secundă mai târziu, chiloții ei nu mai erau decât o grămăjoară de dantelă sfâșiată, într-un colț al cabinei. Apucând-o brutal de șolduri, am ridicat-o și mi-am ținut baza mădularului cu cealaltă mână, trăgând-o în jos, peste mine.

Senzația a fost atât de intensă, că a trebuit să-i țin cu forța șoldurile nemișcate, împiedicând explozia. Dacă-mi pierdeam controlul acum, avea să-mi reproșeze mai târziu. Și nu i-aș fi dat satisfacția asta.

Odată ce m-am simțit din nou stăpân pe mine, am început să-i mișc șoldurile. Nu mai fusesem în poziția asta până acum — ea deasupra, față în față — și chiar dacă nu-mi plăcea s-o recunosc, corpurile noastre se îmbinau perfect. Plimbându-mi mâinile în jos, pe coapsele ei, le-am apucat pe fiecare cu o mână și mi le-am încolăcit pe după mijloc. Schimbarea poziției m-a adus mai adânc în ea și mi-am îngropat fața în gâtul ei, ca să nu urlu de plăcere.

Eram conștient de sunetul vocilor de jur împrejurul nostru, ale oamenilor care intrau și ieșeau din celelalte cabine de probă. Ideea că am fi putut fi prinși în orice clipă nu făcea decât să sporească plăcerea.

Spinarea ei s-a arcuit și și-a înăbușit un geamăt, iar capul i-a căzut pe spate. Modul amăgitor de inocent în care-și mușca buza de jos mă înnebunea. Încă o dată m-am trezit uitându-mă peste umărul ei, privind la noi în oglindă. Nu mai văzusem ceva atât de erotic în toată viața mea.

Ea m-a tras din nou de păr, călăuzindu-mi gura spre a ei, limbile noastre alunecând una peste cealaltă, potrivit mișcărilor șoldurilor.

— Arăți atât de bine deasupra mea, i-am șoptit eu în gură. Întoarce-te, trebuie să vezi ceva.

Am ridicat-o și am întors-o cu fața la oglindă. Cu spatele lipit de pieptul meu, ea s-a lăsat în jos, din nou peste mine.

— Oh, Doamne, a zis ea.

Respira greu, iar capul i-a căzut pe spate, sprijinindu-se pe umărul meu, și n-am fost sigur dacă exclamația era pentru că mă simțea din nou în ea sau pentru imaginea reflectată în oglindă. Sau pentru amândouă.

Am apucat-o de păr și i-am silit capul să se ridice.

— Nu, vreau să te uiți drept acolo, am mârâit la urechea ei, întâlnindu-i privirea în oglindă. Vreau să privești. Și mâine, când o să te doară, vreau să-ți aduci aminte cine ți-a făcut asta.

— Nu mai vorbi, a zis ea, dar s-a cutremurat și am știut că adora fiecare cuvânt.

Mâinile ei s-au ridicat de-a lungul trupului ei și în spate, până când s-au înfipt în părul meu.

I-am atins fiecare centimetru al corpului, așternând cărări de sărutări și mușcăături pe partea din spate a umerilor ei. În oglindă, mă vedeam alunecând înăuntrul și în afara ei; și oricât de tare nu mi-aș fi dorit amintirile astea în capul meu, știam că era o privesc pe care n-aveam s-o uit niciodată. Mi-am dus o mână la clitorisul ei.

— Oh, la dracu', șopti ea. Te rog.

— Așa? am întrebat eu, apăsând, încercuind.

— Da, te rog, mai mult, te rog, te rog.

Corpurile noastre erau acum acoperite cu o peliculă subțire de transpirație, lăsându-i părul lipit ușor de frunte. Ochiul ei nu se dezlipi nicio clipă de locul unde ne uniserăm, în timp ce continuam să ne mișcăm unul în altul și am știut că amândoi eram aproape. Am vrut să-i întâlnesc privirea în oglindă — și apoi imediat mi-am dat seama că așa i-aș fi arătat prea mult. Nu voiam să vadă atât de clar ce efect avea asupra mea.

Vocile din jurul nostru continuau, cu totul neștiutoare de ceea ce se petrecea în încăperea asta micuță. Dacă n-aș fi făcut ceva, micul nostru secret n-ar mai fi fost păstrat mult timp. În vreme ce mișcările ei deveneau din ce în ce mai frenetice și mâinile ei mă trăgeau de păr din ce în ce mai tare, mi-am apăsat mâna peste gura ei, înăbușându-i țipătul, când s-a dizolvat în orgasm în jurul meu.

Mi-am înăbușit propriile gemete în umărul ei și, după alte câteva împingeri, am explodat adânc înăuntrul ei. Corpul ei s-a lăsat greu peste mine, iar eu m-am sprijinit de perete.

Trebuia să mă ridic. Trebuia să mă ridic și să mă îmbrac, dar nu credeam că picioarele mele tremurătoare m-ar fi putut susține. Orice speranță mai avusesem că sexul avea să devină mai puțin pătimaș și că eu aveam să scap de obsesia asta îmi fusese năruită rapid.

Rățiunea a început să se întoarcă încet în conștiința mea, deopotrivă cu dezamăgirea că încă o dată cedasem acestei slăbiciuni. Am ridicat-o și am dat-o jos din poala mea, aplecându-mă după boxeri.

Când s-a întors să se uite la mine, mă așteptam să văd ură sau indiferență, dar a fost ceva vulnerabil în ochii ei, înainte de a-i închide brusc și a se uita în altă parte. Ne-am îmbrăcat amândoi în tăcere; spațiul de probă dintr-odată părea prea liniștit și prea mic, căci eram mai mult decât conștient de fiecare respirație a ei.

Aranjându-mi cravata, am ridicat chiloții ruși de pe podea, depunându-i în buzunarul meu. M-am dus până la ușă și m-am

oprit. Întinzând o mână, mi-am plimbat încet degetele peste dantela ce atârna de un cârlig din perete.

I-am întâlnit privirea și am spus:

— Ia și portjartierul.

Apoi, fără să mă uit înapoi, am ieșit din cabina de probă.

Cinci

Erau optzeci și trei de găurele, douăzeci și nouă de șuruburi, cinci palete și patru becuri pe ventilatorul de tavan deasupra patului meu. M-am întors pe o parte, anumiți mușchi răsând de mine și oferind dovada de netăgăduit a motivului pentru care nu eram în stare să dorm.

Vreau să privești. Și mâine, când o să te doară, vreau să-ți aduci aminte cine ți-a făcut asta.

Nu glumise.

Fără să-mi dau seama, mâna mi s-a îndreptat spre sâni, răsucind absentă sfârțul pe sub maiou. Închizând ochii, atingerea propriilor mele mâini s-a transformat în amintirea atingerii mâinilor lui. Degetele lui lungi și grațioase furișându-se pe sub sâni, degetele mari mângâindu-mi sfârcurile, cuprinzându-i în palmele mari... *la dracu'*. Am oftat zgomotos și am dat jos cu un șut o pernă din pat. Știam exact unde se îndrepta acest șir al gândurilor. Făcusem exact același lucru trei nopți la rând și asta trebuia să înceteze acum. Cu un pufnet mânios, m-am răsucit pe burtă și mi-am închis strâns

ochi, dorindu-mi să vină odată somnul. De parcă ar fi ținut figura vîscodată.

Încă îmi mai aminteam, cu perfectă claritate, ziua din urmă cu aproape un an și jumătate, când Elliott mă chemase în birou la el, să stăm de vorbă. Începusem să lucrez la RMG ca asistentă de când eram în colegiu. Când murise mama, Elliott mă luase sub aripa lui; nu chiar o figură paternă, dar cu siguranță un mentor grijuliu și prietenos, care mă invita la el acasă pentru cină și era atent la stările mele emoționale. Insistase că ușa lui avea să fie întotdeauna deschisă pentru mine. Dar în dimineața aceea, când m-a sunat la birou, a vorbit neobișnuit de oficial și, sincer, mă speriasem de moarte.

În biroul lui, mi-a explicat că fiul lui mai mic locuise la Paris în ultimii șase ani, ocupând postul de director executiv de marketing pentru L'Oréal. Fiul, Bennett, se întorcea în sfârșit acasă și în șase luni avea să preia postul de director executiv la Ryan Media. Elliott știa că mai aveam un an până îmi luam diploma în management și că eram în căutare de oportunități de stagiatură care să-mi dea experiența practică de care aveam nevoie. A stăruit c-ar trebui să-mi fac stagiatura pentru master la RGM și că, fără îndoială, cel mai tânăr domn Ryan avea să fie mai mult decât încântat să mă aibă în echipa lui.

Elliott îmi înmânase memo-ul general al companiei care avea să circule săptămîna următoare și prin care se anunța sosirea domnului Ryan.

Uau. Țasta a fost singurul meu gând atunci când m-am uitat pe hârtie, în timp ce mă întorceam în biroul meu. Vicepreședinte executiv al departamentului marketing de produse la L'Oréal din Paris. Cel mai tânăr nominalizat din toate timpurile în topul „Forty Under 40”⁴ al celor de la *Crain's*, publicat de mai multe ori în *Wall Street Journal*. Un dublu MBA, de la NYU Stern School of Business

4 Listă anuală a primelor 40 de persoane de succes în afaceri (în SUA), cu vârste sub 40 de ani. (N.t.)

și de la HEC Paris, unde se specializase în finanțe corporatiste și afaceri globale, absolvind cu *summa cum laude*. Totul până la vârsta de treizeci de ani. Cristoase!

Ce spusese Elliott? *Extrem de ambițios*? Asta era o subapreciere, în cel mai bun caz.

Henry lăsase de înțeles că fratele lui nu avea chiar același caracter relaxat ca al lui, dar când mi-am arătat îngrijorarea, el m-a liniștit rapid. „Are tendința de a fi un pic scortșos și obsedat de control⁵, uneori, dar nu-ți face griji, Chloe. Poți să te descurci cu răstelile lui; voi doi o să faceți o echipă grozavă. Vreau să spun, ce naiba, continuase el, înconjurându-mă cu brațul său lung, cum ar putea să nu te iubească?”

Nu-mi plăcea s-o recunosc acum, dar până să vină el, mă cam îndrăgostisem puțin de Bennett Ryan. Eram foarte neliniștită că o să lucrez cu el, dar și impresionată de tot ce realizase în viața lui relativ scurtă. Nu-mi stricase nici să mă uit la fotografia lui de pe internet: omul era un exemplar remarcabil. Am comunicat prin e-mail până la sosirea lui și, cu toate că părea destul de amabil, nu fusese nicio dată excesiv de prietenos.

În ziua cea mare, Bennett nu avea să-și facă apariția decât după întâlnirea comitetului director din după-amiaza aceea, când urma să fie prezentat oficial. Aveam toată ziua la dispoziție să mă transform într-un ghem de nervi. Ca o bună prietenă ce-mi este, Sara venise la mine în birou, ca să mă mai liniștească. Se așezase în scaunul meu și petrecuserăm un ceas discutând despre filmele din seria *Funcționarii*.

Curând, râdeam atât de tare, încât îmi șiroiau lacrimile pe obraji. N-am observat că Sara încremenise când ușa dinspre culoar se deschisese și nu observasem că stătea cineva în spatele meu. Și cu toate că Sara încercase să mă prevină ducând repede degetul la

---

5 Concept din psihologia freudiană, referitor la obsesia pentru ordine și detalii și la perfecționismul exagerat al indivizilor. (N.t.)

buze — semnul universal pentru „taci dracului din gură“ —, eu am ignorat-o.

Pentru că, aparent, sunt o idioată.

— Și atunci, am zis eu, chicotind și ținându-mă de burtă. Ea zice: „La dracu', trebuie să mă duc să-i ridic ordinul de restricție unui tip căruia i-am supt-o odată, după o petrecere de absolvire“. Și atunci el zice: „Da, l-am curtat și pe fratele tău, de asemenea“.

Un alt val de râs m-a cuprins și m-am împleticit un pic înapoi, până m-am ciocnit de ceva tare și cald.

Întorcându-mă, am descoperit, groaznic de umilită, că tocmai îmi postasem fundul pe coapsa noului meu șef.

— Domnule Ryan! am zis, recunoscându-l din fotografii. Îmi pare atât de rău!

El n-a părut deloc amuzat.

Într-o încercare de a detensiona situația, Sara s-a ridicat și i-a întins mâna:

— E o plăcere să vă cunosc, în sfârșit. Sunt Sara Dillon, asistenta lui Henry.

Noul meu șef s-a uitat pur și simplu la mâna ei, fără să-i întoarcă gestul, și a ridicat una dintre sprâncenele lui perfecte:

— Vrei să spui a „domnului Ryan“?

Sara și-a lăsat încet mâna jos, uitându-se la el, evident tulburată. Ceva din prezența lui fizică intimidă atât de tare, că ea nu-și mai găsea cuvintele. Când și-a revenit, a îngăimat:

— Ei bine... suntem destul de nonconformiști pe aici. Ne spunem toți pe numele mic. Aceasta e asistenta dumneavoastră, Chloe.

El dădu din cap spre mine.

— Domnișoară Mills. O să mi te adresezi cu domnul Ryan. Și te aștept în biroul meu peste cinci minute, ca să putem discuta despre comportamentul potrivit la locul de muncă.

Vocea lui a fost serioasă când a vorbit și a dat scurt din cap spre Sara:

— Domnișoară Dillon.

Întorcându-și din nou privirea spre mine pentru o clipă, s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre biroul lui, iar eu am urmărit, îngrozită, cum are loc prima dintre trântirile lui de ușa.

— *Ce ticălos!* a murmurat Sara, cu buzele strânse.

— Un ticălos seducător, am răspuns eu.

Sperând să aplanez conflictul, am coborât până la cafenea să-i aduc o ceașcă de cafea. Chiar l-am întrebat pe Henry cum o preferă — neagră. Când, emoționată, m-am întors la ușa biroului lui, de cum am bătut am auzit un abrupt: „Intră!“, mi-am poruncit mâinilor să nu-mi mai tremure. Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet prietenos, dorind să-i fac o impresie mai bună de data asta, și am deschis ușa, găsimdu-l vorbind la telefon și scriind grăbit ceva pe carnetelul din fața lui. Mi s-a tăiat respirația când i-am auzit vocea calmă, profundă, vorbind într-o franceză impecabilă.

— *Ce sera parfait. Non. Non, ce n'est pas nécessaire. Seulement quatre. Oui. Quatre. Merci, Ivan.*

A terminat convorbirea, dar nu și-a ridicat ochii din hârtiile lui ca să mă salute. După ce am ajuns în fața biroului său, mi s-a adresat pe același ton sever de dinainte.

— Pe viitor, domnișoară Mills, o să-ți ții toate conversațiile care nu au legătură cu locul de muncă în afara biroului. Te plătim ca să lucrezi, nu să bârfești. M-am făcut clar înțeles?

Am rămas fără grai, un moment, până când și-a ridicat ochii să mă privească, arcuind o sprânceană. M-am smuls brusc din transă, înțelegând dintr-odată adevărul despre Bennett Ryan: deși era mai uimitor de frumos în persoană decât în fotografii, nu era nici pe departe așa cum mi-l imaginasem eu. Și nu semăna absolut deloc cu părinții și fratele lui.

— Foarte clar, domnule, am zis eu, ocolind biroul ca să-i așez cafeaua dinainte.

Dar tocmai când am dat să pun ceașca pe birou, tocmai mi s-a prins în covor și m-am prăvălit în față. Am auzit un răsunător:

„Rahat!“ scăpându-i de pe buze — cafeaua nefiind acum nimic mai mult decât o pată fierbinte pe costumul lui scump.

— Oh, Dumnezeule. Domnule Ryan, îmi pare *atât* de rău!

Am dat fuga la chiuveta din baia lui ca să iau un prosop și m-am întors, aruncându-mă în genunchi în fața lui și încercând să îi șterg pata. În graba mea și în toiul umilirii despre care nu credeam c-ar fi putut ajunge mai mare, mi-am dat seama brusc că îi frecam de zor prohabul cu prosopul. Mi-am ferit ochii și mâna, simțind o roșeață fierbinte întinzându-se de la obraji în jos pe gât, când am zărit în treacăt umflătura vădită în partea din față a pantalonilor lui.

— Poți să pleci acum, domnișoară Mills.

Am dat din cap, ieșind valvârtej din biroul său, disperată că făcusem o primă impresie atât de deplorabilă.

Din fericire, am arătat de ce eram în stare destul de repede după aceea. Au fost momente când până și el părea impresionat de mine, deși vorbea întotdeauna scurt și la obiect. L-am etichetat ca fiind un idiot cum nu se mai văzuse, dar întotdeauna m-am întrebat dacă nu existase ceva la mine care îl stârnise împotriva mea.

În afara prosopului aceluia, bineînțeles.

*

Când am sosit la serviciu, am dat de Sara, în drum spre lift. Ne-am făcut planuri să luăm prânzul săptămâna următoare și ne-am spus la revedere, când am ajuns la etajul ei. Ieșind din lift, la etajul al optsprezecelea, am observat că ușa biroului domnului Ryan era închisă, ca de obicei, deci nu puteam ști dacă era deja înăuntru. Am pornit calculatorul și am încercat să mă pregătesc mintal pentru ziua aceea. În ultima vreme, neliniștea mă copleșea de fiecare dată când mă așezam pe scaunul ăla.

Știam că aveam să-l văd în dimineața aceasta; verificam împreună agenda pentru următoarea săptămână în fiecare vineri. Dar nu știam niciodată în ce toane va fi.

Deși în ultima vreme fusese chiar mai nervos ca de obicei, ultimele lui cuvinte de ieri fuseseră: „Ia și portjartierul“. Și îl luasem. De fapt, îl purtam acum. De ce? Habar n-aveam. Ce mama naibii voise să spună cu asta? Credea că avea să-l vadă? În niciun caz. Și atunci, de ce îl purtam? *Jur pe ce-am mai sfânt că, dacă-l rupe...* M-am oprit înainte să pot termina.

Bineînțeles că nu avea să-l rupă. Niciodată nu aveam să-i dau ocazia.

Continuă să-ți spui asta, Mills.

Am răspuns la câteva e-mailuri, am editat contractul Papadakis pentru chestiunile de proprietate intelectuală și am căutat câteva informații despre hotel, toate acestea luându-mi puțin gândul de la situație, iar aproape o oră mai târziu, ușa biroului lui s-a deschis. Ridicându-mi ochii, am dat de un foarte pragmatic domn Ryan. Costumul lui negru, la două rânduri, era impecabil, completat perfect de nota de culoare a cravatei de mătase roșie. Părea calm și absolut în largul său. Nici urmă de bărbatul excitat care mă futuse în cabina de probă a magazinului La Perla în urmă cu aproximativ optsprezece ore și treizeci și șase de minute în urmă. Nu că aș fi ținut socoteala.

— Ești gata să începem?

— Da, domnule.

A dat din cap o dată și s-a întors în biroul lui.

Okay, deci ăsta-i rolul pe care o să-l interpreteze. În regulă, din partea mea. Nu eram sigură la ce mă așteptasem, dar simțeam o oarecare ușurare că nu era altfel. Lucrurile între noi deveniseră din ce în ce mai intense și ar fi însemnat un șoc mai dur, dacă ar fi încetat cu totul și eu aș fi fost lăsată să-mi adun la loc bucățelele de carieră. Speram că vom putea trece cu chiu, cu vai prin asta fără alte dezastre viitoare, până când îmi terminam masteratul.

L-am urmat în biroul lui și am luat loc. Am început să trec în revistă o listă de sarcini și programări la care era nevoie de atenția lui. El a ascultat fără să comenteze, notându-și câte ceva sau introducând datele în computer când era cazul.

— E o întâlnire cu Red Hawk Publishing stabilită pentru azi, la trei după-amiaza. Tatăl și fratele tău doresc, de asemenea, să participe. Va ține probabil tot restul după-amiezii, așa că agenda ta s-a eliberat...

Și tot așa, până când, în cele din urmă, am ajuns la partea de care mi era groază.

— În sfârșit, Conferința Perspectivelor de Marketing J.T. Miller, care va avea loc în San Diego, luna viitoare, am spus eu, dintr-odată foarte interesată de ce mâzgălisem pe marginea agendei mele.

Pauza care a urmat mi s-a părut că se lungește la nesfârșit și am aruncat o privire, ca să văd de ce dura atât. El se uita fix la mine, batând cu un stilou de aur în birou, cu fața complet golită de orice expresie.

— O să mă însoțești? a întrebat el.

— Da.

Singurul meu cuvânt a creat o tăcere sufocantă în birou. Nu aveam nicio idee ce era în mintea lui, deși ne uitam unul la altul.

— Are legătură cu studiile pe care le urmez acum. Eu, ăă, m-am gândit că ar fi bine să mă ai și pe mine acolo ca să, ăă, te ajut să îți administrezi afacerile.

— Fă demersurile necesare, zise el ca și cum ar fi încheiat discuția și își reluă tastatul la computer.

Presupunând că asta fusese tot și puteam să plec, m-am ridicat și-am pornit spre ușă.

— Domnișoară Mills.

M-am întors să mă uit la el și, cu toate că el nu s-a uitat în ochii mei, mi s-a părut aproape neliniștit. Ei, *asta* era o diferență.

— Mama m-a rugat să-ți transmit o invitație la cină, săptămâna viitoare.

— Oh.

Am simțit căldura înflorindu-mi obrajii.

— Bine, te rog să-i spui că o să-mi verific programul.

M-am întors din nou să plec.

— Mi s-a spus că trebuie să te incurajez... *cu putere* să accepți.

Întorcându-mă iarăși, încet, am văzut că acum se uita la mine și în mod cert arăta stingherit.

— Și de ce, mai exact, ar trebui să faci asta?

— Păi, zise el, dregându-și glasul, se pare că are pe cineva pe care și-ar dori să-l cunoști.

Asta era o noutate. Cunoșteam familia Ryan de ani buni și, cu toate că Susan parcă mai pomenise de niște nume, în trecut, nu încercase niciodată fâțiș să-mi aranjeze o partidă.

— Mama ta încearcă să mă cupleze? am întrebat, întorcându-mă la biroul lui și încrucișându-mi brațele la piept.

— Așa se pare.

Ceva de pe fața lui nu prea se potrivea cu răspunsul acesta nonșalant.

— De ce? am întrebat, ridicând o sprânceană.

Fruntea lui se încruntă, în evidentă iritare.

— De unde dracului să știu eu? Că doar nu stăm împreună să vorbim despre tine, bombăni el. Poate că își face griji că din cauza personalității tale scânteietoare ai să ajungi o fată bătrână îmbrăcată în rochii lălâi și locuind într-o casă plină de pisici.

Aplecându-mă cu palmele pe biroul lui, m-am uitat urât la el.

— Ei bine, poate că ar trebui să fie mai îngrijorată că fiul ei o să devină un bătrân porcos, care-și pierde timpul colecționând chiloți și urmărind fetele prin magazinele de lenjerie.

Sărind din scaun, s-a aplecat și el spre mine, cu fața furioasă.

— Știi, ești cea mai...

A fost întrerupt de soneria telefonului. Ne-am privit fioros unul pe altul, pe deasupra biroului, amândoi respirând greu. Pentru o clipă am crezut c-o să mă arunce peste birou. Pentru o altă clipă,

nu am dorit s-o facă. Încă fulgerându-mă din priviri, a întins mâna după telefon.

Da, a zberlat scurt în receptor, fără să-și dezlîpească ochii de la mine. George! Bună. Da, am un minut.

Se cufundă la loc în scaunul lui, iar eu am zăbovit, ca să văd dacă avea nevoie de ceva de la mine în timp ce vorbea cu domnul Papadakis. El și-a ridicat degetul arătător spre mine, ca să aștept, înainte de a-l coborî peste stiloul lui, rostogolindu-l peste birou, ascultându-și mai departe interlocutorul.

— E nevoie să rămân? am întrebat.

A dat din cap o dată, înainte să vorbească în receptor:

— Nu cred că trebuie să fii atât de exact în stadiul actual, George. Tonurile joase ale vocii lui de tenor vibrau de-a lungul spatelui meu.

— Doar o schiță de ansamblu e în regulă. Trebuie să știm anvergura acestui proiect înainte să putem trece la elaborarea rapoartelor.

M-am fâțâit în loc. Ce egoist era, făcându-mă să aștept în picioare acolo, de parcă îi țineam întinsă o tavă cu struguri și îi făceam vânt cu evantaiul, în timp ce el vorbea cu un coleg.

Și-a ridicat ochii spre mine, apoi, surprins, s-a mai uitat o dată, coborându-și privirea spre fusta mea. Când și-a ridicat iarăși ochii, buzele i s-au întredeschis, de parcă ar fi vrut să mă întrebe ceva, dacă ar fi putut. Și apoi întinse mâna, ținând stiloul cu două degete și folosind vârful acestuia pentru a-mi ridica marginea fusteii până la coapsă.

A făcut ochii mari când a văzut portjartierul.

— Înțeleg, murmură el în telefon, lăsând fusta să cadă. Cred că putem fi de acord că este o evoluție favorabilă.

Ochii i se plimbară pe corpul meu, în sus, întunecându-se. Inima a început să-mi bată puternic. Când se uita la mine așa, îmi venea să mă urc în poala lui și să-l leg de scaun cu cravata.

— Nu, nu. Nimic atât de amplu, în faza asta. După cum am spus, e doar o schiță preliminară.

M-am strecurat în partea cealaltă a biroului și m-am așezat pe scaunul din fața lui. El și-a ridicat o sprânceană, interesat, apoi și-a vârât capătul stiloului între dinți, mușcându-l.

Căldura s-a înfiripat între picioarele mele și am dus mâna la tivul fustei, ridicând materialul sus, pe coapse, expunându-mi pielea în aerul rece din biroul lui și ochilor săi flămânzi de dincolo de birou.

— Da, înțeleg, a zis el, dar vocea era și mai joasă, aproape răgușită acum.

Vârfurile degetelor mele s-au plimbat peste bretelele portjartierului, de-a lungul pielii și pe satinul chiloților. Nimic — și nimeni — nu mă făcuse vreodată să mă simt atât de sexy cum mă făcea el. Era de parcă îmi ștersese toate gândurile despre slujba mea, despre viața mea și despre țelurile mele și spusese: *Toate bune și frumoase, dar uită-te și la aceste lucruri pe care ți le ofer eu. O să fie excentrice și foarte periculoase, dar o să le dorești cu înfocare. O să mă dorești cu înfocare.*

Și dacă ar fi spus asta cu voce tare, ar fi avut dreptate.

— Da, a zis din nou. Cred că e cea mai bună cale de urmat.

Da, crezi? I-am zâmbit, frământându-mi buza între dinți, iar el mi-a răspuns cu o jumătate de zâmbet diabolic. Degetele unei mâini au urcat mai departe, cuprinzându-mi un sân și strângând tare. Cu cealaltă mână am dat la o parte mijlocul chiloților și mi-am trecut două degete peste pielea udă.

Domnul Ryan tuși, întinzând mâna după paharul de apă.

— Asta e bine, George. O să ne ocupăm de asta când o s-o primim. Ne putem încadra în timpul stabilit.

Am început să-mi mișc mâna, gândindu-mă la degetele lui lungi rostogolind stiloul, aceleași mâini care mă apucaseră de șolduri și de talie când mă penetrase în magazinul de lenjerie.

M-am mișcat mai repede, închizând ochii și lăsându-mi capul pe spate. Am încercat să nu fac gălăgie, mușcându-mi buza când mi-a scăpat un mic geamăt. Mi-am imaginat mâinile lui și brațele lui încordate, cu mușchii umflându-i-se pe sub piele în timp ce degetele

lune se mișcau în mine. Picioarele lui în dreptul feței mele, în seara din sala de conferințe, zvelte și sculptate, încercând să se abțină de la a împinge înainte.

Ochii aceia, asupra mea, întunecați și rugători.

Mi-am ridicat pleoapele ca să-i văd întocmai cum mi-i imaginasem, fără să urmărească mâna mea, ci ațintiți cu o expresie flamândă asupra feței mele, în timp ce eu alunecam în orgasm, deopotrivă copleșitor și nesatisfăcător: aș fi vrut să fie atingerea lui care să-mi fi făcut asta, nu a mea.

La un moment dat, convorbirea se sfârși, iar răsuflarea mea suna prea zgomotos în camera tăcută. El stătea așezat în fața mea, cu broboane de sudoare pe frunte, strângând cu mâinile brațele scaunului de birou, de parcă ar fi fost catapultat în vânt.

— Ce mi-ai făcut? a întrebat, liniștit.

Am zâmbit, suflându-mi bretonul din ochi.

— Sunt foarte sigură că tocmai mi-am făcut mie ceva.

Sprânceană i s-a ridicat.

— Într-adevăr.

M-am ridicat, netezindu-mi la loc fusta pe coapse.

— Dacă asta e tot, domnule Ryan, atunci mă întorc la lucru.

*

Când m-am întors de la toaletă, unde mă spălasem, am găsit un mesaj de la domnul Ryan, care mă informa că urma să ne întâlnim în parcare, ca să mergem în centru. Slavă Domnului că restul directorilor și asistentele lor se duceau la întrunirea Red Hawk. Știam, din experiența noastră, că, dacă trebuia să stau douăzeci de minute într-o limuzină singură cu bărbatul ăsta — mai ales după ceea ce tocmai făcusem —, existau numai două posibile urmări. Și numai una dintre ele presupunea testiculele lui intacte.

Limuzina era oprită chiar la intrare, iar când m-am apropiat de ea, șoferul nostru mi-a zâmbit larg și mi-a deschis ușa.

— Bună, Chloe, cum merge cu slujba?

— Treabă, distracție, și tot așa. Cum merge cu școala? i-am zâmbit și eu.

Stuart era șoferul meu preferat și, cu toate că avea o tendință de a flirta puțin, întotdeauna mă făcea să zâmbesc.

— Dacă-aș putea să renunț la fizică și să absolv numai cu un examen la biologie, aș face-o. Păcat că nu ești om de știință, că mi-ai fi putut da meditații, a zis el, mișcându-și jucăuș sprâncenele în sus și în jos.

— Dacă voi doi ați terminat, trebuie totuși să ajungem într-un loc important. Poate ai putea flirta cu domnișoara Mills pe timpul tău.

Domnul Ryan, evident, era deja în mașină, așteptându-mă și, după ce ne-a aruncat o căutătură piezișă, s-a retras înăuntru. Am zâmbit și mi-am dat ochii peste cap către Stuart, înainte de a urca.

În afară de domnul Ryan, mașina era goală.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat, nedumerită, când am pornit.

— Au o întâlnire la un dineu, mai târziu în seara asta, și au hotărât să vină cu alte mașini.

Își făcea de lucru cu printurile. Nu m-am putut opri să nu observ că bătea nervos în podea cu pantofii lui italienești de lux.

I-am aruncat o otheadă, suspicioasă. El nu părea deloc altfel. De fapt, arăta mai sexy decât oricând. Părul era în dezordinea lui perfectă, obișnuită. Când, fără intenție, și-a ridicat stiloul de aur la buze, exact cum făcuse în birou, mai devreme, a trebuit să mă mișc și să mă așez mai bine, ca să-mi ușurez disconfortul.

Când și-a ridicat privirea, zâmbetul infatuat de pe fața lui mi-a dat de înțeles că fusesem prinsă uitându-mă cu jind la el.

— Vezi ceva ce-ți place? a întrebat el.

— Nu aici, pe locul din spate, am răspuns și eu cu un zâmbet infatuat, la rându-mi.

Și pentru că știam că n-o să-l lase indiferent, mi-am încrucișat dinadins picioarele, asigurându-mă că fusta mi se ridică un pic

mai mult decât se cuvine. Poate că avea nevoie să i se aducă aminte că putea câștiga la jocul ăsta. Încruntarea se întoarse într-o clipă. **Mesajul indeplinită.**

Cele optsprezece minute și jumătate rămase din drumul nostru cu mașina de douăzeci de minute au fost petrecute schimbând priviri deochiate dintr-un colț în celălalt al mașinii, în timp ce eu mă prefăceam că nu visam cum ar fi să am frumosul lui cap între picioarele mele.

Nu-i nevoie să mai spun, când am ajuns la destinație, eram deja într-o dispoziție execrabilă.

Următoarele trei ore au trecut ca melcul. Ceilalți directori au sosit și s-au făcut prezentările de rigoare. O femeie cu înfățișare absolut frapantă, pe nume Lila, păru să capete imediat un viu interes pentru șeful meu. Avea puțin peste treizeci de ani, un păr roșcat bogat, ochi căprui luminoși și un corp mortal. Și, bineînțeles, zambetul lasciv în plină acțiune, căci el aproape c-a vrăjit-o, inconștient, întreaga după-amiază.

Netrebnicul.

Când am intrat în birou, la sfârșitul zilei, după un drum cu mașina încă și mai încordat, părea în continuare că domnul Ryan avea ceva de spus. Și dacă n-o făcea mai repede, aveam să explodez. Când voiam să tacă, nu-și putea ține gura. Dar când aveam nevoie să spună ceva, devenea mut.

O senzație de déjà-vu și de groază m-a cuprins pe când străbăteam clădirea semipustie, îndreptându-ne spre lift. În secunda în care ușile acelea aurii s-au închis, mi-am dorit să fiu oriunde în altă parte numai lângă el nu. *Era deodată mai puțin oxigen înăuntru?* Am aruncat o privire la reflexia lui în ușile lucioase, dar era greu să-mi dau seama ce simțea. Își slăbise cravata și își ținea sacoul pe braț. În timpul întrunirii, își suflecuse mânecile cămășii până la jumătatea antebrațelor, iar eu încercasem să nu mă holbez la linia mușchilor pe sub pielea lui. În afară de permanenta încleștare a maxilarului său ferm și a ochilor plecați în jos, părea foarte calm.

Când am ajuns la etajul al optsprezecelea, am răsuflat prelung. Acelea trebuie să fi fost cele mai lungi patruzeci și două de secunde din viața mea. L-am urmat, ieșind din lift, încercând să nu îl privesc, iar el s-a dus grăbit în biroul lui. Dar, spre surprinderea mea, n-a închis ușa după el. Întotdeauna închidea ușa.

Mi-am verificat rapid mesajele și m-am ocupat, absorbită, de câteva detalii de ultim minut, înainte de a putea pleca pentru weekend. Nu cred că am fost vreodată mai grăbită să ies de acolo. Bine, asta nu era într-un totu adevărat. Ultima oară când fuseserăm singuri la etajul ăsta executasem o evadare destul de rapidă. La dracu', dacă era vreun moment la care n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, atunci era acesta de acum, în biroul pustiu. Doar el și cu mine.

A ieșit din birou exact când îmi strângeam lucrurile, plasând un plic ivoriu pe biroul meu și continuându-și drumul spre ușa fără să se oprească. *Asta ce dracu' era?* Deschizând iute plicul, mi-am văzut numele pe mai multe bucăți de hârtie ivorie elegantă. Erau formularele pentru un cont de credit privat la magazinul La Perla, cu domnul Ryan ca titular.

Deschisese un cont de credit pentru mine?

— Ce dracu' e ăsta? am zis, clocotind.

Am sărit de pe scaun și am întrebat:

— Mi-ai stabilit o limită de credit?

Oprindu-se din mers și ezitând foarte puțin, se întoarse spre mine.

— După micul tău spectacol de azi, am dat un telefon și am aranjat să cumperi orice ai... nevoie. Bineînțeles că nu e nicio limită de credit pentru contul ăla, afirmă el sec, ștergându-și orice urmă de stingereală de pe față.

De asta era un artist în ceea ce făcea. Avea supraomenească abilitate de a-și recâștiga controlul asupra oricărei situații. Dar chiar credea sincer că mă putea controla pe mine?

— Deci, fă-mă să înțeleg, am zis, clătînând din cap și încercând să păstrez o oarecare aparență de calm, ai aranjat să-mi cumperi *chiloți*.

— Păi, doar ca să înlocuiesc lucrurile pe care eu... Se opri, probabil reconsiderându-și răspunsul. Lucrurile care au fost distruse. Dacă nu-l vezi, *nu-l folosi dracului*, suieră el, înainte de a da din nou să plece.

— Ticălosule.

Am făcut câțiva pași ca să-i tai calea, cu hârtia elegantă făcută acum ghem în pumnul meu strâns.

— Ai impresia că-i amuzant? Ai impresia că eu sunt vreo jucărie pe care poți s-o îmbraci pentru distracția ta?

Nu știam pe cine eram mai furioasă: pe el pentru că mă considera astfel sau pe mine, pentru că permisesem aceste lucruri, în primul rând.

El îmi răspunse batjocoritor.

— Oh, da. Găsesc asta absolut ilar.

— Ia-ți asta și bagă-ți-l în cur.

I-am împins hârtia ivorie în piept și mi-am înșfăcat geanta, întorcându-mă și literalmente sprintând spre lift. *Ce imbecil egoist și afemeiat.*

Logic, știam că nu voise să mă insulte, cel puțin speram că nu. Dar asta? Asta era exact motivul pentru care nu te futeai cu șeful, de ce în mod hotărât nu te masturbei să-i oferi un mic spectacol la el în birou.

Aparent, eu ratasem în direcția asta.

— Domnișoară Mills! a strigat el, dar l-am ignorat și am intrat în lift.

Haide, mi-am spus în sinea mea, apăsând repetat butonul spre parcare subterană. Fața lui a apărut exact când ușile se închideau și am zâmbit în sinea mea când i-am arătat degetul. *Foarte matur, Chloe.*

— Rahat. Rahat. Rahat! am țipat în liftul gol și efectiv am bătut din picior.

Nemernicul ăsta rupsesse ultima lui pereche de chiloți.

Liftul scoase un clinchet, semnalând că ajunsesem la garaj și, bombănind în sinea mea, m-am îndreptat spre mașină. Garajul

era slab luminat și mașina mea era una dintre ultimele rămase la nivelul ăsta, dar eram prea furioasă ca să mă gândesc măcar la asta. Îl compăttimeam pe orice puțoi ghinionist care ar fi îndrăznit să se ia de mine în clipa aceea. Exact când îmi spuneam asta în minte, am auzit ușa scărilor deschizându-se de perete și pe domnul Ryan strigând în spatele meu.

— Cristoase! Vrei să aștepți dracului? răcni el.

Nu mi-a scăpat atenției că avea răsuflarea întretăiată. Presupun că o coborâre în goana mare a optsprezece șiruri de trepte ar provoca asta oricui.

Descuindu-mi mașina, am deschis cu furie portiera și mi-am aruncat geanta pe locul pasagerului.

— Ce dracu' vrei, Ryan?

— Doamne, poți să ieși din starea asta de afurisită și să mă ascuți?

M-am răsucit cu fața la el.

— Mă consideri un soi de *târfă*?

O sută de emoții diferite i s-au perindat pe față: mânie, șoc, confuzie, ură, și să fiu a naibii dacă nu arăta delicios. Își desfăcuse gulerul cămășii, părul îi era absolut vraiste, iar picătura de sudoare care-i șiroia pe bărbie nu îmbunătățea situația. Eram hotărâtă să rămân supărată.

Păstrând o distanță precaută, el clătină din cap.

— Doamne, zise el, uitându-se în jur prin garaj. Crezi că te privesc ca pe o *târfă*? Nu! Era doar în caz că...

Se opri, încercând să-și ordoneze gândurile. În cele din urmă păru să renunțe, încheștând maxilarul.

Furia curgea prin mine atât de năvalnic, încât, înainte să mă pot opri, am făcut un pas înainte și i-am tras o palmă peste obraz. Plesnitura răsună în garajul gol. Cu o privire șocată și furioasă, el și-a ridicat mâna atingând locul unde îl pălmuisem.

— Poate că ești șeful meu, dar *n-ai* să decizi tu cum merg lucrurile astea.

Tăcerea se prelungi între noi, zgomotul traficului și al lumii de afară abia pătrunzând în conștiința mea.

— Știi, începu el, uitându-se încruntat și făcând un singur pas spre mine, nu te-am auzit plângându-te.

Oh, nemernicul cel calm.

— La fereastră.

Încă un pas.

— În lift și pe casa scărilor. În cabina de probă în timp ce m-ai privit cum te futeam.

Și încă unul.

— Când ți-ai desfăcut picioarele în biroul meu, azi, n-am auzit niciun cuvânt de protest ieșind din gura ta afurisită.

Respiram găfâit și puteam simți metalul rece al mașinii mele prin materialul subțire al rochiei. Chiar și cu pantofii mei cu toc, el tot era cu un cap mai înalt decât mine și, când s-a aplecat, i-am putut simți răsuflarea caldă în păr. Tot ce trebuia să fac era să-mi ridic ochii și gurile noastre s-ar fi întâlnit.

— Ei bine, am terminat, am zis eu, printre dinți, dar fiecare respirație grea îmi aducea un scurt moment de ușurare când pieptul mi se atingea de al lui.

— Bineînțeles că ai terminat, șopti el, clătinând din cap și apropiindu-se și mai mult, erecția lui apăsându-mă în abdomen.

Își sprijini mâinile de mașină, prinzându-mă la mijloc.

— Definitiv.

— Numai că... poate..., am zis eu, nefiind sigură dacă voiam s-o spun cu voce tare.

— Poate doar încă o dată?

Buzele lui le atinseră foarte ușor pe ale mele.

Era prea blând, prea real.

Ridicându-mi fața, i-am șoptit în colțul gurii sale:

— Nu vreau să vreau asta. Nu e bine pentru mine.

Nările i-au fremătat ușor și tocmai când credeam c-o să înnebunesc, mi-a apucat pătimaș buza de jos între buzele lui și m-a tras spre

el. Gemând în gura mea, și-a adâncit sărutul și m-a strivit de mașină. Ca și ultima dată, a întins mâna și mi-a scos agrafele din păr.

Săruturile noastre au fost provocatoare, apoi brutale, unindu-ne și trăgându-ne înapoi, cu mâinile înfipte în păr și limbile alunecând una peste cealaltă. Am tresărit când el și-a îndoit puțin genunchii, frecându-și apăsât mădularul de mine.

— Doamne, am gemut, încolăcind piciorul peste el și înfi-gându-mi tocul în coapsa lui.

— Știu.

A lăsat să-i scape cu putere aerul din plămâni în gura mea. Uitându-se în jos la piciorul meu și cuprinzându-mi fundul în palmă, m-a strâns tare și a murmurat:

— Ți-am spus cât de al dracului de sexy sunt pantofii ăștia? Ce încerci să-mi faci cu fundițele alea obraznice?

— Păi, mai este o fundă și în altă parte, dar va trebui să ai noroc ca s-o găsești.

El se dădu înapoi.

— Treci în mașină, a zis el, cu vocea vibrându-i adânc în gâtleej, deschizând brusc portiera.

I-am aruncat o căutătură mânioasă, somându-mi gândirea rațională să-mi străpungă creierul încețoșat. De ce-aș fi făcut-o? Ce voiam? Puteam oare să-l las pur și simplu să-mi posede trupul încă o dată? Eram atât de copleșită, încât tremuram. Gândirea rațională m-a abandonat rapid când i-am simțit mâna urcând pe gâtul meu și apoi în păr.

Apucându-l strâns, mi-a smucit capul spre el și s-a uitat în ochii mei.

— Acum.

Decizia a fost luată și, încă o dată, mi-am înfășurat cravata lui în jurul încheieturii, trăgându-l pe bancheta din spate. Odată ce portiera s-a închis în urma lui, n-a mai pierdut timpul să-mi deschieie partea din față a rochiei. Am gemut când l-am simțit sfâșiind materialul în două și trecându-și mâinile peste pielea mea. Împingându-mă cu spatele pe bancheta de piele rece și îngenunchind între picioarele

mele, și-a pus palma între sâni mei, coborând-o încet pe abdomen, până la dantela portjartierului. Degetele lui au urmărit panglicile fine până la marginea ciorapilor și înapoi în sus, luând-o apoi peste marginea chiloților. Mușchii pântecelui meu se încleștau cu fiecare mișcare și am încercat să-mi stăpânesc respirația. Pipăind micuțele tunde albe, s-a uitat în sus la mine și a zis:

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta.

I-am tras de cămașă spre mine și mi-am vârât limba în gura lui, gemând când palma lui s-a lipit de mine. Buzele noastre se cautau; sărutările noastre deveneau mai lungi și mai adânci, căpătând pasiune cu fiecare centimetru de piele dezvelită. I-am scos cămașa din pantaloni și i-am explorat pielea netedă de peste coaste, mușchii bine conturați de pe șolduri și fâșia catifelată de păr care mă indemna să explorez și mai mult, mai jos de buric.

Voind să-l tachinez cum mă tachinase și el, mi-am plimbat degetele pe cureaua lui și spre umflătura din pantaloni.

El a gemut în gura mea.

— Habar n-ai ce-mi faci.

— Spune-mi, i-am răspuns șoptit.

Mă foloseam de cuvintele lui împotriva lui și numai gândul că rolurile erau inversate pentru moment mi-a dat imbold să continui.

— Spune-mi și o să-ți dau ceea ce vrei.

El a gemut, și-a mușcat buza, lipindu-și fruntea de a mea, străbătut de un fior.

— Vreau să mă fuți.

Mâinile îi tremurau când mi-a prins noii mei chiloți în pumn și, oricât de nebunesc era, mi-am dorit să mi-i rupă. Pasiunea brută dintre noi nu semăna cu nimic din ceea ce trăisem până atunci; nu voiam să se rețină. Fără niciun cuvânt, mi i-a rupt de pe mine, durerea provocată de materialul care mi-a intrat în carne nefăcând decât să sporească plăcerea.

Mi-am tras piciorul în față și l-am împins la o parte de pe mine. Ridicându-mă în capul oaselor, l-am îmbrâncit pe bancheta din

spate și l-am încălecat în poală. I-am apucat cămașa și i-am deschis-o dintr-o smucitură, împrăștiindu-i nasturii pe banchetă.

Nu mai conta nimic în afară de el și ceea ce îi făceam. Senzația aerului pe pielea mea, sunetele respirațiilor noastre întretăiate, sărutările lui fierbinți și gândul la ceea ce urma. Cu mâini frenetice, i-am descheiat cureaua și pantalonii, iar cu ajutorul lui am reușit să îi scot. Vârful penisului său mi-a apăsat sexul și am închis ochii, alunecând încet peste el.

— Oh, Doamne, am gemut, căci simțindu-l înăuntrul meu n-a făcut decât să-mi intensifice durerea dulce-amăruie.

Ridicându-mi șoldurile, am început să-l călăresc, fiecare mișcare părând mai intensă decât cea de dinainte. Durerea degetelor lui înfipite în șoldurile mele îmi stimula pofta de sex. Ochii lui erau închiși și gemetele i se auzeau înfundate între sâni mei. Mișcându-și buzele peste sutienul de dantelă, a tras o cupă în jos și mi-a luat sfârcul întărit între dinți. L-am apucat strâns de păr și am scos un gemăt de la el, gura lui deschizându-se în jurul sânelui.

— Mușcă-mă, i-am șoptit.

A mușcat tare, făcându-mă să strig și să-l trag mai tare de păr.

Corpul îmi era în armonie cu al lui, reacționând prompt la fiecare privire, atingere și sunet. Deopotrivă uram și adoram modul în care făcea să mă simt. Nu fusesem niciodată genul care să-și piardă controlul, dar când mă atingea așa, renunțam cu bucurie la orice idee de control.

— Își place să-mi simți dinții? a întrebat el, respirând gâfâit și greu. Îți imaginezi unde aș mai putea să te mușc?

L-am împins în piept și m-am uitat lung la el.

— Chiar nu știi când să-ți ții gura, nu-i așa?

M-a ridicat de pe el și m-a aruncat violent pe banchetă. Desfăcându-mi picioarele, s-a împântat înapoi în mine. Mașina mea era prea mică pentru așa ceva, dar nimic nu ne putea opri acum. Chiar și cu picioarele lui îndoite nefiresc sub el și brațele mele adunate deasupra ca să-mi protejez capul de portieră, era aproape prea mult.

Așezându-se în genunchi și într-o poziție mai confortabilă, mi-a ridicat un picior și l-a pus peste umărul lui, forțându-și mădularul mai adânc în mine.

— Oh, Doamne, da.

— Da?

Mi-a ridicat și celălalt picior, punându-l peste celălalt umăr. Apoi a întins mâna, apucându-se de portieră, folosind-o ca sprijin pentru a-și adânci pătrunderile.

— Așa îți place?

Schimbarea de poziție m-a făcut să-mi pierd răsuflarea și cele mai delicioase senzații s-au răspândit prin tot corpul meu.

— Nu.

Împingând cu mâinile în ușă, mi-am ridicat șoldurile de pe banchetă ca să-i întâmpin fiecare mișcare a coapselor lui.

— Îmi place mai adânc.

— Futu-i, murmură el, întorcându-și puțin capul, gura lui umedă lăsând dăre de sărutări pe piciorul meu.

De acum, corpurile noastre luceau de sudoare, geamurile erau complet aburite și gemetele noastre umpleau spațiul tăcut al mașinii. Lumina slabă dinspre becurile garajului sublinia fiecare adâncitură dăltuită și fiecare mușchi al capodoperei de peste mine. Îl priveam în extaz, trupul lui încordându-se de efort, părul umezindu-se și lipindu-se de fruntea nădușită, tendoanele gâtului întinse puternic.

Plecându-și capul între brațele întinse, închise ochii strâns și clătină din cap.

— Oh, Doamne, gâfâi el. Pur și simplu... nu mă pot opri.

M-am arcuit ca să ajung mai aproape, din nevoia de a găsi o cale să-l împing mai adânc, mai complet în mine. Niciodată nu mai voisem să consum un alt corp cu atâta frenezie cum mi se întâmpla când era înăuntrul meu, dar chiar și așa, mi se părea că nu reușesc niciodată să mă apropii destul de acele părți din el pe care voiam să le simt. Și cu acest gând în minte, acea încântătoare tensiune

amorsată în toată pielea și în pânțelele meu s-a cristalizat într-o dorință atât de grea, încât mi-am coborât picioarele de pe umerii lui, trăgându-l cu toată greutatea corpului său peste mine și implorându-l neîncetat:

— Te rog, te rog, te rog..., la nesfârșit.

Eram atât de aproape. *Atât de aproape.*

Șoldurile mele descriau cercuri, iar bazinul lui răspundea puternic, dar constant, la fel de sălbatic deasupra pe cât eram și eu dedesubt.

— Atât de aproape, *te rog.*

— Orice, gemu el, drept răspuns, înainte să se aplece ca să-mi muște buza și să-mi șoptească. Ia *orice.*

Am țipat când am ajuns la orgasm, înfigând unghiile în spinarea lui și gustându-i nădușeala pe buze.

El a înjurat, cu voce groasă și răgușită, și împingând o ultimă oară, cu forță, s-a încordat tot deasupra mea.

Epuizat și tremurând, s-a prăbușit cu fața lipită de gâtul meu. N-am putut rezista tentației de a-mi trece mâinile tremurătoare prin părul lui umed, în timp ce stăteam acolo, gâfâind, inima lui gonind lângă pieptul meu. Un milion de gânduri fugare îmi zburau prin minte în minutele care s-au scurs.

Încetul cu încetul, respirațiile noastre s-au domolit și am crezut că poate adormise, dar și-a ridicat capul.

Corpul meu asudat a înghețat într-o clipă când el a început să se îmbrace. L-am privit un moment, înainte de a mă ridica în capul oaselor și a-mi pune rochia, cuprinsă de gânduri contradictorii. Mai mult decât satisfacerea pur fizică, sexul cu el era unul dintre cele mai plăcute experiențe pe care le avusesem într-o lungă vreme.

Dar el era așa un ticălos.

— Presupun că o să ignori contul. Îmi dau seama că asta n-o să se mai întâmple, zise el, smulgându-mă din gândurile mele.

M-am întors să mă uit la el. Își strângea pe lângă corp cămașa sfâșiată, cu ochii ațintiți drept înainte.

Au trecut mai multe secunde, înainte să se întoarcă să se uite la mine.

— Spune ceva ca să știu că m-ai auzit.

— Transmite-i lui Susan c-am să fiu acolo pentru cină, domnule Ryan. Și ieși dracului din mașina mea.

Şase

Arsura din piept era aproape suficientă ca să-mi distragă atenția de la haosul din mintea mea. *Aproape.*

Am crescut înclinația benzii de alergare și i-am dat bătaie. Picioarele alergând apăsat, mușchii arzând — întotdeauna funcționase. Așa îmi trăiam viața. Nu exista niciun lucru pe care să nu-l fi putut realiza, doar să fi depus mai mult efort: școală, carieră, familie, femei.

Rahat. *Femei.*

Dezgustat, am clătinat din cap și am dat volumul iPod-ului la maximum, sperând că-mi va distra atenția îndeajuns cât să-mi pot găsi dracului liniștea.

Ar fi trebuit să știu că n-avea să meargă. Indiferent cât de mult mă străduiam, ea era mereu acolo. Am închis ochii și totul s-a întors înapoi: deasupra ei, simțind-o încolăcindu-se în jurul meu, asudat, chinuit, dorind să mă opresc, dar nefiind în stare. Să fiu înăuntrul ei era tortura perfectă. Îmi potolea foamea pe care o simțeam în momentul acela, dar ca un drogat, mă trezeam mistuit de nevoia

de mai mult de îndată ce se termina. Eram îngrozit, pentru că în momentele acelea cu ea aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Şi senzaţia aceea începea să sângereze şi în momente ca acestea, când nici măcar nu eram cu ea şi tot voiam să fiu ce îşi dorea ea. Ridicol.

Cineva mi-a scos casca din ureche şi m-am întors spre sursa neplăcerii.

— Ce-i? am întrebat, uitându-mă mânios la fratele meu.

— Dacă o ții tot așa, o să te adunăm de pe podea, Ben, răspunse el. De data asta ce ți-a făcut de te-a scos din pepeni?

— Cine?

El își dădu ochii peste cap.

— Chloe.

Am simțit stomacul strângându-se ghem la auzul numelui ei și mi-am concentrat atenția din nou asupra benzii de alergare.

— Ce te face să crezi că asta are vreo legătură cu ea?

— Pentru că nu sunt idiot.

— Nu m-a supărat nimic. Și chiar dacă ar fi ceva, de ce mama dracului ar trebui să aibă vreo legătură cu ea?

El a râs, clătinând din cap.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să scoată reacția asta de la tine. Și știi de ce, nu-i așa?

Își închisese aparatul lui de alergare și își îndreptase privirea spre mine. Aș minți dacă aş spune că nu eram puțin speriat. Fratele meu era perspicace; prea perspicace, uneori. Și dacă existase vreodată vreun lucru pe care să vreau să i-l ascund, atunci asta era.

Am continuat să alerg, încercând să-i ocolesc privirea.

— Luminează-mă.

— Pentru că voi doi semănați prea tare, zise el, cu infatuare în glas.

— Ce?

Mai multe persoane se întoarseră să vadă de ce strigam în mijlocul sălii de gimnastică. Mi-am trântit mâna peste butonul de oprire și m-am întors cu fața la el.

— Cum poți să gândești măcar așa ceva? Nu semănăm cu *nimic*. Eram asudat, fără suflu și înfierbântat fiindcă alergasem șaisprezece kilometri, dar, în clipa asta, presiunea din sângele meu n-avea nimic de-a face cu exercițiile fizice.

Bând îndelung din sticla lui de apă, Henry continua să zâmbească atotștiutor.

— Cu cine crezi că stai de vorbă? Niciodată n-am mai întâlnit doi oameni atât de asemănători. În primul rând...

A făcut o pauză, dregându-și glasul și și-a ridicat mâna ca să numere, teatral, pe degete.

— Sunteți amândoi inteligenți, hotărâți, muncitori și loiali. Și, a continuat, arătând spre mine, e senzațională. De fapt, e prima femeie din viața ta care îți poate ține piept și nu se ține după tine ca un cățeluș pierdut. Urăști să te gândești cât de mult ai nevoie de asta.

Oare toată lumea se țicnise? Desigur, ea poate că avea unele dintre calitățile astea; nici măcar eu nu puteam nega că era incredibil de inteligentă. Muncea sârguincios; adesea eram surprins de cât de bine ținea pasul cu treburile. Era, de bună seamă, hotărâtă, deși eu aș fi descris-o mai degrabă în spectrul îndărătniciei sau al căpoșeniei. Și nu mă îndoiam de loialitatea ei. M-ar fi putut vinde de o sută de ori de când începuserăm jocul ăsta bolnav.

Am rămas uitându-mă urât la Henry, încercând să-mi formulez răspunsul.

— Mda, bine, e de asemenea și o bestie turbată.

Drăguț. Foarte bine spus, Bennet.

Coborând de pe bandă, mi-am șters repede aparatul și am luat-o spre capătul celălalt al sălii, încercând să scap.

El izbucni într-un răs plin de veselie în spatele meu.

— Vezi? Știam eu că te-a prins.

— Las-o baltă, Henry.

M-am așezat pe podea să fac niște abdomene, când el s-a aplecat peste mine, rânjind ca un motan care înghițise un canar.

— Ei bine, eu am terminat treaba aici, a zis el, ștergându-se pe mâini și arătând din ce în ce mai mulțumit de el însuși. Cred c-o voi lua spre casă.

— Bine. Du-te.

Râzând, el se întoarse să plece.

— Oh, dar, să nu uit, Mina m-a pus să te întreb dacă ai reușit s-o convingi pe Chloe să vină la cină.

Am dat din cap, aplecându-mă să-mi înnod șireturile.

— A zis c-o să fie acolo.

— Și eu sunt singurul care crede că e amuzant că mama vrea s-o combine cu Joel Cignoli?

Iar se porniseră senzațiile acelea în pieptul meu. Henry și cu mine crescuserăm cu Joel, care era un tip destul de cumsecade, dar ceva în gândul de a-l vedea împreună cu ea mă făcea să vreau să lovesc pe cineva cu pumnul.

— Vreau să spun, Joel e grozav, continuă el, dar Chloe e cumva din altă clasă decât el, nu crezi?

L-am simțit uitându-se la mine ceva mai mult decât trebuia.

— Dar, hei, mă bucur pentru el dacă socotește că are o șansă.

M-am întins pe spate, începând să execut abdomenele ceva mai rapid decât era nevoie.

— Ne vedem mai târziu, Ben.

— Da, mai târziu, am mormăit eu.

*

Duminică noaptea, când stăteam întins în pat, mi-am recapitulat în minte planul. Mă gândisem la ea prea mult și în alt fel. Încercasem să fiu dur și să-mi petrec săptămâna fără s-o ating. Ca o detoxificare. Șapte zile, puteam să fac asta. Șapte zile fără s-o ating și nebunia asta avea să iasă din sistemul meu. Aș fi putut, în sfârșit, să-mi văd mai departe de viața mea. Existau doar vreo câteva măsuri de precauție pe care trebuia să le iau.

Mai întâi, nu mă puteam lăsa pradă impulsului de a mă certa cu ea. Din nu știu ce motiv, cearta dintre noi doi era ca un preludiu dement. În al doilea rând: gata cu fanteziile despre ea, pentru totdeauna. Asta însemna gata cu retrăirea partidelor de sex, gata cu visarea cu ochii deschiși la altele noi și la corpul ei gol sau la vreuna dintre părțile corpului meu venind în contact cu trupul ei.

Și, în cea mai mare parte, lucrurile păruseră să meargă conform planului. Eram într-o continuă stare de neliniște și săptămâna abia se târa, dar în afară de un puhoi de fantezii obscene, rămăsesem stăpân pe situație. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să stau ocupat în afara biroului, dar, în perioadele în care eram siliți să fim împreună, păstrasem o distanță permanentă și, în cele mai multe cazuri, ne trataserăm reciproc cu aceeași aversiune politicoasă de dinainte.

Dar jur că ea încerca să mă facă să cedez. În fiecare zi, părea că domnișoara Mills arăta mai sexy decât în ziua precedentă. În fiecare zi, era ceva în ceea ce purta sau făcea care mă trimitea cu gândul la obscenități. Făcusem o înțelegere cu mine însumi că n-or să mai fie „ședințe“ în pauza de prânz. Trebuia să încetez cu asta, să mi-o mchipui în timp ce mă masturbam — la dracu', mi-o imaginam pe ea masturbându-se — fiindcă nu mă ajuta deloc.

Luni, a venit cu părul desfăcut. Singurul lucru la care m-am putut gândi, când s-a așezat în fața mea, în timpul unei întâlniri, a fost că mi-l înfășor în jurul mâinilor, în timp ce ea se lasă peste mine.

Marti, avea o fustă până la genunchi, mulată, și ciorapii ăia cu cusătură pe mijloc. Arăta ca un soi de poster cu o secretară sexy.

Miercuri, a purtat un taior cu pantaloni. Asta a fost, neașteptat, mai rău, pentru că nu mi-am putut lua gândul de la cum ar fi să-i las pantalonii ăia s-alunece în jos pe lungile ei picioare.

Joi, avea o absolut banală bluză cu decolteu în V, dar, de două ori când s-a aplecat să ia stiloul meu, am avut o vedere de milioane în bluza ei. Doar una din aceste dăți a fost intenționată.

Vineri, am crezut c-o să explodez. Nu făcusem laba nici măcar o dată, toată săptămâna, și umblam prin firmă cu cel mai grav caz de testicule tumefiate cunoscut vreodată de un bărbat.

Când am intrat în birou, vineri dimineață, mă rugam în gând ca ea să sune și să spună că stă acasă fiindcă e bolnavă. Într-un fel, știam că n-am eu norocul ăla. Eram excitat și într-o dispoziție din cale-afară de proastă, iar când am deschis ușa biroului, cât pe-aci să fac stop cardiac. Ea era aplecată să ude o plantă, îmbrăcată într-o rochie tricotată antracit și cizme peste genunchi. Fiecare rotunjime a corpului ei era la vedere. Cineva, acolo, sus, chiar mă ura.

— Bună dimineața, domnule Ryan, a zis ea dulce, oprindu-mă când treceam pe lângă ea.

Punea ceva la cale. Niciodată nu-mi spusese ceva dulce. Am cercetat-o din ochi, cu suspiciune.

— Bună dimineața, domnișoară Mills. Pari să fii într-o dispoziție extraordinar de cordială, astăzi. A murit cineva?

Și-a ridicat colțul gurii într-o grimasă diabolică.

— Oh, nu. Sunt doar emoționată la gândul cinei de mâine și c-o să-l întâlnesc pe prietenul vostru, Joel. Henry mi-a povestit totul despre el. Cred că am putea avea chiar multe lucruri în comun.

Nenorocitul.

— Oh, da. Cina. Uitasem complet. Da, tu și Joel... Ei bine, de vreme ce el e mămos și tu, o scorpie dominatoare, ar trebui să vă găsiți o conexiune amoroasă destul de solidă. Mi-ar plăcea o ceașcă de cafea, dacă te duci să-ți iei una pentru tine.

M-am întors și am intrat în biroul meu.

Mi-am zis că s-ar putea să nu fie spre binele meu s-o las pe ea să-mi facă o cafea. Într-una din zilele astea, s-ar putea să-mi pună ceva în ceașcă. Arsenic, de pildă.

Nici n-apucasem să mă așez, că ea a bătut la ușă.

— Intră.

Mi-a trântit cafeaua destul de tare cât să sară câțiva stropi pe cece ce știa al dracului de bine că era un birou făcut pe comandă, de cincisprezece mii de dolari, și s-a întors să se uite la mine.

— Mai ținem întâlnirea pentru stabilirea agendei, în dimineața asta?

Stătea în picioare lângă biroul meu, într-o baie de raze de soare. Umbrele îi drapau rochia, accentuându-i rotunjimea sânilor. Futu-i, voiam să-i sug sfârcul ăla care i se ițea prin rochie. Era frig aici, măuntru? Cum putea să fie frig când eu transpiram vârtos?

Trebuia să ies dracului de aici.

— Nu. Am uitat de o întâlnire în centru, din după-amiaza asta. Așa că o să plec și-o să lipsesc toată ziua, în vreo zece minute. Trimite-mi doar un e-mail cu toate detaliile, i-am răspuns grăbit, căutând siguranța și adăpostul scaunului meu de birou.

— N-am fost informată c-ai avea vreo întâlnire în afara clădirii, astăzi, a zis ea, sceptică.

— Nu, n-ai fost, am zis eu. E personală.

Când ea n-a mai zis nimic, am riscat o privire în sus și am surprins o expresie ciudată pe fața ei. Ce era cu mutra aia? Evident, arăta furioasă, dar mai era ceva. Era... era *geloasă*?

— Oh, răspunse ea, mușcându-și buza de jos. E cineva pe care-l cunoșc?

Niciodată nu mă întrebasesc unde mă duc.

— Vreau să spun, în caz că tatăl sau fratele tău ar vrea să te contacteze.

— Păi..., am făcut o pauză, încercând s-o perpelesc puțin. În zilele noastre, dacă vrea cineva să mă contacteze, mă poate suna pe telefonul mobil. Altceva, domnișoară Mills?

Ea ezită un moment, înainte de a-și ridica bărbia și a-și îndrepta umerii.

— Dacă nu vei fi aici, mă gândeam să-mi încep weekendul mai devreme. Poate să fac niște cumpărături pentru mâine seară.

— Nicio problemă. Ne vedem mâine.

Privirile ni s-au încrucișat pe deasupra biroului, iar electricitatea din aer era palpabilă, făcându-mi inima s-o ia la goană.

— *Întâlnire* plăcută, atunci, a zis ea printre dinți, ieșind și închizând ușa în urma ei.

Am fost ușurat când am auzit-o plecând, cincisprezece minute mai târziu. Gândindu-mă că acum puteam să ies în siguranță, mi-am strâns lucrurile și am pornit spre ușă. Am fost oprit de un bărbat care ducea un uriaș aranjament floral.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat.

Ridicându-și ochii de pe tabelul lui, s-a uitat în jur, înainte de a răspunde.

— Am o livrare pentru... o domnișoară Chloe Mills?

Ce p...? Cine dracului îi trimitea ei flori? Se vedea cu altcineva de când noi doi...? Nici nu-mi puteam duce gândul până la capăt.

— Domnișoara Mills a ieșit să-și ia prânzul. O să se întoarcă peste vreo oră, am mințit eu.

Trebuia să mă uit la cartea de vizită.

— O să semnez eu pentru astea și o să am grijă să le primească.

Omul puse aranjamentul floral pe biroul ei.

Semnând rapid în tabel, i-am dat omului un bacșiș, iar el a mormăit un mulțumesc și a plecat. Trei minute lungi am stat și m-am holbat la flori, poruncindu-mi să incetez să mai fiu așa un fătălău și în niciun caz să nu mă uit pe cartea de vizită.

Trandafiri. Ei nu-i plăceau trandafirii. Am ricanat, pentru că ăla care-i trimisese nu știa nimic despre ea. Până și eu știam că nu-i plăceau trandafirii. O auzisem vorbind cu Sara, într-o zi, și povestind că, odată, unul dintre iubii ei îi trimisese un buchet. Ea imediat îl aruncase, fiindcă nu suporta parfumul lor pătrunzător. În cele din urmă, curiozitatea m-a biruit și am smuls cartea de vizită din aranjamentul floral.

Aștept cu nerăbdare cina,

Joel Cignoli

Senzația aceea străină s-a răspândit încet în pieptul meu din nou și am mototolit cartea de vizită în pumn.

Luând florile de pe biroul ei, am ieșit pe ușă, uitându-mă înapoi, să mă asigur că nu mă vedea nimeni, și am pornit pe hol înspre lift.

Exact când ușile se deschideau, am trecut pe lângă un coș mare de gunoi, din crom, și fără ezitare, am aruncat vaza și întregul conținut înăuntru.

Nu știam ce dracului mă apucase. Dar știam că nu se putea, în niciun caz, ca ea să înceapă să se vadă cu Joel Cignoli.

Şapte

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei de sâmbătă alergând pe malul lacului, încercând să iau niște aer, o distanță, un pic de limpezime în gândurile mele. Chiar și așa, drumul de o oră cu mașina până la casa părinților mei mi-a dat destul timp să mă întorc la încălceala de frustrări din mintea mea: domnișoara Mills, cât o uram, cât de mult o doream, florile pe care le trimisese Joel. Lăsându-mă pe spate în scaun, am încercat să las torsul liniștitor al motorului mașinii să mă calmeze. N-a funcționat.

Așadar, acesta era adevărul: mă simțeam posesiv în ceea ce o privea. Nu la modul romantic, ci la modul „dă-i una în cap, târăște-o de păr și fute-o“. Ca și când ea era jucăria mea și eu nu le dădeam voie celorlalți băieți de la groapa cu nisip să se joace cu ea. Cât de patologic era? Dacă m-ar fi auzit vreodată recunoscând asta, mi-ar fi tăiat coaiele și m-ar fi făcut să le înghit.

Acum, întrebarea era cum să procedez. Evident, Joel era interesat. Cum să nu fie? Tot ce avea el era o informație la mâna a doua de la familia mea, care evident o adora pe domnișoara Mills și sunt

sigur că ei îi arătaseră cel puțin o fotografie. Dacă asta era tot ce-aș fi știut despre ea, și eu aș fi fost interesat. Dar era exclus să poată purta o conversație adevărată cu ea și după aceea s-o mai considere atrăgătoare.

Numai dacă nu voia doar s-o fută...

Sunetul pielii de pe volanul mașinii întinzându-se sub strânsoarea mea mi-a spus c-aș face mai bine să nu mă mai gândesc la asta.

Dar el n-ar mai fi fost de acord s-o întâlnească acasă la părinții mei dacă ar fi vrut numai sex, nu-i așa? M-am gândit la asta. Poate că într-adevăr voia s-o cunoască mai bine. La dracu', până și eu aș fi putut să recunosc că fusesem un pic intrigat înainte să stăm de vorbă față în față. Bineînțeles, asta nu durase mult, iar ea se dovedise a fi una dintre cele mai enervante ființe pe care le întâlnisem vreodată. Din nefericire pentru mine, era, de asemenea, cea mai bună parteneră de sex pe care o avusesem vreodată.

Futu-i, Joel ar face bine să nu ajungă vreodată atât de departe. Nu prea știam unde aș putea ascunde un cadavru prin părțile astea.

*

Încă îmi mai aminteam primul moment în care o văzusem. Părinții mei veniseră să mă viziteze într-un an, de Crăciun, pe când locuiam în străinătate, iar unul dintre cadourile mele fusese o ramă foto digitală. Când m-am uitat peste fotografiile cu mama, am oprit prezentarea automată la o fotografie a părinților mei stând împreună cu o fată frumoasă, cu părul șaten.

— Cine e aici, cu tine și cu tata? am întrebat eu.

Mama mi-a spus că se numea Chloe Mills și că lucra la companie, ca asistentă pentru tata și că era minunată din mai multe puncte de vedere. Avea, probabil, numai douăzeci de ani în fotografie, dar frumusețea ei naturală era izbitoare.

Peste ani, fața ei continuase să răsară în fotografiile pe care mi le trimitea mama: recepții de la companie, petreceri de Crăciun, chiar și petreceri acasă. Numele ei era pomenit, ocazional, și când ai mei îmi povesteau cum mai mergeau lucrurile în general, cu munca și cu viața.

Așadar, când a fost luată decizia ca eu să vin acasă și să preiau funcția de director de tranzacții și operațiuni, tata mi-a explicat că, în prezent, Chloe își luase diploma în management la Northwestern și că acum avea o bursă pentru care i se cerea experiență practică reală, iar funcția mea avea să fie perfectă ca s-o poată urmări îndeaproape, timp de un an. Familia mea o îndrăgea și avea încredere în ea, iar faptul că tata și fratele meu nu aveau absolut nicio rețineră în privința abilității ei de a face față jobului spunea foarte multe. Am fost imediat de acord. Eram un pic îngrijorat de faptul că eu îi apreciasem înfățișarea, ceea ce ar fi putut interfera cu abilitatea mea de a-i fi șef, dar m-am liniștit repede, gândindu-mă că lumea era plină de femei frumoase și că o să fie destul de ușor să separ lucrurile.

Oh, ce prost fusesem.

Și acum puteam să văd greșelile pe care le făcusem în ultimele câteva luni, care încă din prima zi duseseră, toate, la situația de acum.

Colac peste pupăză, se părea că nu mai puteam încheia o afacere cu nimeni, în ultimul timp, fără să mă gândesc la ea. Numai amintindu-mi ultima oară când încercasem era destul să mă facă să mă infior.

Se întâmplase cu câteva zile înainte de Incidentul „Fereastra” — cum îl numeam eu acum — și trebuia să particip la o acțiune de caritate. Intrând în birou, am fost stupefiat s-o văd pe domnișoara Mills într-o rochie albastră incredibil de sexy, pe care n-o mai văzusem înainte. Din clipa în care am dat cu ochii de ea, mi-a venit s-o arunc pe birou și s-o fut până leșină.

În seara aceea, lângă frumoasa mea captură blondă care îmi era parteneră, fusesem cu gândurile aiurea. Știam că ajungeam la

capătul frânghiei și că, până la urmă, aveam să plesnesc. Dacă aș fi știut măcar cât de curând avea să se întâmple.

Am încercat să-mi dovedesc mie însumi că domnișoars Mills nu intrase, de fapt, în mintea mea, ducându-mă acasă cu blonda. Intrând în apartamentul ei, ne-am sărutat și ne-am dezbrăcat repede, dar totul a părut anapoda. Nu că n-ar fi fost destul de atrăgătoare și interesantă, dar când am întins-o în pat, mi-am imaginat un păr șaten răsfirat pe pernă. Când îi sărutam sânii, voiam să-i simt pe cei moi și plini — nu pe cei de silicon. Și chiar și atunci când mi-am pus prezervativul și am penetrat-o, știam că nu era decât un corp fără chip, pe care îl foloseam pentru propriile nevoi egoiste.

Am încercat s-o țin departe pe Chloe de gândurile mele, dar am fost incapabil să-mi opresc închipuirea interzisă despre cum ar fi fost s-o am pe ea sub mine. Abia atunci am ejaculat în forță, dându-mă grăbit jos de pe partenera mea și imediat disprețuindu-mă. Acum eram încă și mai dezgustat de amintire decât atunci când se întâmplase, pentru că îi dădusem voie să intre în mintea mea și să rămână acolo.

Dacă aș fi putut să fac față în seara asta, lucrurile aveau să meargă mai ușor. Am parcat mașina și am început să psalmodiez în minte: *Poți să faci asta. Poți să faci asta.*

— Mamă? am strigat, uitându-mă în fiecare cameră pe lângă care treceam.

— Aici, afară, Bennett, i-am auzit răspunsul de pe veranda din spate.

Am deschis ușile franțuzești și am fost întâmpinat de zâmbetul mamei, în timp ce ea aranja ultimele detalii pe masa întinsă afară.

M-am aplecat, ca să mă poată săruta.

— Deci de ce mâncăm aici, afară, în seara asta?

— E o seară atât de frumoasă și m-am gândit că afară s-ar putea simți toată lumea mai confortabil, decât să stăm în sufrageria aceea înăbușitoare. Doar nu crezi că se va supăra cineva?

— Bineînțeles că nu, am zis. E frumos aici. Nicio grijă.

Și era într-adevăr frumos. Veranda era acoperită cu o pergolă albă masivă, ale cărei grinzi erau drapate în verdeață deasă. Piesa centrală era o masă mare, dreptunghiulară, cu opt locuri; era acoperită cu o față de masă de un ivoriu pal, pe care era întins serviciul de porțelan favorit al mamei. Lumânări și flori albastre umpleau frumos micile urcioare de argint înșirate pe toată lungimea mesei și un candelabru de fier forjat pâlpaia deasupra.

— Știi că nici măcar eu nu pot s-o împiedic pe Sofia să nu tragă chestiile astea jos de pe masă, nu-i așa?

Mi-am aruncat o boabă de strugure în gură.

— Oh, e la părinții Minei în seara asta. Și e foarte bine așa, a zis mama. Dacă ar fi fost Sofia aici, toată atenția ar fi fost asupra ei.

Rahat. Cu Sofia strâmbându-se în fața mea, aș fi avut ceva care să-mi distragă atenția de la Joel.

— Seara asta e dedicată lui Chloe. Și sper sincer ca ea și Joel să se înțeleagă.

Mama continua să se fâțâie pe verandă, aprinzând lumânări și făcând pregătirile de ultimă clipă, habar neavând de chinul meu.

Eram fript. Când chibzuiam dacă nu era mai bine să dau bir cu fugiții, l-am auzit pe Henry — la timp, de data asta.

— Unde e toată lumea? strigă el, vocea lui groasă răsunând cu ecou prin casa goală.

Deschizând ușa pentru mama, am intrat, găsindu-l pe fratele meu în bucătărie.

— Deeci, Ben, începu el, sprijinindu-și trupul deșirat de bufet, ești entuziasmat în seara asta?

Am așteptat până când mama a părăsit din nou încăperea, ca să-l cercetez cu o privire sceptică.

— Eu așa zic, am răspuns, făcând pe nepăsătorul. Cred că mama a făcut prăjituri cu lămâie. Preferatele mele.

— Spui numai tâmpenii. Eu abia aștept să-l urmăresc pe Cignoli făcându-i curte lui Chloe în fața tuturor. Ar putea fi o seară distractivă, nu crezi?

Tocmai când fura o bucățică de pâine dintr-una din marile franzele de pe bufet, a intrat Mina și i-a dat peste mâini.

— Vrei să faci mama ta o criză că i-ai distrus cina pe care a plănuțit-o? Poartă-te frumos în seara asta, Henry. Fără tachinări sau glume cu Chloe. Ți dai seama că probabil e destul de emoționată din cauza asta. Dumnezeu știe câte mizerii îndură de la tipu' ăsta de aici, zise ea, făcând semn spre mine.

— Despre ce vorbești? am întreat eu. Începusem să mă satur de preaînlocatul club al suporterilor lui Chloe Mills din preajma mea. Eu nu i-am făcut nimic.

— Bennett.

Tata apăruse în prag, făcându-mi semn să vin cu el.

L-am urmat afară din bucătărie spre camera lui de lucru.

— Te rog să te porți civilizată în seara asta. Țmi dau seama că tu și Chloe nu vă înțelegeți, dar asta e casa noastră, nu biroul tău, și mă aștept s-o tratezi cu respect.

Strângând din fălci, am dat din cap aprobator, gândindu-mă la toate modurile în care nu-i arătasem deloc respect în ultimele câteva săptămâni.

Când mă duceam la baie, a sosit Joel, aducând o sticlă de vin și câteva variațiuni ale energicelor sale salutări: un „arătați fantastic!“ pentru mama, un „ce mai face fetița?“ pentru Mina și o viguroasă combinație strângere de mână și îmbrățișare bărbătească pentru Henry și tata.

Am zăbovit pe hol, pregătindu-mă sufletește pentru seara ce mă aștepta.

Fusesem bun prieten cu Joel în copilărie și în timpul școlii, dar nu-l văzusem de când mă întorsesem în țară. Nu se schimbasese prea mult. Era puțin mai scund decât mine, cu statură zveltă, păr negru și ochi albaștri. Presupun că unele femei l-ar considera atrăgător.

— Bennett!

Strângere de mână, îmbrățișare bărbătească.

— Doamne, omule. Cât a trecut?

— Mult, Joel. Cred că de la terminarea liceului, am răspuns eu, strângându-i ferm mâna. Ce-ai mai făcut?

— Excelent. Lucrurile au mers cu adevărat excelent. Dar tu? Ți-am văzut pozele în reviste, așa că bănuiesc că și tu ai dus-o foarte bine.

M-a bătut pe umăr, amiabil.

Ce imbecil.

Am dat scurt din cap și m-am silit să-i zâmbesc. Hotărând că mai aveam nevoie de câteva minute de gândire, m-am scuzat și am urcat spre vechea mea cameră de la etaj.

De cum am intrat pe ușă, m-am simțit mai calm. Camera nu se schimbase mult de când avusesem optsprezece ani. Chiar și când fusesem plecat din țară, părinții mei o păstraseră relativ la fel ca în ziua în care plecasem la facultate. Așezându-mă pe vechiul meu pat, m-am gândit cum m-aș simți dacă domnișoara Mills chiar ar fi început o relație cu Joel. El era un tip de treabă și, deși nu-mi plăcea s-o recunosc, exista cu adevărat șansa ca ei să se înțeleagă. Dar gândul că un alt bărbat ar putea s-o atingă îmi încleșta fiecare mușchi din corp. Mi-am adus aminte de faza din mașină, când îi spusese că nu mă puteam opri. Nici acum, în pofida falsei mele bravade, nu știam dacă aș fi în stare.

Auzind o nouă serie de salutări și vocea lui Joel la parter, am hotărât că era timpul să fiu bărbat și să înfrunt furtuna.

Când coboram ultimul șir de trepte, am văzut-o. Era cu spatele la mine... și aerul mi-a părăsit plămâni.

Rochia ei era albă.

De ce trebuise să fie albă?

Purta una dintre acele rochii de vară pentru fetișcane, care se oprea chiar deasupra genunchilor și îi scotea în evidență picioarele lungi. Partea de sus era făcută din același material, cu bretele subțiri care se innodau pe fiecare umăr. Nu mă gândeam decât la cât de mult mi-ar fi plăcut să-i desfac breteluțele alea și să văd rochia căzându-i în talie. Sau poate chiar la podea.

Ochii ni s-au întâlnit de la distanță și mi-a oferit un zâmbet atât de sincer fericit, că, pentru o secundă, l-am luat de bun.

— Bună, domnule Ryan.

Buzele mi-au zvâcnit, amuzat, urmărind-o cum își juca rolul în fața familiei mele.

— Domnișoară Mills, am răspuns eu, dând din cap.

Nu ne-am dezlipit ochii unul de celălalt nici când mama a invitat toată lumea pe verandă, pentru a bea ceva înainte de cină.

În timp ce trecea pe lângă mine, mi-am întors capul, vorbindu-i cu o voce destul de scăzută cât să audă numai ea.

— O sesiune de cumpărături reușită, ieri?

Și-a întors ochii spre mine, cu același zâmbet angelic pe față.

— Cât ai da să afli.

Se atinse ușor de mine, trecând mai departe și mi-am simțit tot corpul încremenind.

— Și, apropo, au primit noi modele de portjartiere, șopti ea, înainte de a-i urma pe ceilalți afară.

M-am oprit și am rămas cu gura căscată, în timp ce mintea îmi gonia înapoi la interludiul nostru din cabina de probă de la magazinul La Perla.

Înainte, Joel s-a aplecat spre ea.

— Sper că nu te-ai supărat pentru florile pe care ți le-am trimis ieri la birou. Recunosc că a fost un pic cam mult, dar eram nerăbdător să te cunosc.

Am simțit un nod strângându-se în măruntaiele mele, când cuvintele lui Joel m-au smuls din reveriile mele lascive.

Ea se întoarce să se uite la mine.

— Flori? Am primit flori prin curier?

Am ridicat din umeri și-am clătinat din cap.

— Am plecat mai devreme, îți amintești?

Mi-am făcut loc pe lângă ei și am ieșit, ducându-mă să-mi prepar un gimlet⁶ cu vodcă Belvedere.

---

6 Gimlet - cocktail de gin și lime. (N.t.)

Pe măsură ce seara înainta, nu mă puteam abține să nu o păstrez tot timpul în câmpul vederii periferice. Când în sfârșit a început cina, se părea că lucrurile mergeau relativ strună între ea și Joel. Ea chiar flirta cu el.

— Deci, Chloe, soții Ryan mi-au spus că ești din Dakota de Nord?

Vocea lui Joel îmi întrerupsese o altă fantezie — de data asta a pumnului meu pocnindu-l în barbă. M-am uitat într-acolo și l-am văzut zâmbindu-i călduros.

— Adevărat. Tata e stomatolog în Bismark. Niciodată n-am fost genul de fată înnebunită după marile orașe. Până și Fargo mi s-a parut uriaș.

Un mic chicotit îmi scăpă de pe buze, iar ochii ei au fulgerat spre mine.

— Amuzat, domnule Ryan?

Am zâmbit cu superioritate și am luat o înghițitură din băutura mea, uitându-mă la ea peste buza paharului.

— Îmi cer iertare, domnișoară Mills. Numai că mi s-a părut fascinant că nu-ți plac marile orașe și totuși ai ales cel de-al treilea oraș ca mărime din State ca să studiezi la colegiu și... tot ce-a mai urmat după aceea.

Privirea din ochii ei mi-a dat de înțeles că în alte împrejurări, fie aș fi fost deja dezbrăcat cu ea peste mine, fie aș fi zăcut într-o baltă a propriului sânge pe covor.

— De fapt, domnule Ryan, începu ea, cu zâmbetul revenit pe chip, tata s-a recăsătorit și, de vreme ce mama s-a născut aici, am venit să petrec un timp cu ea înainte să moară.

Se uită fix la mine câteva clipe și trebuie să recunosc că am simțit o undă de vinovăție răsucindu-se în pieptul meu. Dar mi-a fost rapid măbușită când ea și-a întors ochii spre Joel, mușcându-și buza în felul acela inocent, care numai pe ea putea s-o facă să arate atât de sexy.

Nu mai flirta cu el.

Am strâns din pumni, în vreme ce ei au continuat să vorbească unul cu celălalt. Dar, câteva minute mai târziu, am înlemnit. *Să fi fost cu puțință?* Am rânjit în cocktailul meu. Da, ăsta era cu siguranță piciorul ei urcând pe cracul pantalonului meu. Afurisită obrăznicătură mică, să mă pipăie pe mine când purta o conversație cu un bărbat despre care amândoi știam că n-ar fi putut niciodată s-o satisfacă. I-am urmărit buzele când se închideau în jurul furculiței, iar mădularul mi s-a învârtoșat când limba ei a trecut încet peste ele, ca să adune urmele de sos rămase de la pește marinat.

— Uau, în primii cinci la sută din seria ta la Northwestern. Frumos! zise Joel și se întoarse spre mine. Pariez că ești bucuros să ai pe cineva atât de grozav ca subordonat, nu?

Chloe tuși puțin, acoperindu-și gura cu șervetul din poală. Eu am zâmbit, aruncând rapid o privire spre ea, apoi întorcându-mă la Joel.

— Da, e absolut uimitor că domnișoara Mills lucrează pentru mine. Întotdeauna duce treaba la bun sfârșit.

— Oh, Bennett, ce drăguț din partea ta, exclamă mama, și am urmărit cum fața domnișoarei Mills începe să se împurpureze.

Zâmbetul mi s-a șters de pe față când i-am simțit piciorul pe prohab. Apoi, foarte ușor, mi-a apăsât pe erjecție. *Fir-aș al dracului.* Acum era rândul meu să tușesc, înecându-mă cu cocktailul.

— Ești bine, domnule Ryan? întrebă ea, cu prefăcută îngrijorare, iar eu am dat din cap, aruncându-i priviri ucigătoare.

Ea a ridicat din umeri și a întors capul spre Joel.

— Dar tu? Ești din Chicago?

Cu vârful pantofului, a continuat să se frece blând de mine, iar eu am încercat să-mi țin respirația sub control și expresia neutră. Pe când Joel s-a apucat să-i povestească despre copilăria lui și cum mergea la școală cu noi, ajungând la sfârșit să vorbească despre succesele lui în domeniul contabil, i-am urmărit expresia transformându-se dintr-una care mima interesul într-una sincer interesată.

Exclus, la dracu'.

Mi-am strecurat mâna stângă pe sub fața de masă și i-am găsit pulea de pe gleznă, observând că tresare puțin la contact. Mi-am plimbat degetele în cercuri ușoare, trecând cu degetul mare pe arcul talpii ei, simțindu-mă din ce în ce mai țănoș când a trebuit să-l pună pe Joel să repete ce spusese.

Dar apoi el a zis că i-ar plăcea să ia prânzul împreună, cândva, săptămâna următoare. Mâna mea i-a acoperit vârful tălpii, apăsând-o mai ferm pe mădularul meu.

Ea a zâmbit afectat.

— Ai putea să te dispensezi de ea pentru o pauză de prânz, nu-i așa, Bennett? a întrebat Joel cu un zâmbet vesel, așezându-și brațul peste speteaza scaunului lui Chloe.

Mi-a trebuit toată puterea voinței ca să nu mă întind peste masă și să-i smulg brațul ăla din umăr.

— Oh, apropo de întâlnirile de la prânz, Bennett, interveni Mina, batându-mă ușurel pe braț. Îți amintești de prietena mea Megan? Ai cunoscut-o luna trecută, la firmă. Douăzeci și cinci de ani, de înălțimea mea, păr blond, ochi albaștri. Mă rog, mi-a cerut numărul tău de telefon. Te interesează?

Am aruncat o privire spre Chloe, când i-am simțit tendoanele din picior încordându-se și am urmărit-o înghițind încet, așteptând răspunsul meu.

— Desigur. Știi că-mi plac blondele. Ar fi o schimbare interesantă de decor.

A trebuit să fac eforturi să nu răcnesc când tocul ei a coborât încet, țintuindu-mi testiculele de scaun. Ținându-le acolo pentru o clipă, și-a ridicat șervetul din poală, ștergându-și gura.

— Mă scuzați, trebuie să merg la toaletă.

Odată ce ea a intrat în casă, toată familia s-a încruntat la mine.

— Bennett, a șuierat tata, parcă am discutat despre asta.

Mi-am luat paharul și l-am dus la buze.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Bennett, a adăugat mama, cred că ar trebui să te duci să-ți ceri scuze.

— Pentru ce? am întrebat, punând paharul pe masă un pic prea nervos.

— Ben! a exclamat tata aspru, nelăsând loc altor proteste.

Mi-am aruncat șervetul pe farfurie și m-am ridicat de la masă. Am intrat valvârtej în casă, căutând în băile de la parter, apoi în cele de la primul etaj, până am ajuns, în cele din urmă, la etajul al doilea, unde ușa băii era închisă.

Oprindu-mă în fața ușii, cu mâna pe clanță, am stat să mă gândesc. Dacă intram, ce avea să se întâmple? Nu voiam decât un singur lucru și ăla nu era în niciun caz să-mi cer iertare. M-am gândit să bat, dar știam sigur că ea n-o să mă invite înăuntru. Am ascultat cu atenție, pândind vreun zgomot sau vreun semn dinăuntru. Nimic. În cele din urmă, am apăsat pe clanță, surprins s-o găesc descuiată.

În baia asta intrasem doar de câteva ori, de când o redecorase mama. Era o încăpere frumoasă, modernă, cu o mască-lavoar de marmură, făcută pe comandă, și o oglindă uriașă, acoperind un perete. Deasupra mesei de toaletă era o fereastră micuță, care dădea spre veranda și terenul de jos. Ea stătea pe o banchetă capitonată din fața măsuței, uitându-se afară, la cer.

— Ai venit pentru una scurtă? a întrebat ea.

Și-a scos capacul rujului și s-a rujat, cu grijă, pe buze.

— Am fost trimis să verific delicatele petale ale sentimentelor tale.

Am dus mâna la spate ca să încui ușa băii, zgomotul încuietorii răsunând în liniștea încăperii.

Ea a râs, întâlnindu-mi ochii în oglindă. Arăta perfect liniștită, dar îi puteam vedea pieptul ridicându-se și coborând rapid; era fără îndoială la fel de excitată ca și mine.

— Te asigur, sunt bine.

A pus la loc capacul rujului și l-a aruncat în poșetă. S-a ridicat și a dat să treacă pe lângă mine, spre ușă.

— Cu tine sunt obișnuită să fii mojik. Dar Joel pare drăguț. Ar trebui să mă întorc pe verandă.

Mi-am pus mâna pe ușă, aplecându-mă spre fața ei.

— Nu prea cred, i-am șoptit atingându-i ușor pielea sub ureche, iar ea s-a înfiorat la atingere.

— Vezi tu, el vrea ceva care e al meu și nu-l poate avea.

Ea mă privi furioasă.

— Ai doi ani sau ce? Lasă-mă să ies. *Nu* sunt a ta.

— Tu s-ar putea să crezi asta, am șoptit eu, plimbându-mi foarte ușor buzele pe deasupra liniei gâtului ei. Dar corpul tău, am spus, intrând pe sub fusta ei și apăsându-mi mâna de dantela umedă dintre picioarele ei, are altă părere.

Ochii i s-au închis și a lăsat să-i scape un geamăt adânc, în timp ce degetele mele se mișcau lent în cerc, în jurul clitorisului ei.

— Să te fut.

— Lasă-mă, i-am spus, pe gâtul ei.

Ea a râs tremurat și am împins-o lipind-o de ușa băii. Apucând-o de ambele mâini, i le-am ridicat deasupra capului, ținând-o captivă, și m-am aplecat s-o sărut. Am simțit-o luptându-se slab în strânsoarea mea, iar eu am clătinat din cap, ținând-o mai strâns.

— Lasă-mă, am repetat, apăsându-mi mădularul întărit de ea.

— Oh, Doamne, a zis ea, plecându-și capul într-o parte, deschizându-mi drum spre gâtul ei. Nu putem face asta aici.

Mi-am plimbat buzele în sus și-n jos pe clavicula ei până la umăr. Prinzându-i ambele încheieturi cu o mână, cu cealaltă am tras încet de una dintre breteluțele care-i susțineau partea de sus a rochiei, sărutând pielea nou expusă. Trecând la partea cealaltă, am repetat acțiunea și am fost răsplătit când corsetul a alunecat, dezvăluind un sutien alb, de dantelă, fără breteluțe. *Futu-i*. Femeia asta avea vreun lucru care să nu mă facă să ejaculez în pantaloni? Mi-am plimbat gura pe sânii ei, iar cu mâna i-am desfăcut încheietoarea. În niciun caz n-aș fi ratat priveliștea sânilor ei goi, de data asta. S-a deschis ușor, dând la iveală imaginea care-mi bântuia toate fanteziile

mele obscene. Când am luat unul dintre sfârcurile roz în gură, ea a gemut și genunchii i s-au îndoit ușor.

— Sst, am șoptit, lângă pielea ei.

— Mai mult, a zis ea. Din nou.

Am ridicat-o și ea și-a încolăcit picioarele pe după mijlocul meu, unindu-ne corpurile mai ferm. I-am dat drumul mâinilor și ea imediat și le-a vârât în părul meu și m-a tras brutal mai aproape. Futu-i, imi plăcea când îmi făcea așa. Am împins-o în ușă, dar atunci mi-am dat seama că erau prea multe haine în cale; voiam să-i simt căldura corpului lângă al meu, voiam să mă afund adânc în ea și s-o țin ținută de perete până când toată lumea s-ar fi dus de mult la culcare.

Părea să-mi citească gândurile, căci mâinile ei au coborât pe lângă mine și au început să tragă înnebunite de tricoul meu polo, scoțându-mi-l din pantaloni și peste cap.

Zgomotul râsetelor de afară a plutit în sus, intrând pe fereastra deschisă, și am simțit-o încordându-se în brațele mele. Câteva clipe lungi au trecut înainte ca ochii ei să-i întâlnească pe ai mei și era clar că se lupta cu ceea ce voia să spună.

— N-ar trebui să facem asta, a zis, până la urmă, clătinând din cap. El mă așteaptă.

A încercat fără tragere de inimă să mă împingă la o parte, dar eu am rămas pe poziții.

— Îl vrei într-adevăr pe el? am întrebat, simțind un val de posesivitate clocotind în mine.

Ea mi-a susținut privirea, dar nu mi-a răspuns.

Am lăsat-o jos și am tras-o către măsuța de toaletă, oprindu-mă în picioare, imediat în spatele ei. Din locul de unde stăteam, aveam o vedere perfectă spre veranda de dedesubt.

I-am tras spatele gol la pieptul meu și mi-am coborât gura la urechea ei.

— Îl vezi? am întrebat, trecându-mi mâinile pe sânii ei.

— Uită-te la el.

Mi-am plimbat mâinile pe abdomenul ei în jos, peste fusta ei, pe coapse.

— Te face el să te simți așa?

Degetele mele s-au ridicat pe coapse și pe sub chiloții ei. Un șuierat slab mi-a scăpat din gură când am simțit umezeala de acolo și am pătruns înăuntru.

— Te-ar putea el face vreodată atât de udă?

Ea a gemut și și-a împins șoldurile înapoi, în mine.

— Nu...

— Spune-mi ce vrei, i-am șoptit pe umăr.

— N... nu știu.

— Uită-te la el, am spus, degetele mele intrând și ieșind ritmic din ea. Știi ce vrei.

— Vreau să te simt în mine.

N-a fost nevoie să mă roage de două ori. Mi-am descheiat rapid pantalonii și i-am lăsat în jos pe coapse, frecându-mă cu forță de fundul ei, înainte de a-i ridica fusta și a-i prinde chiloții în mâini.

— Rupe-i, a șoptit ea.

Niciodată nu mai fusesem atât de violent și de primitiv cu altcineva și mi se părea atât de al dracului de adevărat cu ea. I-am smuls cu putere chiloții ei subțiri, care s-au rupt cu ușurință. I-am aruncat pe podea, trecându-mi mâinile peste pielea ei și plimbându-mi degetele pe brațele ei în jos, până la mâini, luându-i palmele și lipindu-i-le de masa din fața noastră.

Era o priveliște uluitor de splendidă: aplecată de la mijloc, cu fusta ridicată peste șolduri, cu fundul ei perfect la vedere. Amândoi am gemut când m-am apropiat de ea și am pătruns-o adânc. Aplecat peste ea, i-am depus un sărut și un alt „sst“ pe spate.

Mai multe râsete s-au ridicat de afară. Joel era acolo. Joel, care era în esență un băiat de treabă, dar care voia să mi-o răpească. Imaginea a fost de ajuns să mă îmboldească să împing în ea cu mai multă forță.

Sunetele ei gătuite m-au făcut să zâmbesc și am răsplătit-o cu o intensificare a ritmului. O parte perversă din mine simțea un soi de răzbunare văzând-o pe Chole amuțită de ceea ce îi făceam.

Ea găfâia, căutând cu degetele după ceva de care să se țină, și mädularul meu explora cu putere înăuntru ei, mai puternic de fiecare dată când ea încerca să scoată un sunet, dar nu putea.

Vorbindu-i încet la ureche, am întreat-o dacă voia să fie futută. Am întreat-o dacă-i plăcea să-i vorbesc murdar, dacă îi plăcea să mă vadă așa pervers, posedând-o atât de violent încât ar putea rămâne cu vânătăi.

Ea a îngăimat un da, iar când m-am mișcat mai repede și mai violent, ea a cerut mai mult.

Sticlutele și borcanele de pe masă zornăiau și se răsturnau de forța mișcărilor noastre, dar nu puteam găsi în mine un motiv să-mi pese. Apucând-o de păr, am tras-o în sus, cu spatele lipit de pieptul meu.

— Crezi că el te poate face să te simți așa?

Am continuat să mă împlânt și să ies din ea, silind-o să se uite pe fereastră.

Știam că îmi pierdusem busola. Zidurile mele se năruiau în jurul meu, dar nu-mi păsa. Aveam nevoie ca ea să se gândească la mine în noaptea asta, când se va culca în pat. Voiam să mă simtă pe mine când închidea ochii și se masturba, amintindu-și cum o futusem eu. Mâna mea liberă a urcat pe corpul ei până la sân, prinzându-l în palmă și răsucindu-i sfârcul.

— Nu, a gemut ea. Niciodată așa.

Coborându-mi mâna pe lângă ea, i-am pus-o sub genunchi și i l-am ridicat pe masă, deschizând-o mai larg și îngăduindu-mi s-o pătrund mai adânc.

— Simți cât de perfect te mulezi pe mine? am gemut pe gâtul ei. E futător de bine în tine. Când o să cobori pe verandă, vreau să-ți aduci aminte de asta. Să-ți aduci aminte de ce îmi faci tu mie.

Senzația devenise prea copleșitoare și știam că eram aproape. Eram mai mult decât disperat. Râvnisem la ea ca la un drog și

sentimentul ăsta îmi arsesse fiecare gând treaz. Luându-i mâna într-a mea, mi-am împletit degetele printre ale ei și i le-am condus în jos, la clitoris, mângâind împreună și excitând. Am gemut când m-am simțit pe mine glisând înăuntru și-n afara ei.

— Simți asta? i-am șoptit la ureche, desfăcându-ne degetele ca să mă cuprindă între ele, de o parte și de cealaltă.

Ea și-a întors capul și a scâncit în pielea de pe gâtul meu. N-a fost destul și a trebuit s-o împiedic să facă gălăgie. Scoțându-mi mâna din părul ei, i-am acoperit blând gura și am sărutat-o pe obrazul înfierbântat. Ea a scos un strigăt infundat, probabil numele meu, iar corpul i s-a încordat și apoi s-a strâns de jur împrejurul meu.

După ochii ei închiși și buzele relaxate într-un oftat satisfăcut, am început să-mi iau ceea ce aveam nevoie: mai repede acum, privind-o în oglindă, ca să văd cum zvâcnirile mele îi făceau sânii să salte.

Orgasmul a început să-și facă loc violent prin mine. Mâna ei a coborât din părul meu ca să-mi acopere gura și am închis ochii, lăsând valul să mă înghită. Ultimele mele împingeri au fost adânci și puternice, când m-am golit în ea.

Mi-am deschis ochii, sărutându-i palma înainte de a i-o da la o parte de la gura mea și mi-am sprijinit fruntea de umărul ei. Vocile celor de jos, nebănuind nimic, continuau să fie purtate până la noi. Ea s-a lăsat pe spate, sprijininându-se de mine, și am stat așa, tăcuți, câteva momente.

Încet, ea a început să se desprindă și eu m-am încruntat când am pierdut contactul. Am privit-o îndreptându-și fusta, luându-și sutienul și încercând să-și lege din nou bretelele rochiei. Când m-am aplecat să-mi trag pantalonii, am cules și dantela sfâșiată a chiloșilor ei, îndesându-i în buzunar. Ea încă se lupta cu rochia, iar eu m-am apropiat, dându-i ușor mâinile la o parte și reinnodându-i bretelele fără să mă uit în ochii ei.

Baia era dintr-odată prea mică și ne-am aruncat o privire scurtă, într-o tăcere stingheritoare. Am dus mâna spre clanță, voind să spun

ceva, orice, ca să îndrept asta. Cum aş fi putut să-i cer să se fută cu mine şi numai cu mine şi să nu aştepte nimic altceva în schimb? Chiar şi eu ştiam că dacă-i ceream asta, foarte probabil m-aş fi ales cu un şut fulgerător în coaie. Dar frazele care să exprime ceea ce simţisem când o văzusem cu Joel nu se închegau destul de repede. Minteă îmi era goală. Frustrat, am deschis uşa. Amândoi am încremenit, văzând ce se afla în faţa noastră.

Acolo, stând exact de partea cealaltă a uşii, cu braţele încrucişate şi sprâncenele înălţate cu subînţeles, era Mina.

Opt

În clipa în care el a deschis ușa și ne-am trezit față în față cu Mina, am înlemnit.

— Și, mai precis, ce făceați voi doi aici? a întrebat ea, mișcându-și ochii de la unul la celălalt.

O recapitulare a tot ce ar fi putut auzi mi-a fulgerat în minte și-am simțit un val de căldură întinzându-se pe pielea mea.

Am riscat o privire spre domnul Ryan, în același timp ce el făcea același lucru, apoi m-am întors spre Mina și am clătinat din cap.

— Nimic, aveam nevoie să discutăm. Atât.

Am încercat să mă prefac neafectată, dar am știut că tremurul din voce m-a dat de gol.

— Oh, eu am auzit ceva înăuntru, dar cu siguranță nu suna ca o discuție, a zis ea, zâmbind ironic.

— Nu fi absurdă, Mina. Am discutat o problemă de serviciu, a zis el, încercând să o ocolească.

— În baie? a întrebat ea.

— Da. Voi m-ați trimis s-o găsec și am găsit-o aici.

Ea făcu un pas în fața lui, blocându-i calea.

— Mă crezi proastă? Nu-i niciun secret că voi doi nu *discutați* nimic; voi țipați. Ce, voi doi sunteți, cum ar veni, împreună acum?

— *Nu!*

Am strigat amândoi în cor, ochii întâlnindu-ni-se pentru o fracțiune de secundă, înainte de a se întoarce grăbiți.

— Așa... atunci doar v-o trageți, a zis ea și se părea că niciunul dintre noi nu-și mai poate găsi cuvintele ca să-i răspundă.

Tensiunea pe hol era atât de apăsătoare, încât, pentru o clipă, m-am gândit cam cât de rău ar fi fost un salt pe fereastră de la etajul al doilea.

— De cât timp?

— Mina..., a început el, clătînând din cap și, pentru prima oară chiar mi-a părut rău de stinghereala lui.

Nu-l mai văzusem arătând așa niciodată până atunci. De parcă, în toată perioada asta, chiar nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar putea fi și alte consecințe în afară de zbuciumul nostru.

— De cât timp, Bennett? Chloe? a repetat ea, uitându-se de la unul la altul.

— Eu... noi doar..., am început eu...

Dar noi *doar ce*? Cum aș fi putut explica așa ceva?

— Noi...

— Am făcut o greșeală. A fost o greșeală.

Vocea lui mi-a pătruns ca briciul prin gânduri și m-am uitat la el, șocată. De ce mă deranjase atât de mult c-o spusese? Într-adevăr, *era* o greșeală, totuși să-l aud pe el spunând asta... durea.

Nu-mi mai puteam dezlipi ochii de la el, când ea a început să vorbească.

— Greșeală sau nu, trebuie să înceteze acum. Dacă ar fi fost Susan în locul meu? Și, Bennett, tu ești șeful ei! Ai uitat asta?

Răsuflă prelung.

— Uite, sunteți amândoi adulți și nu știu ce se petrece aici, dar indiferent ce-oți face, *nu* îl lăsați pe Elliott să afle.

Un val de amețeală m-a izbit la ideea că Elliott ar fi putut afla vreodată despre povestea asta, la cât de dezamăgit ar fi. N-aș fi putut îndura.

— Asta n-o să fie o problemă, am zis eu, evitând dinadins privirea lui Bennett. Am de gând să învăț de pe urma greșelii mele. Mă scuzați.

Am trecut pe lângă ei și am luat-o spre scări, mânia și durerea căzând ca un pietroi în adâncul stomacului meu. Tăria eticii muncii și a motivației mele întotdeauna mă impulsionează în vremurile mai grele din viața mea: despărțiri, moartea mamei, probleme neplăcute cu prietenii. Valoarea mea ca angajată la RMG era acum pătată de lipsa de încredere în mine însămi. Îl făceam să mă privească altfel pentru că mi-o trăgeam cu el? Acum că păruse să își dea seama — în sfârșit — că, dacă ar fi prins de veste ceilalți despre noi, ar fi fost rău pentru el, avea oare să înceapă să-mi pună la îndoială judecata în general?

Eram mai deșteaptă de atât. Era timpul să încep să mă port ca atare.

Mi-am impus stăpânire de sine înainte să ies pe verandă și să-mi reiau locul lângă Joel.

— E totul în regulă? a întrebat el.

Am întors capul, zăbovind puțin ca să mă uit la el. Era într-adevăr foarte drăguț: păr negru frumos pieptănat, un chip blând și cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzusem vreodată. Era tot ce-ar fi trebuit să caut. Privirea mi s-a ridicat, în clipa următoare, când domnul Ryan s-a întors la masă cu Mina, dar m-am uitat repede în altă parte.

— Da, numai că nu prea mă simt bine, am spus eu, întorcându-mă spre Joel. Cred că ar trebui să-mi închei seara aici.

— Dă-mi voie, a zis el, ridicându-se să-mi tragă scaunul. Te conduc până la mașină.

Mi-am luat la revedere de la ceilalți, simțind forma nefamiliară a palmei lui Joel pe talia mea, când am intrat în casă. Odată ajunși pe aleea din față, el mi-a aruncat un zâmbet timid și m-a luat de mână.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Chloe. Mi-aș dori să te sun, cândva, și poate să ieșim împreună la prânz, cum spuneam.

— Dă-mi telefonul tău, am spus.

Pe de-o parte, mă simțeam prost pentru că făceam asta, fiindcă după ce fusesem cu un bărbat, la etaj, cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă, acum îi dădeam numărul de telefon altuia. Dar era cazul să trec peste asta și o întâlnire la prânz cu un tip drăguț părea un punct bun de plecare.

Zâmbetul lui se lărgi când i-am înapoiat telefonul și, în schimb, mi-a dat cartea lui de vizită. Luându-mi mâna, a ridicat-o la buze.

— O să te sun luni, atunci. Să sperăm că florile tale nu s-au veștejit de tot.

— Gândul contează, i-am zis eu, zâmbind. Mulțumesc.

Părea atât de sincer, de fericit la simpla posibilitate de a mă vedea din nou, încât m-am gândit c-ar trebui să leșin sau să mă ia cu amețală. De fapt, mie îmi venea să vărs.

— Ar trebui să plec.

Joel a dat din cap, deschizând pentru mine portiera mașinii.

— Desigur. Sper să te simți mai bine. Să ai grijă cum conduci și noapte bună, Chloe.

— Noapte bună, Joel.

A închis portiera și, pornind motorul, cu privirea drept înainte, m-am îndepărtat de casa familiei șefului meu.

*

În dimineața următoare, la yoga, m-am gândit dacă să-i povestesc totul Juliei. Mă simțisem aproape sigură că aș putea să mă descurc singură, dar după o noapte întreagă de zgâit în tavan și de ieșit complet din minți, panicată, mi-am dat seama că aveam nevoie să mă confesez cuiva.

O aveam pe Sara, iar Sara, mai mult ca oricine, ar fi înțeles cât de înnebunitor de sexy putea fi șeful meu. Dar ea lucra, totodată,

pentru Henry și nu voiam s-o pun într-o situație neplăcută, cerându-i să păstreze un secret atât de mare. Știam că Mina ar fi acceptat bucuroasă să discute cu mine, dacă aș fi rugat-o, dar s-a putut s-o intereseze numai din pricină că era o Ryan, și numai gândul la ceea ce probabil auzise mă făcea să mă simt mai mult decât inconfortabil.

Acestea erau momentele când îmi doream ca mama să mai fi fost în viață. Numai gândul la ea mi-a adus în piept o durere sfâșietoare și lacrimi în ochi. Mutându-mă aici ca să petrec împreună cu ea ultimii ei ani de viață fusese cea mai bună decizie pe care o luasem vreodată. Și cu toate că a fost greu, câteodată, să locuiesc atât de departe de tata și de prieteni, am știut că totul se întâmpla cu un motiv. Mi-aș fi dorit ca motivul să se grăbească și să se facă mai repede cunoscut.

I-aș fi putut spune Juliei? Trebuia să admit că eram îngrozită de părerea pe care urma s-o aibă despre mine. Dar mai mult decât atât, eram îngrozită să rostesc cuvintele cu voce tare în fața cuiva.

— OK, te tot uiți la mine, a zis ea. Fie ai ceva în minte, fie sunt penibilă și cel mai greșos exemplar de femeie transpirată.

Am încercat să nu-i spun nimic, am încercat să anulez totul și s-o las să creadă că era ea absurdă. Dar n-am putut. Povara și apăsarea ultimelor câtorva săptămâni mi s-a întors, zdrobitoare, și mai înainte de a mă putea stăpâni, bărbia s-a pornit să-mi tremure și am început să mă smiorcăi ca un copil mic.

— Mă gândeam eu. Haide!

Mi-a oferit mâna ei și m-a ajutat să mă ridic, strângându-ne lucrurile, și m-a condus la ieșire.

După douăzeci de minute, două pahare de *mimosas* și o descărcare emoțională, priveam expresia perplexă a Juliei în restaurantul nostru preferat. I-am spus totul: ruptul chiloților și că-mi plăcea asta, partidele de amor alternate cu momentele de ură, că ne prinsese Mina, că mă simțeam vinovată de parcă i-aș fi trădat pe Elliott și Susan, pe Joel, declarațiile de om al cavernelor ale domnului Ryan și,

În final, că mi-era teamă că mă aflu în cea mai nesănătoasă relație din istoria lumii, fără niciun strop de putere.

Când mi-am ridicat ochii să-i întâlnesc privirea, am tresărit; arăta de parcă tocmai văzuse un accident de mașină.

— Bun, dă-mi voie să mă asigur că am înțeles bine.

Am dat din cap, așteptând să continue.

— Te culci cu șeful tău.

M-am crispat ușor.

— Păi, practic, nu...

Ea și-a ridicat mâinile, întrerupându-mă.

— Da, da, am priceput asta. Și e același șef la care tu te referi cu, oh atât-de-afectuosul „Ticălosul seducător“?

Am oftat din greu și am dat iarăși din cap.

— Dar îl urăști.

— Corect, am mormăit, mutându-mi ochii de la ea. Îl urăsc. Foarte mult.

— Nu vrei să fii cu el, dar nu poți sta deoparte.

— Doamne, sună chiar mai rău să aud pe altcineva spunând-o, am gemut eu și mi-am ascuns fața în palme. Par o caraghioasă.

— Dar partidele de sex? Sunt bune, zise ea, cu o notă de umor în voce.

— Bune nici măcar nu se apropie de descriere, Julia. Fenomenele, intense, zăpăcitoare, pluriorgasmice, uluitoare — niciuna dintre astea nu se apropie de descriere.

— Există cuvântul „orgasmic“?

Mi-am trecut mâinile peste față și am oftat din nou.

— Mai taci.

— Ei bine, răspunse ea gânditoare, dregându-și glasul. Bănuiesc că nu un penis mic e problema lui, totuși...

Mi-am sprijinit capul pe brațe, pe masă.

— Nu. Nu, în mod hotărât nu este.

Mi-am ridicat puțin ochii, auzindu-i chicotelile înfundate.

— Julia! Nu e de râs!

— Dă-mi voie să am altă părere. Chiar și tu trebuie să vezi cât de smintită e povestea asta. Vreau să spun, din toate persoanele pe care le cunosc, tu ești ultima pe care mi-aș fi imaginat-o vreodată sfârșind în situația asta. Întotdeauna ai fost atât de serioasă, cu fiecare pas din viața ta bine organizată dinainte. Ce naiba, n-ai avut decât vreo câțiva iubiți adevărați și cu toți ai ezitat, pentru ceea ce toată lumea a considerat o perioadă prostesc de lungă, înainte să te culci cu el. Bărbatul ăsta trebuie să fie altceva.

— Știi că nu e nimic rău să ai o relație pur sexuală cu cineva — cu asta mă pot descurca. Și știi că, uneori, pot fi mai mult decât controlată, dar problema e tocmai faptul că simt că nu am niciun control asupra *mea* când sunt cu el. Vreau să spun, nici măcar nu-mi place de el și totuși... mă tot întorc.

Julia a sorbit din mimosa ei și aproape că îi puteam vedea roțițele învârtindu-se când cântărea în minte tot ce-i spusese.

— Ce contează pentru tine?

M-am uitat lung la ea, înțelegând.

— Slujba. Viața mea de după asta. Simțul valorii mele ca angajată. Să știi că-mi aduc contribuția și că este semnificativă.

— Te poți simți bine în privința tuturor acestor lucruri și, în același timp, să ți-o tragi cu el?

Am ridicat din umeri, incapabilă să-mi descâlcesc gândurile în această chestiune.

— Nu știu. Dacă aș fi simțit că sunt absolut distincte, poate. Dar interacțiunile noastre sunt la serviciu. Nu există nicio situație în care să nu fie vorba deopotrivă despre muncă și sex.

— Atunci va trebui să găsești o cale să încetezi să mai faci asta. Trebuie să păstrezi distanța.

— Nu-i așa de simplu, am replicat, clătînându-mi capul și începând să bat câmpii. Eu lucrez pentru el. Nu e ca și când ocaziile de a fi singură cu el ar fi ușor de evitat. E de-a dreptul absurd de câte ori am jurat să nu mai fac sex cu el și, câteva ore mai târziu, am făcut sex cu el. Și peste toate astea, trebuie să participăm la o conferință

peste două săptămâni. Același hotel, aceeași vecinătate generală tot timpul. *Paturi!*

— Chloe, ce naiba ai? a întrebat Julia, uluită. Vrei ca toată situația asta să continue?

— Nu! Bineînțeles că nu!

Ea m-a măsurat sceptică din priviri.

— Vreau să spun... e doar faptul că sunt diferită cu el. Adică, vreau lucruri pe care nu le-am vrut niciodată înainte și poate c-ar trebui să-mi dau voie să vreau acele lucruri. Cât mi-aș dori să mă fi făcut altcineva să vreau lucrurile alea, cineva drăguț, ca Joel, de pildă. Șeful nu e foarte drăguț.

— Ce anume te face șeful tău să vrei? Palme peste fund și chestii de-astea? a răspuns Julia, chicotind, dar când mi-am întors privirea de la ea, am auzit-o exclamând.

— Oh, Doamne, te-a bătut la fund!

Am făcut ochii mari la ea.

— Puțin mai tare, Julia. Nu cred că tipul din spate te-a auzit.

De îndată ce am fost sigură că nu se uita nimeni, mi-am dat la o parte firele rebele de păr de pe frunte.

— Uite, știi că ar trebui să-i pun capăt, dar eu...

M-am oprit, simțind că mi se face pielea de găină. Respirația mi s-a oprit în gât și m-am întors, încet, ca să mă uit la ușă. Era el, răvășit și îmbrăcat într-un tricou negru și jeanși, cu pantofi sport și părul într-o dezordine mai sexy ca de obicei. M-am întors cu fața la Julia, simțind că mi se scurge tot sângele din față.

— Chloe, ce s-a întâmplat? Arăți de parc-ai fi văzut o stafie, a zis Julia, întinzând mâna peste masă ca să-mi atingă brațul.

Am înghițit nodul din gât, încercând să-mi regăsesc glasul, apoi m-am uitat la ea.

— Îl vezi pe bărbatul de lângă ușă? Cel înalt și chipeș?

Ea și-a ridicat puțin capul să se uite și eu i-am tras un picior pe sub masă.

— Nu te da de gol! Ți-a e șeful meu.

Julia a făcut ochii mari și-a rămas mască.

— Fir-aș a naibii, exclamă ea și clătină din cap, măsurându-l din cap până-n picioare. Nu glumeai, Chloe. Ți-a e un ticălos seducător. Eu nu l-aș da jos din pat. Sau din mașină. Sau din cabina de probă. Sau din lift. Sau...

— Julia! Chiar nu mă ajuți!

— Cine-i blonda? a întrebat ea, făcând semn spre ei.

M-am întors ca să-l văd pe domnul Ryan care era condus la o masă împreună cu o blondă înaltă, cu picioare lungi, pe care el o ținea cu o mână pe după spate. Un junghi ascuțit de gelozie mi-a săgetat inima.

— Ce *nesimțit*, am șuierat eu. După cum s-a purtat aseară? Cred că face mișto de mine.

Tocmai când se pregătea să-mi răspundă, telefonul Juliei a sunat și ea l-a scos din poșetă. Salutul „bună, iubitul!” mi-a dat de înțeles că era logodnicul ei și conversația avea să dureze o vreme.

M-am uitat din nou la domnul Ryan, care vorbea și râdea cu blonda. Nu-mi puteam dezlipi ochii. Era și mai atrăgător într-un context relaxat: zâmbind, cu ochii jucăuși când râdea. *Nesimțitul!* De parcă mi-ar fi auzit gândurile, și-a ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit. Am strâns din dinți și i-am întors spatele, aruncând șervetul pe masă. Trebuia să ies de acolo.

— Mă întorc imediat, Julia.

Ea a dat din cap și mi-a făcut cu mâna, absentă, fără să se oprească din conversație. Ridicându-mă, m-am strecurat rapid pe lângă masa lui, evitându-i cu strășnicie privirea. Tocmai dădusem colțul și zărisem ușa toaletei pentru femei, când am simțit o mână puternică pe antebraț.

— Stai.

Vocea aceea mi-a trimis un șoc electric prin corp.

Okay, Chloe, poți să faci asta. Doar întoarce-te și uită-te la el și spune-i să se ducă dracului. E un nemernic, care aseară te-a numit o greșeală și azi se afișează cu o puicuță blondă.

Îndreptându-mi umerii, m-am întors cu fața la el. *Rahat*. Arăta și mai bine de aproape. Nu-l mai văzusem niciodată altfel decât perfect ferchezuit, dar evident nu se răsesse în dimineața asta și eu aveam o poftă nebună să-i simt tuleiele zgâriindu-mi obrazul.

Sau coapsele.

— Ce dracu' vrei? l-am repezit eu, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui.

Fără avantajul tocurilor, mă domina cu mult. Uitându-mă în sus la fața lui, i-am văzut cearcănele ușoare de sub ochi. Arăta obosit. Bine, atunci. Dacă nopțile lui erau pe jumătate la fel de rele ca ale mele, mă bucuram.

Trecându-și mâna prin păr, a aruncat o privire în jur, stingherit.

— Voiam să stau de vorbă cu tine. Despre aseară.

— Ce e de explicat? am întrebat, făcând semn din cap spre sala restaurantului și blonda rămasă la masă.

Pieptul mi se umfla, dureros la fiecare cuvânt.

— *Schimbare de decor*. M-am prins. De fapt, mă bucur să te văd aici, așa — asta mă ajută să-mi amintesc de ce chestia asta între noi e o idee foarte proastă. Nu vreau să le fut indirect pe toate celelalte femei ale tale.

— Despre ce dracu' vorbești? a întrebat el, uitându-se fix la mine. Vorbești despre Emily?

— Așa o cheamă? Atunci, tu și cu Emily să aveți o masă plăcută, domnule Ryan.

M-am întors să plec, dar încă o dată m-a împiedicat, apucându-mă de braț.

— Dă-mi drumul.

— De ce ți-ar păsa, în primul rând?

Cearta noastră începuse să atragă atenția chelnerilor care treceau spre bucătărie. După ce a aruncat o privire rapidă în jur, m-a tras în toaleta femeilor și a încuiat ușa.

Fantastic, încă o baie.

L-am îmbrâncit la o parte când a făcut un pas spre mine.

— Ce-ți închipui că faci? Și ce vrei să spui cu de ce mi-ar păsa? Aseară m-ai *futut*, mi-ai înșirat toate motivele pentru care n-aș putea dori să mă văd cu Joel, iar acum ești aici cu altcineva! Mi-am permis să uit că ești o târfă masculină. Comportamentul *tău* e absolut previzibil — *pe mine* sunt supărată.

Eram atât de furioasă, că unghiile îmi intraseră efectiv în carnea palmelor.

— Crezi că sunt aici la o *întâlnire amoroasă*?

A răsuflat prelung, clătînând din cap.

— E de necrezut. Emily e o prietenă. Conduce o organizație caritabilă pe care o sprijină Ryan Media. Asta-i tot. Trebuia să mă întâlnesc cu ea luni, ca să semnez niște acte, dar a intervenit o schimbare de ultim moment și trebuie să plece din țară. Are un zbor programat în după-amiaza asta. N-am mai fost cu nimeni altcineva de când...

Se opri ca să-și reconsidere cuvintele.

— De prima oară de când noi... știi...

Sfârși fraza făcând o mișcare ezitantă spre mine.

Ce?

Am stat acolo, uitându-ne unul la celălalt, în timp ce eu încercam să las cuvintele să mi se decanteze în minte. Nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Era cu puțință? Știam sigur că era un fustangiu. Eu personal fusesem martoră la colecția lui în continuă expansiune de trofee de la evenimentele corporației, ca să nu mai spun de poveștile care circulau prin clădire. Și chiar dacă ar fi fost adevărat ce spunea, asta nu schimba faptul că era șeful meu și că toată afacerea era grav inoportună.

— Toate femeile alea se aruncă pe tine și tu n-ai bifat nici măcar una? Au, sunt mișcată.

M-am întors spre ușă.

— Nu-i chiar așa greu de crezut, mârâi el și i-am putut simți ochii arzându-mi ceafa.

— Știi ce? Nu contează. A fost doar o greșală, da?

— Uite, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

A venit mai aproape și mirosul lui — ca de miere și salvie — m-a învăluit. M-am simțit deodată prinsă în cursă, de parcă nu era destul oxigen în încăpere. Trebuia să ies afară de aici acum. Ce spusese Julia acum nici cinci minute? Să nu fiu singură cu el? Bun sfat. Întâmplător îmi plăcea perechea de chiloți de pe mine și chiar nu voiam să o văd fășii în buzunarul lui.

Okay, asta era o minciună.

— O să te mai vezi cu Joel? m-a întrebat el, din spate.

Mâna mea era pe clanță. Tot ce aveam de făcut era s-o apăs și aș fi fost în siguranță. Dar am încremenit, uitându-mă fix la blestemata aia de ușă minute în șir, cum mi s-a părut mie.

— Contează?

— Credeam că am acoperit subiectul noaptea trecută, a zis el, cu răsuflarea caldă pe părul meu.

— Da, multe lucruri au fost spuse noaptea trecută.

Vârfurile degetelor lui urcară pe brațul meu și-mi dădură jos de pe umăr breteaua subțire a bluzei.

— N-am vrut să spun că asta a fost o greșeală, șopti el, aproape de pielea mea. Intrasem în panică.

— Asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Corpul meu instinctiv s-a rezemat de el, capul plecându-se ușor pe umărul lui, astfel încât el să poată ajunge mai ușor la mine.

— O știm amândoi.

— Totuși n-ar fi trebuit s-o spun.

Îmi dădu la o parte părul strâns în coadă pe umăr, iar buzele lui moi se plimbară pe spatel meu.

— Întoarce-te.

Un singur cuvânt. Cum era cu puțință ca un simplu cuvânt să mă facă să pun la îndoială totul? Era o apucătură de-a lui să mă îngheștie într-un perete sau să mă înșface cu forța, dar acum lăsa totul la alegerea mea. Mușcându-mi buza cu putere, am încercat să-mi impun să apăs pe clanță. Mâna chiar mi-a zvâcnit înainte să cadă pe lângă mine, învinsă.

M-am întors și i-am căutat ochii.

Și-a lipit mâna de obrazul meu, trecând cu degetul mare peste buza de jos. Privirile ni s-au încrucișat și tocmai când credeam că n-aș mai putea aștepta nicio secundă, m-a tras spre el, apăsându-și gura de a mea.

În clipa în care ne-am sărutat, corpul meu a renunțat la luptă și parcă nu puteam să ajung mai aproape. Poșeta mi-a aterizat pe gresia podelei, la picioare, iar mâinile mi-au plonjat în părul lui, trăgându-l mai aproape de mine. El m-a lipit cu spatele de un perete și și-a plimbat mâinile pe corpul meu, ridicându-mă puțin de la podea. Și le-a vârât în pantalonii mei de yoga și mi-a cuprins fesele în palme.

— Futu-i. Ce ai pe tine? a gemut el, pe gâtul meu, mâinile alunecând înainte și înapoi peste satinul roz.

Ridicându-mă cu totul în aer, mi-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui și m-a împins mai mult în perete. A gemut când i-am prins lobul urechii între dinți.

Trăgând în jos de o parte a maioului meu, mi-a supt un sfârc în gură. Capul mi-a căzut pe spate și a atins peretele, când am simțit asprimea feței lui nerase pe sân. Un țârâit ascuțit a pătruns prin ceața minții mele și l-am auzit pe el înjurând. Telefonul meu. Lăsându-mă pe picioarele mele, s-a îndepărtat un pas, cu fața deja schimbată în obișnuita lui expresie încruntată. Mi-am aranjat grăbită hainele și am întins mâna după poșetă, strâmbându-mă când am văzut fotografia afișată pe ecran.

— Julia, am răspuns eu, cu răsuflarea întretăiată.

— Chloe, ești la toaletă trăgându-ți-o cu bucațica aia delicioasă de bărbat?

— Mă întorc într-o secundă, bine?

Am încheiat convorbirea și am aruncat telefonul înapoi în poșetă. Mi-am ridicat privirile spre el, simțind rațiunea întorcându-se, după acea scurtă întrerupere.

— Ar trebui să plec.

— Uite, eu...

Vorba i-a fost retezată din nou de telefonul meu.

Am răspuns fără să mă mai ostenesc să mă uit pe ecran.

— Doamne, Julia! Nu sunt aici trăgându-mi-o cu bucașica aia delicioasă de bărbat!

— Chloe? se auzi vocea nedumerită a lui Joel în telefon.

— Oh... bună.

Rahat. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă tocmai mie.

— Mă bucur să aud că nu... ți-o tragi... cu o bucașică delicioasă de bărbat, zise Joel, râzând forțat.

— Cine e? mârâi Bennett.

I-am lipit mâna peste gură și i-am aruncat cea mai cruntă privire de care am fost în stare.

— Uite, nu prea pot să vorbesc în momentul ăsta.

— Mda, îmi pare rău că te deranjez duminica, dar nu m-am putut opri să mă gândesc la tine. Și nu vreau să fac necașuri nimănui sau mai știi eu ce, dar imediat după ce ai plecat tu, mi-am verificat e-mailul și am găsit confirmarea de primire a florilor pe care ți le-am trimis.

— Pe bune? am întrebat, mimând interesul.

Ochii mei priveau fix într-ai lui Bennett.

— Ei bine, se pare că a semnat cineva pentru ele cu numele de Bennett Ryan.

Am urmărit cum expresiile se succedau pe fața ei cu repeziciune: rușine, enervare și apoi... curiozitate? Am deslușit, vag, vocea unui bărbat la capătul celălalt și atunci am simțit omul cavernelor începând să se trezească. Cine dracului o suna pe ea?

Deodată, ochii ei s-au îngustat și o voce interioară mi-a șoptit că ar trebui să mă neliniștesc.

— Bine, îți mulțumesc mult că m-ai anunțat. Da. Da, așa am să fac. Bine. Da, o să te sun când mă hotărâsc. Mulțumesc pentru telefon, Joel.

Joel? *Rahat Cignoli.*

A încheiat convorbirea și, încet, și-a pus telefonul înapoi în poșetă. Privind în jos, a clătinat din cap, un mic hohot de râs scăpându-i înainte ca un zâmbet răutăcios să-i înfrumusețeze gura.

— Ai să-mi spui ceva, domnule Ryan? întrebă ea mieros și, dintr-un oarecare motiv, asta m-a făcut și mai neliniștit.

Mi-am scotocit rapid prin minte, dar n-am putut găsi nimic.
Despre ce vorbea?

— Asta a fost cea mai ciudată conversație. Se pare că, atunci când Joel și-a verificat e-mailul în dimineața asta, avea o confirmare de primire pentru florile mele. N-ai să ghicești în veci ce scria pe ea.

A făcut un pas spre mine și, instinctiv, eu am făcut unul înapoi. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta povestea asta.

— Se pare că a semnat cineva pentru ele.

Oh, la dracu'.

— Numele de pe recipisă era Bennett Ryan.

Fuuutu-i. De ce dracu' semnasem cu numele meu? Am încercat să mă gândesc la un răspuns, dar mintea îmi devenise deodată inertă. Evident, tăcerea mea i-a spus tot ce voia să știe.

— Ticălosule! Ai semnat pentru ele și apoi m-ai mințit?

Îmi dădu un brânci puternic în piept și eu am avut reacția reflexă de a-mi apăra ouăle.

— De ce-ai făcut asta?

Spatele meu era acum lipit de perete și eu căutam înnebunit o cale de ieșire alternativă.

— Eu... ce? m-am bâlbâit.

Inima mea părea să vrea să-și facă drum afară din pieptul meu.

— Serios! Ce dracu'?

Aveam nevoie de un răspuns și repede. Trecându-mi mâinile prin păr pentru a suta oară în ultimele cinci minute, am hotărât că probabil era mai bine să recunosc adevărul.

— Nu știi, *bine?* am strigat înapoi. Eu doar... *futu-i!*

Și-a scos telefonul și aparent scria un mesaj cuiva.

— Ce faci? am întrebat.

— Nu c-ar fi treaba ta, dar îi spun Juliei să-și vadă de drum fără mine. Nu plec de aici până când nu-mi spui adevărul.

M-a fulgerat cu privirea și am putut simți mânia venind dinspre ea în valuri. M-am gândit puțin dacă să-i spun lui Emily ce se petrecea, dar ea mă văzuse luându-mă după Chloe; eram foarte siguri că-și imaginase, până acum.

— OK, da, am semnat pentru ele.

Ea s-a holbat la mine, respirând greu și cu pumnii strânși atât de tare, încât i se albiseră buricele degetelor.

— Și?

— Și... le-am aruncat.

Pe când stăteam în fața ei, mi-am dat seama că meritam întru totul mânia ei. Fusesem nedrept. Nu-i ofeream nimic, dar încă stăteam în calea cuiva care ar fi putut s-o facă fericită.

— Ești de necrezut, mârâi ea printre dinții strânși.

Știam că se străduia din toate puterile să nu se repeadă din capătul celălalt al încăperii și să mă ia la pumni.

— Explică-mi de ce ai făcut asta.

Aici era partea la care nu știam cum să răspund.

— Pentru că...

M-am scărpinat în ceafă. Uram că mă lăsasem târât în situația asta.

— Pentru că nu vreau să ieși cu Joel.

— Cel mai măgar și mai șovin... cine mama dracului te crezi? Numai pentru că am făcut sex nu înseamnă că ai dreptul să iei decizii în viața mea. Nu suntem un cuplu, nu ieșim împreună. La dracu', nici măcar nu ne putem suferi unul pe celălalt! a țipat ea.

— Și crezi că nu știu asta? N-are niciun sens, bine? Dar când am văzut florile alea... ce dracu', erau trandafiri!

Arăta de parcă ar fi fost gata să mă pună să jur ceva.

— Iei pastile pentru ceva? Ce legătură are faptul că erau trandafiri cu ceva din toate astea?

— Tu nu poți suferi trandafirii!

Când am spus asta, i-a căzut fața și ochii i s-au împlânzit. Eu am continuat să turui.

— De cum am dat cu ochii de ele, am reacționat. Nu m-am oprit să mă gândesc la asta. Doar la gândul că el te-ar putea atinge...

Pumnii mi s-au încleștat pe lângă corp și vocea mi s-a stins, în timp ce încercam să-mi recapăt stăpânirea de sine. Devenisem cu fiecare secundă mai nervos: pe mine pentru că fusesem slab și-mi

lăsasem emoțiile să-mi scape din mână, *din nou*, și pe ea pentru că avea afurisita asta de putere inexplicabilă asupra mea.

— În regulă, uite, a zis ea, respirând să se calmeze. Nu spun că sunt de acord cu ceea ce ai făcut, dar înțeleg... până la un punct.

I-am aruncat o privire șocată.

— Aș minți dacă aș spune că eu nu m-am simțit la fel de posesivă, a zis ea, cu jumătate de gură.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Tocmai recunoscuse în fața mea că și ea simțea la fel?

— Dar asta nu schimbă faptul că m-ai mințit. M-ai mințit în față. Aș putea crede că ești un nemernic arogant în majoritatea timpului, dar întotdeauna ai fost cineva în care am avut încredere că va fi sincer cu mine.

Am tresărit. Avea dreptate.

— Îmi pare rău.

Scuzele mele au plutit în aer și nu sunt sigur care dintre noi era mai surprins.

— Dovedește-o.

Se uita la mine atât de calmă, fără nicio urmă de emoție vizibilă pe trăsăturile ei. Ce voia să spună? Apoi, mi-a picat fisa. *Dovedește-o*. Noi nu puteam vorbi prin cuvinte, pentru că ele ne aduceau numai necazuri. Dar așa? Asta eram noi, și dacă ea îmi dădea această singură ocazie să mă revanșez pentru ceea ce făcusem, aveam s-o folosesc.

O uram atât de mult în momentul ăla. Uram faptul că ea avusese dreptate, și eu nu, și uram faptul că mă silea să fac o alegere. Uram cât de mult o doream, mai ales.

Am redus distanța dintre noi și i-am cuprins ceafa cu mâna. Am tras-o la mine, uitându-mă în ochii ei când i-am apropiat gura de a mea. Era o provocare nerostită aici. Niciunul dintre noi n-ar fi dat înapoi sau n-ar fi recunoscut că asta — indiferent ce era *asta* — era mai presus de puterea noastră de control.

Sau poate că amândoi tocmai o făcuserăm.

În clipa în care buzele ni s-au atins, am fost cuprins de un freamăt familiar în tot corpul.

Măinile mele au înșfăcat-o zdravăn de păr, silind-o să lase capul pe spate, ca să primească tot ce aveam să îi dau. *Asta* poate că era valabilă pentru ea, dar eu eram al dracului de sigur că o puteam controla. Apăsându-mi corpul într-al ei, am gemut din cauza modului în care fiecare dintre rotunjimile ei se potrivea peste mine. Voiam să-mi dispară nevoia asta, să fiu satisfăcut și să-mi văd de treabă; dar, de fiecare dată când o simțeam pe ea, era mai bine decât îmi aminteam.

Căzând în genunchi, am luat-o de șolduri și am tras-o mai aproape, plimbându-mi buzele peste talia pantalonilor ei. Ridicându-i bluza, i-am sărutat fiecare centimetru de piele vizibilă, plăcându-mi încordarea mușchilor ei în timp ce o exploram. M-am uitat în sus, la ea, agățându-mă cu degetele de betelia pantalonilor. Ochii ei erau închiși și își mușca buza de jos. Am simțit cum mi se întărește mădularul în anticiparea a ceea ce mă pregăteam să fac.

I-am tras pantalonii în jos, pe coapse, și pielea i s-a făcut de găină când mi-am coborât degetele pe picioarele ei. Și-a vârat mâinile în părul meu și m-a tras brutal, iar eu am gemut și m-am uitat din nou la ea. I-am mângâiat marginea delicatului satin al lenjeriei, oprindu-mă la șnururile de pe șolduri.

— Țștia sunt aproape prea frumoși ca să-i stric, am zis eu, înfășurând fiecare șnur în jurul degetelor. Aproape.

Cu o smucitură scurtă, s-au rupt ușor, îngăduindu-mi să scot materialul roz și să-l îndes în buzunar.

Apoi un soi de nerăbdare a pus stăpânire pe mine și i-am eliberat rapid un picior, așezându-l peste umărul meu și sărutându-i pielea catifelată de-a lungul coapsei interioare.

— Oh, la dracu', a zis ea, dintr-un suflu, plimbându-și degetele prin părul meu. Oh, la dracu', te rog.

La început, mi-am frecat nasul, apoi am lins încet de-a lungul clitorisului ei, iar ea m-a apucat mai cu forță de păr, mișcându-și șoldurile spre gura mea. Cuvinte nedeslușite îi curgeau de pe buze

într-o șoaptă gătită și, văzând-o complet pierdută, mi-am dat seama că era la fel de neajutorată împotriva *acestui lucru* pe cât eram și eu. Era supărată pe mine, atât de supărată încât acea parte din ea ar fi vrut probabil să-și încolăcească piciorul pe după gâtul meu și să mă stranguleze, dar cel puțin mă lăsa să-i dau ceva ce era, în multe feluri, mult mai intim decât simplul contact sexual. Eram în genunchi, dar ea era vulnerabilă și dezgolită.

Era, de asemenea, caldă și udă și avea un gust la fel de al dracului de dulce precum arăta ea.

— Te-aș putea devora naibii, i-am șoptit eu, retrăgându-mă doar cât să mă uit la expresia ei.

Sărutându-i pânțele, am murmurat:

— Ar fi mult mai bine dacă te-aș putea întinde undeva. O masă într-o sală de conferințe, probabil.

Ea m-a tras de păr, aducându-mă înapoi la ea cu un zâmbet.

— Pentru mine e destul de bine și așa. Să nu-ndrăznești să te oprești.

Aproape că am recunoscut cu voce tare că nu puteam și începeam să detest gândul și de a încerca măcar, dar curând eram din nou furat de pielea ei. Voiam să țin minte fiecare înjurătură și fiecare implorare care-i scăpau din gură și știam că eu eram motivul declanșator. Am gemut, cu gura lipită de ea, făcând-o să strige și să-și răsucească trupul și mai aproape. Strecurându-mi două degete înăuntru ei, am tras-o de șold cu cealaltă mână, ca s-o fac să intre în ritm odată cu mine. Ea a început să-și balanseze bazinul, la început încet, apăsându-se în mine, apoi mai repede. Am putut s-o simt încordându-se: picioarele ei, abdomenul ei, mâinile ei din părul meu.

— Atât de aproape, a găfâit ea, mișcările pierzând ritmul, devenind sacadate și sălbatic și să fiu al naibii dacă nu mă simțeam și eu sălbatic.

Voiam să mușc și să sug, să-mi îngrop degetele înăuntru ei și s-o răvășesc complet. Mă temeam că devenisem prea brutal, dar respirația ei s-a transformat în găfâieli scurte și gemete rugătoare. În clipa

în care mi-am răsucit mâna din încheietură și am împins mai adânc, ea a strigat, iar picioarele au început să-i tremure când orgasmul a pus stăpânire pe ea.

Mângâindu-i șoldul, i-am coborât încet piciorul și i-am urmărit puțin talpa, în caz că se hotăra totuși să-mi tragă un șut. Mi-am trecut un deget peste buze și am privit cum ochii ei își recapătă focalizarea.

M-a împins deoparte și s-a îmbrăcat aranjându-și hainele la loc, uitându-se spre mine, unde îngenuncheasem în fața ei. Realitatea s-a strecurat înapoi când diversele zgomote făcute la oamenii ce luau masa dincolo de ușă se combinau cu respirațiile noastre întretăiate.

— Nu ești iertat, a zis ea și s-a aplecat după poșetă, descuind ușa și părăsind încăperea fără alt cuvânt.

M-am ridicat încet și m-am uitat la ușa închisă în urma ei, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Ar fi trebuit să fiu furios. Dar am simțit un zâmbet ridicându-se în colțul gurii și aproape c-am izbucnit în râs de absurditatea situației.

Afurisita, mi-o făcuse din nou. Mă bătea la propriul meu joc.

*

Noaptea a fost un iad. N-am putut dormi, nici mânca și sufeream de o erecție aproape continuă de când plecasem de la restaurant, ieri. Știam ce mă paște de când m-am îndreptat către firmă. Ea a făcut tot ce a putut ca să mă tortureze și să mă pedepsească pentru c-o mințisem; demența era... că, într-un fel, abia așteptam asta.

Am fost surprins să-i găsesc biroul gol când am sosit. *Ciudat*, mi-am zis în gând, ea rareori întârzia. Am intrat în biroul meu și am început să-mi pun lucrurile în ordine pentru ziua aceea. Cincisprezece minute mai târziu, eram distras de un apel telefonic, când am auzit ușa exterioară trântindu-se. Ei bine, cu siguranță nu dezamăgea; îi puteam auzi sertarele și dosarele trântite și am știut că se anunța o zi interesantă.

La zece și un sfert, am fost întrerupt de interfon.

— Domnule Ryan.

Vocea ei glacială a umplut încăperea și, în pofida evidentei sale enervări, m-am trezit zâmbind superior, apăsând butonul ca să răspund.

— Da, domnișoară Mills? am zis eu, auzindu-mi propriul rânjel răsfrânt în tonul vocii.

— Trebuie să fim în sala de conferințe în cincisprezece minute. Trebuie să pleci la prânz, ca să te întâlnești la masă cu președintele de la Kelly Industries, la 12:30. Stuart o să te aștepte în garaj.

— Tu nu mă însoțești?

O parte din mine se întreba dacă evita să fie singură cu mine. Nu eram sigur cum îmi pica mie asta.

— Nu, domnule. Numai directorii.

Am auzit hârțiile foșnind, înainte să continue să vorbească.

— De altfel, am de făcut aranjamentele pentru San Diego, astăzi.

— Vin imediat.

Am dat drumul butonului ca să mă ridic și să-mi îndrept cravata și sacoul.

Când am ieșit din biroul meu, ochii mi-au poposit imediat asupra ei. Dacă mai aveam îndoieli că ea căuta să mă facă să sufăr, acum îmi erau confirmate. Stătea aplecată deasupra biroului, într-o rochie de mătase albastră care îi etala perfect picioarele. Părul îi era strâns în vârful capului și când s-a întors spre mine, am văzut că purta ochelari. Cum aveam să reușesc să vorbesc coerent cu ea lângă mine?

— Ești gata, domnule Ryan?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, și-a luat lucrurile și a ieșit pe culoar. Azi părea să dea mai mult din fund ca de obicei. Obraznica afurisită făcea mișto de mine.

Stând în liftul aglomerat, corpurile noastre au fost neintenționat lipite unul de altul și a trebuit să-mi înăbuș un geamăt. Se poate să fi fost imaginația mea, dar mi s-a părut că văd o idee de zâmbet înfumurat când ea, „din întâmplare“, s-a frecat ușor de scula mea în semierecție. De două ori.

Pentru următoarele două ore, m-am perpelit în iadul meu personal. De fiecare dată când mă uitam la ea, făcea câte ceva să mă pună în genunchi: îmi arunca priviri șirete, își lingea buza de jos, își încrucișa și își descrușița picioarele sau își răsucea, absentă, o şuviță de păr pe după deget. La un moment dat, și-a scăpat stiloul și, ca din întâmplare, și-a pus o mână pe coapsa mea când s-a aplecat să-l ia de sub masă.

La întâlnirea de la prânz care a urmat, am fost deopotrivă recunoscător pentru suspendarea temporară a torturilor ei și disperat să mă întorc la ele. Am dat din cap și am răspuns la momentele potrivite, dar n-am fost nicio clipă prezent acolo. Bineînțeles, tata a observat fiecare secundă a dispoziției mele ursuze, taciturne. Pe drumul de întoarcere spre birou, s-a luat de mine.

— Pentru trei zile, tu și Chloe o să fiți împreună în San Diego fără spațiul despărțitor al ușilor biroului și nu va fi nimeni acolo ca să intervină. Mă aștept de la tine s-o tratezi cu cel mai mare respect. Și, înainte să încerci să te aperi, a adăugat el, ridicându-și mâinile când a simțit respingerea din partea mea, am vorbit deja cu Chloe despre asta.

Am făcut ochii mari și i-am aruncat rapid o privire mânioasă. Vorbise cu domnișoara Mills despre conduita *mea* profesională?

— Da, îmi dau seama că nu depinde doar de tine, a zis el, în timp ce intram într-o cabină goală de lift. Ea m-a asigurat că răspunde cu exact aceeași măsură cu care primește. De ce crezi că te-am propus pe tine ca mentor al pregătirii ei, în primul rând? Nicio clipă nu m-am îndoit în mintea mea că ea nu se va dovedi suficient de competentă pentru a lucra cu tine.

Henry stătea tăcut lângă el, cu un zâmbet infatuat lăbărțat pe față. *Măgarul*.

M-am incrunțat puțin când am înțeles, deodată: ea vorbise în apărarea mea. Ar fi putut cu ușurință să facă să pară că eram un tiran, dar în loc de asta acceptase o parte din vină.

— Tată, recunosc că relația mea cu ea e neconvențională, am început, rugându-mă ca niciunul dintre ei să nu înțeleagă cât de adevărată era, de fapt, declarația asta. Dar te asigur că nu interferează în niciun fel cu abilitatea noastră de a ne ocupa de afaceri. N-ai de ce să-ți faci griji din pricina asta.

— Bine, a zis tata când am ajuns, în sfârșit, la biroul meu.

Am intrat și am găsit-o pe domnișoara Mills la telefon, vorbind aproape neauzit:

— Atunci, o să te las să te duci, tată. Am câteva chestiuni pe care trebuie să le rezolv și o să te informez de îndată ce-o să pot. Ar trebui să te odihnești puțin, bine? a zis ea, încet.

După o scurtă pauză, a râs, însă n-a mai spus nimic vreo câteva momente. Nici eu, nici ceilalți doi de lângă mine nu îndrăzneau să zicem ceva.

— Și eu te iubesc, tati.

Mi s-a strâns stomacul la aceste cuvinte și la modul în care vocea i-a tremurat când le-a rostit. Când s-a întors cu scaunul, a tresărit speriată să dea cu ochii de noi, stând acolo. Repede, a început să strângă hârtiile de pe masa ei.

— Cum a mers întâlnirea?

— Ca unsă, ca de obicei, a răspuns tata. Tu și Sara vă descurcați excelent cu organizarea. Nu știu ce s-ar face fiii mei fără voi.

Sprânceană ei s-a ridicat ușor și am putut vedea că face eforturi să nu se uite bucuroasă spre mine. Dar apoi fața i s-a schimbat într-o expresie nedumerită și mi-am dat seama că eu rânjeam cu toată gura la ea, sperând să văd una dintre mutrele ei impertinente specifice. M-am încruntat cât am putut de urât și am intrat în biroul meu. Abia când am închis ușa mi-am dat seama că n-o văzusem zâmbind deloc de când ne întorseserăm și o auziserăm vorbind la telefon.

Zece

Mintea nu-mi stătea la joacă. Mai aveam câteva lucruri de prezentat pentru domnul Ryan înainte să plece, trebuia să duc niște acte la departamentul juridic pentru semnături, dar mă simțeam de parc-aș fi călcat pe nisip ud, conversația cu tata repetându-se la nesfârșit printre gândurile mele. Când am intrat în biroul domnului Ryan, m-am uitat la teancul de hârtii din brațele mele, dându-mi seama câte lucruri trebuia să rezolv astăzi: biletele de avion, cineva să-mi ridice corespondența, poate chiar să-mi țină locul, în timp ce lipseam. Cât timp *aveam* să lipsesc?

Mi-am dat seama că domnul Ryan spusese ceva — tare — în direcția mea. Ce zicea? A apărut materializat în fața mea și am auzit finalul declamației lui:

— ... abia dai atenție. Ce naiba, domnișoară Mills, trebuie să-ți scriu asta pe hârtie?

— Putem sări peste jocul ăsta, astăzi? am întrebat, obosită.

— Peste... ce anume?

— Rutina asta cu șeful nemernic.

A făcut ochii mari, încruntându-și sprâncenele.

— *Poftim?*

— Îmi dau seama că te excită al naibii să fii un mare ticălos cu mine și recunosc că, uneori, mi se pare de fapt chiar sexy, dar am o zi oribilă, groaznică și aș aprecia sincer dacă n-ai vorbi deloc. Cu mine.

Eram gata să plâng și simțeam o gheară în piept, strângându-mă dureros.

— Te rog.

El a părut ca lovit în moalele capului, clipind des și uitându-se lung. În cele din urmă, a îngăimat:

— Ce s-a întâmplat?

Am înghițit nodul din gât, regretându-mi ieșirea. Lucrurile erau întotdeauna mai bune cu el când îmi țineam firea.

— Am reacționat exagerat fiindcă ți-pai la mine. Îmi cer scuze.

El s-a ridicat și a dat să vină la mine, dar în ultima clipă s-a oprit și s-a așezat pe colțul biroului, jucându-se fără rost cu un prespapier de cristal.

— Nu, adică, de ce e ziua ta atât de oribilă? Ce se întâmplă?

Vocea lui era mai blândă decât i-o auzisem vreodată în afara partidelor de sex. Numai că, de data asta, nu vorbea încet ca să păstreze un secret; vorbea încet pentru că părea sincer îngrijorat.

Nu voisem să discut cu el despre asta, pentru că o parte din mine se aștepta ca el să râdă de mine. Dar o parte mai mare începuse să suspecteze că n-ar fi râs.

— Tatăl meu trebuie să facă niște analize. Are probleme, nu poate mânca.

Domnul Ryan s-a schimbat la față.

— Nu poate mânca? E un ulcer?

I-am explicat ce știam, că problemele au început brusc și la o investigație de control i s-a descoperit o mică formațiune pe esofag.

— Poți să te duci acasă?

M-am uitat lung la el.

— Nu știu. Pot?

El a tresărit, clipind nervos.

— Sunt chiar așa de mare jigodie?

— Uneori.

Am regretat imediat acele cuvinte, pentru că nu, nu făcuse niciodată ceva care să mă ducă la concluzia că m-ar ține departe de tatăl meu bolnav.

El a dat din cap, înghițind anevoie, uitându-se pe fereastră.

— Poți să-ți iei liber cât vrei, bineînțeles.

— Mulțumesc.

Mă uitam în podea, așteptându-l să continue cu lista îndatoririlor zilei. În schimb, tăcerea a cuprins încăperea. Puteam vedea cu coada ochiului că se întorsese și se uita la mine.

— Ești în regulă?

A întrebat atât de liniștit, încât n-am fost sigură că l-am auzit corect.

M-am gândit să mint, închizând această conversație stingheritoare. În schimb, am zis:

— Nu prea.

A ridicat mâna, înfigându-și degetele în păr.

— Închide ușa biroului, a zis.

Am dat din cap, ciudat de dezamăgită să fiu expediată atât de calm.

— O să aduc actele de la juridic pentru...

— Am vrut să spun închide ușa, dar rămâi.

Oh.

Oh.

M-am întors, pășind pe covorul plușat fără niciun zgomot. Ușa biroului său s-a închis cu un declic puternic.

— Încuie-o.

Am tras încuietoarea și l-am simțit apropiindu-se până când răsuflarea lui caldă mi s-a răspândit pe ceafă.

— Lasă-mă să te ating. Lasă-mă să fac ceva.

A înțeles. A știut ce putea să-mi dea — distragere, ușurare, plăcere, în fața valului de panică. Nu i-am răspuns, fiindcă știam că nu e nevoie. Închisesem și încuiasem ușa, la urma urmelor.

Dar apoi i-am simțit buzele, moi și apăsând pe umărul meu, apoi în sus, pe gât.

— Miroși... nemaipomenit, a zis el, deschindu-mi rochia ce se lega după gât. Întotdeauna miros ca tine ore în șir după aceea.

N-a adăugat dacă ăsta era un lucru bun sau rău, iar eu m-am trezit că nu-mi păsa. Îmi plăcea că mirosea ca mine chiar și după plecarea mea.

Coborându-și mâinile pe șoldurile mele, m-a întors cu fața la el și s-a aplecat ca să mă sărute, dintr-o singură mișcare lină. Asta era o deosebire. Gura lui era blândă, aproape cerând voie. Nu exista nimic nesigur în sărut — niciodată nu era ceva nesigur la el —, dar acest sărut părea mai mult adorator și mai puțin ca o bătălie pierdută.

Mi-a dat rochia jos de pe umeri și aceasta a căzut, moale, la picioarele mele, în timp ce el a făcut un pas înapoi, lăsând loc doar cât aerul rece din biroul lui să-mi alunge fierbințeala lui de pe piele.

— Ești frumoasă.

Mai înainte de a putea înțelege cu adevărat blânda transmitere a acestor noi cuvinte, mi-a aruncat un zâmbet din colțul buzelor și s-a aplecat să mă sărute, apucându-mi chiloții, răsucindu-i și rupându-i.

Pe asta o știam amândoi.

Mi-am întins mâinile spre pantalonii lui, dar el s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap. Și-a dus mâinile între picioarele mele, găsind pielea sensibilă, udă. Respirația lui a devenit mai accelerată pe obrazul meu, iar degetele i se mișcau într-un fel grijulii și cu forță, cuvintele lui rostite cu voce joasă, murdare, spunându-mi că eram frumoasă, că eram atât de depravată. Spunându-mi că eram ațățătoare și cât de bine îl făceam să se simtă.

Mi-a spus cât de mult tânjea după sunetele pe care le scoteam când aveam orgasm.

Și chiar și când am făcut asta, gâfâind și agățându-mă de umerii lui prin costum, tot ce am putut gândi a fost că voiam să-l pipăi și eu. Că voiam să-l aud pierzându-se în mine în același fel. Și asta m-a îngrozit.

El și-a retras degetele, trecându-le apăsat peste clitorisul meu sensibil și provocându-mi un fior involuntar.

— Scuze, scuze, a șoptit el drept răspuns, sărutându-mi maxilarul, bărbia și...

— Nu, am zis eu, ferindu-mi gura de a lui.

Brusca intimitate pe care o oferea, peste toate celelalte din ziua aceea, era prea uluitoare, prea mult.

Fruntea lui s-a sprijinit de a mea câteva clipe, înainte de a da din cap o dată. M-a copleșit, deodată, când mi-am dat seama că întotdeauna presupusesem că el deținea puterea și că eu nu aveam niciuna, dar în clipa aceea am știut că puteam avea tot atâta putere asupra lui dacă voiam. Trebuia doar să fiu destul de curajoasă cât să mi-o asum.

— O să părăsesc orașul weekendul ăsta. Nu știu cât timp o să fiu plecată.

— Bine, atunci, treci înapoi la lucru, cât mai ești încă aici, domnișoară Mills.

Unsprezece

Când a venit dimineața zilei de joi, am știut că ar trebui să avem o discuție. Eu nu aveam să fiu la birou toată ziua de vineri, așadar azi era ultima noastră zi împreună, înainte ca ea să plece din oraș. A stat la întâlnire cu consiliera ei toată dimineața, iar eu m-am trezit devenind din ce în ce mai neliniștit în legătură cu... orice. Eram foarte sigur că interacțiunea din biroul meu, din ziua precedentă, ne dezvăluise amândurora că ea pusese încet stăpânire pe mine, din ce în ce mai mult. Voiam să fiu cu ea majoritatea timpului și nu doar dezbrăcat și excitat. Voiam pur și simplu să fiu lângă ea, iar nevoia personală de autoconservare nu-mi dăduse pace toată săptămâna.

Ce spusese? *Nu vreau să-mi doresc asta. Asta nu e bine pentru mine.* Abia când ne-a descoperit Mina înțelesesem cu adevărat ce voise să spună Chloe. Mă urăsem pentru faptul c-o doream, deoarece era prima oară în viața mea când nu eram în stare să-mi scot ceva din cap și să mă concentrez la lucru, dar nimeni — nici măcar familia mea — nu m-ar fi învinovățit cu adevărat fiindcă eram atras

de Chloe. În schimb, reputația ei ar fi fost pentru totdeauna afectată lumea, considerând-o femeia care se culcase cu șeful ca să ajungă în vârful scării ierarhice. Pentru cîneva atât de strălucit și de dedicat cum era ea asocierea asta ar fi fost un permanent — și dureros — ghimpe în coastele ei.

Avea dreptate să pună distanță între noi. Atracția asta pe care o simțeam reciproc când eram împreună era cu totul nesănătoasă. Nimic bun nu putea ieși de aici și am hotărât, încă o dată, să folosesc timpul cât aveam să fim despărțiți ca să-mi recapăt concentrarea. Când am intrat în birou, după prânz, am fost surprins s-o găsesc așezată la biroul ei, lucrând de zor la computer.

— N-am știut că o să fii aici în după-amiaza asta, am zis eu, încercând să nu-mi trădez nicio emoție în voce.

— Da, aveam de făcut niște pregătiri de ultim moment pentru San Diego și încă nu discutasem cu tine despre absența mea, a zis ea, fără să-și ridice ochii de pe monitor.

— Nu vrei să vii în biroul meu, atunci?

— Nu, a zis ea repede. Cred că putem rezolva asta și aici.

Furișând o privire șireată spre mine, făcu semn spre scaunul din fața ei.

— N-ai vrea să iei loc, domnule Ryan?

Ahhh, avantajul terenului propriu. M-am așezat în fața ei.

— Știu că n-o să fii aici mâine, așa că n-are niciun rost să vin eu. Îmi dau seama că nu-ți place să ai o asistentă, dar am aranjat să-mi țină cineva locul în cele două săptămâni în care o să fiu plecată și deja i-am dat Sarei o listă detaliată a programului tău și a lucrurilor de care o să ai nevoie. Mă îndoiesc c-o să fie vreo problemă, dar, pentru orice eventualitate, mi-a promis c-o să te țină sub observație.

Își ridică o sprânceană, provocator, iar eu mi-am dat ochii peste cap, drept răspuns.

Ea a continuat:

— Ai numărul meu de telefon, inclusiv numărul de acasă al tatei, din Bismark, dacă ai nevoie de ceva.

A început apoi să citească de pe o listă din fața ei, iar eu am remarcat cât de rece și eficientă era. Nu că n-aș fi remarcat deja lucrurile astea, dar cumva mi s-au părut mai evidente, acum. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea a continuat:

— O să ajung în California cu câteva ore înaintea ta, așa că o să aranjez să fii luat de la aeroport.

Am continuat să ne uităm unul la altul câteva clipe și eu eram aproape sigur că ne gândeam la același lucru: San Diego avea să fie un test colosal.

Atmosfera din încăperea a început să se schimbe ușor, tăcerea spunând mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele. Mi-am încleștat maxilarul, observând că respirația ei devenise accelerată. A trebuit să pun la bătaie și ultima fărâmă de voință ca să nu mă duc la biroul ei și s-o sărut.

— Drum bun, domnișoară Mills, am zis eu, mulțumit că vocea nu-mi trăda nimic din tumultul lăuntric.

M-am ridicat și am ezitat un moment, adăugând:

— Deci, ne vedem la San Diego, atunci.

— Da.

Am dat din cap și m-am dus în biroul meu, închizând ușa după mine. Nu ne-am mai văzut tot restul zilei, iar despărțirea laconică a părut, de data asta, complet nepotrivită.

*

Tot weekendul m-am gândit numai la cum avea să fie cu ea plecată două săptămâni. Pe de-o parte, avea să fie plăcut să mă bucur de o zi întreagă fără distragerea atenției. Pe de altă parte, mă întrebam dacă avea să mi se pară ciudat să n-o am aici. Fusese o prezență constantă în viața mea pentru aproape un an și, indiferent de conflictele noastre, devenise liniștitor să o am prin preajmă.

Sara a intrat în biroul meu, luni, la ora nouă fix, zâmbindu-mi strălucitor când s-a apropiat de mine. Era urmată de o brunetă

atrăgătoare, de vreo douăzeci și ceva de ani, care mi-a fost prezentată drept Kelsey, noua mea asistentă provizorie. Și-a ridicat privirea cu un zâmbet timid și am văzut că Sara pune o mână liniștitoare pe umărul ei.

M-am hotărât să mă folosesc de asta ca de o oportunitate. Aveam să dovedesc tuturor că reputația mea era pur și simplu rezultatul faptului de a fi lucrat cu cineva atât de căpos ca domnișoara Mills.

— Mă bucur să te cunosc, Kelsey, am zis, zâmbind larg și întinzându-i mâna.

Ea s-a uitat la mine ciudat, cu un soi de expresie înghețată.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule, a zis, aruncând o privire spre Sara.

Sara s-a uitat întrebător la mâna mea și apoi la mine, înainte de a-i vorbi lui Kelsey.

— În regulă. Păi, ne-am uitat deja peste tot ce ne-a lăsat Chloe. Aici e biroul tău.

A condus-o pe asistenta provizorie până la scaunul domnișoarei Mills.

O senzație ciudată m-a cuprins văzând pe altcineva stând acolo. Am simțit cum mi se șterge zâmbetul de pe chip și m-am întors spre Sara.

— Dacă are nevoie de ceva, să-ți spună. Eu o să fiu la mine în birou.

Kelsey a demisionat înainte de prânz. Aparent mă purtasem „un pic cam prea aspru“ când a izbutit să provoace un mic incendiu în bucătăria firmei din cauza cuptorului cu microunde. Ultima oară când am văzut-o, era în lacrimi și o lua la fugă pe ușă, tânguindu-se despre mediul de lucru ostil.

Al doilea asistent provizoriu a fost un tânăr pe nume Isaac, care-a sosit pe la ora două după-amiaza. Isaac părea foarte inteligent și am tras nădejde că voi putea lucra cu altcineva decât cu o femeie emotivă. M-am trezit zâmbind la subita schimbare de situație. Din nefericire, am sperat prea curând.

De fiecare dată când treceam pe lângă computerul lui Isaac, acesta era online, uitându-se la filmulețe cu pisici sau la videoclipuri. Închidea rapid fereastra, dar din păcate pentru Isaac, nu eram complet idiot. I-am cerut, diplomatic, să nu se mai deranjeze să se întoarcă în ziua următoare.

A treia asistentă n-a fost cu nimic mai brează. O chema Jill; vorbea prea mult, hainele îi erau prea strâmte și modul în care își molfăia capacul stiloului o făcea să arate ca un animal încercând să se elibereze dintr-o cursă. N-avea nimic din modul melancolic în care domnișoara Mills își ținea stiloul între dinți când era adâncită în gânduri. Acela era subtil și sexy; acesta era pur și simplu obscen. Inacceptabil. Până marți după-amiază, era deja plecată.

Săptămâna a continuat cam în același fel. Mi-au trecut prin birou cinci asistenți diferiți. Am auzit râsul tunător al fratelui meu pe hol, în dreptul biroului meu, mai mult de o dată. *Nenorocitul*. Nici măcar nu lucra la etajul ăsta. Am început să cred că oamenii se bucurau de nefericirea mea puțin cam prea mult și poate chiar o priveau ca pe o ilustrare a proverbului „cine seamănă vânt culege furtună“.

Cu toate că nu aveam absolut niciun dubiu că domnișoara Mills fusese deja informată despre asistente provizorii catastrofale de către Sara, am primit mai multe mesaje de la ea în prima săptămână, în care mă întreba cum mergeau treburile. Începusem să le aștept cu nerăbdare, verificându-mi periodic telefonul ca să văd dacă scăpasem vreun semnal de avertizare. Nu-mi plăcea să recunosc, dar în momentul acela mi-aș fi dat și mașina, numai s-o am înapoi pe ea, cu tot cu dispoziția ei de zgripturoaică.

În afară de corpul ei, căruia îi duceam dorul cu deznădejde, îmi lipsea și focul dintre noi. Ea știa că eram un ticălos și mă accepta ca atare. Habar n-aveam de ce, dar o făcea. Am simțit cum îmi crește respectul pentru profesionalismul ei în acea primă săptămână în care nu eram împreună.

Când a doua săptămână a trecut fără niciun mesaj de la ea, m-am trezit întrebându-mă ce făcea și cu cine o făcea. M-am întrebat, pentru o clipă, dacă mai vorbise la telefon cu Joel. Eram foarte sigur că nu se mai văzuseră a doua oară și că ea și cu mine reușiserăm să încheiem un armistițiu fragil în privința incidentului cu florile. Totuși mă întrebam dacă el mai sunase după aceea și dacă avea să încerce să înceapă ceva când ea va fi din nou acasă.

Acasă. Oare se simțea acasă acum, cu tatăl ei? Sau se gândea la Chicago ca acasă? Pentru prima oară m-am gândit că, dacă tatăl ei era foarte bolnav, s-ar fi putut să se hotărască să se mute înapoi în Dakota de Nord, ca să fie cu el.

Futu-i.

Am început să-mi fac bagajele pentru cursa cu avionul, duminică seara, și am auzit telefonul ciripind din pat, de lângă valiză. Am simțit un mic fior citindu-i numele pe ecran.

Te iau cu mașina mâine la 11:30. Terminalul B lângă panoul Sosiri. Dă un mesaj când aterizezi.

Am făcut o pauză, când mi-am dat seama că mâine urma să fim împreună.

O să dau. Mersi.

Cu plăcere. Totul e OK?

Am fost puțin luat prin surprindere că mă întrebase despre restul săptămânii mele. Ne aflam pe un teritoriu atât de necunoscut, aici. Când lucram, ne trimiteam mesaje și e-mailuri frecvent, dar răspunsurile se reduceau strict la da-uri sau la niciun răspuns. Nimic personal, niciodată. Să fi fost posibil ca și ea să fi petrecut o săptămână la fel de frustrantă?

Grozavă. La tine? Ce face tatăl tău?

Am râs când am apăsat pe butonul de trimitere a mesajului; situația continua să devină tot mai stranie. În mai puțin de un minut, primeam altul.

E bine. Mi-a fost dor de el, și sunt încântată că am venit acasă.

Acasă. Am observat cuvântul folosit de ea și am înghițit un nod în gât; pieptul mi-a devenit dintr-odată prea strâmt.

Pe mâine.

Fixând alarma pe telefon, l-am așezat pe noptieră și m-am întins pe pat, lângă bagaj. Aveam s-o revăd în mai puțin de douăsprezece ore.

Și nu eram foarte sigur ce anume simțeam în privința asta.

Doisprezece

Exact cum sperasem, zborul spre San Diego mi-a dat timp de gândire. Mă simțeam iubită și odihnită după vizita la tata. În urma întrevederii cu gastroenterologul, ne liniștiserăm amândoi fiindcă tumoarea era benignă și petrecuserăm timpul împreună, vorbind și amintindu-ne despre mama, ba chiar plănuiserăm o călătorie pentru el, să vină până la Chicago.

În momentul în care mă sărutase de rămas-bun, mă simțeam cât se poate de pregătită, având în vedere situația. Eram emoționată ca la balamuc să fiu din nou față în față cu domnul Ryan, însă îmi ținusem cel mai încurajator discurs. Făcusem shopping online și aveam o valiză plină cu noi chiloți de putere. Mă gândisem îndelung și bine la opțiunile mele și eram destul de sigură că aveam un plan.

Primul pas era să recunosc că problema era mai mult decât simpla tentație a apropierii. Faptul că ne despărțiseră 1 600 de kilometri nu mă ajutase cu nimic să îmi calmez nevoia. Îl visasem aproape în fiecare seară, trezindu-mă în fiecare dimineață frustrată și suferind

de singurătate. Petrecusem mult prea mult timp gândindu-mă la ce făcea el, întrebându-mă dacă era la fel de derutat ca mine și încercând să pun cap la cap fiecare fărâcă de informație de la Sara despre cum mergeau lucrurile acolo, acasă.

Sara și cu mine purtaserăm o conversație interesantă, când ea mă sunase și mă informase despre înlocuitoarele mele. Râsesem isteric auzind despre succesiunea rapidă a asistentelor provizorii. Bineînțeles că Bennett avea dificultăți în a păstra pe oricine altcineva prin preajmă. Era un ticălos.

Eu eram obișnuită cu schimbările lui de dispoziție și cu atitudinea mojiică; profesional, relația noastră mergea ceas. Latura personală era aceea de coșmar. Aproape toată lumea o știa; numai că nimeni nu cunoștea amploarea situației.

M-am gândit la zilele noastre împreună. Ceva din relația noastră se schimbase și nu eram sigură ce anume simțeam despre acest lucru. Indiferent de câte ori noi spuseseam că nu se va mai întâmpla, se întâmplase. Eram îngrozită de acest bărbat cu totul nepotrivit pentru mine, care avea mai mult control asupra corpului meu decât mine, indiferent cât de mult încercasem să mă conving de contrariu.

Nu voiam să fiu o femeie care și-a sacrificat ambițiile pentru un bărbat.

Stând în zona de sosiri, mi-am adresat o ultimă cuvântare încurajatoare. Puteam să fac asta. Oh, Doamne, speram s-o pot face. Fluturii din stomacul meu lucrau peste program și m-am îngrijorat, pentru câteva clipe, că aș putea voma.

Avionul lui fusese întârziat în Chicago și era trecut de șase când, în sfârșit, a aterizat în San Diego. În vreme ce timpul din avion îmi făcuse bine, căci putusem să mă gândesc, cele șapte ore suplimentare de așteptare de după nu făcuseră altceva decât să-mi reaprindă nervii.

M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd mai bine prin mulțime, dar nu l-am văzut. Uitându-mă la telefonul din mâna mea, am citit din nou mesajul lui.

Tocmai am aterizat — ne vedem curând.

Nu era nimic sentimental în mesaj, dar stomacul mi-a făcut o tumbă, oricum. Mesajele noastre din ajun fuseseră la fel. Nu că am fi spus ceva special: eu întrebasesm, simplu, cum fusese restul săptămânii. Asta n-ar fi putut fi considerat neobișnuit în nicio relație, dar era absolut nou pentru noi. Poate că exista o șansă să putem, efectiv, să trecem peste animozitatea permanentă și să fim, de-adevăratelea, ce — *prieteni?*

Cu noduri în stomac, mă plimbam în sus și-n jos, făcând eforturi de voință ca mintea mea să schimbe vitezele și inima mea să se calmeze. Fără să mă gândesc, m-am oprit la jumătatea drumului și m-am întors spre mulțimea care venea, căutând prin marea de chipuri necunoscute. Respirația mi s-a oprit în gât când un cap cu păr bine cunoscut a apărut deasupra celorlalte.

Stăpânește-te, Chloe. Doamne.

Am încercat încă o dată să-mi țin corpul sub control și mi-am ridicat din nou privirile. *Futu-i. Sunt pierdută fără de speranță.* Iată-l, arătând mai bine decât îl văzusem vreodată. Cum naiba e posibil să arate cineva mai bine după numai nouă zile și la coborârea dintr-un avion, pe deasupra?

El era cu aproape un cap mai înalt decât toți cei din jurul lui, genul de individ înalt care iese în evidență într-o mulțime și i-am mulțumit universului pentru asta. Părul lui negru era un coșmar, ca de obicei; fără îndoială că își trecuse mâinile prin el de o sută de ori în ultima oră. Purta pantaloni negri, un blazer gri-închis și o cămașă albă, descheiată la guler. Arăta obosit și avea un început de barbă pe obraz, dar nu asta îmi făcuse inima s-o ia la goană cu o sută de kilometri pe minut. Se uitase în pământ, dar în clipa în care ochii ni s-au întâlnit, pe față i-a înflorit cel mai sincer zâmbet fericit pe care îl văzusem până atunci. Înainte de a mă putea opri, mi-am simțit propriul zâmbet explodând, larg și amețit.

El s-a oprit înaintea mea, o expresie ușor mai încordată punând stăpânire pe trăsăturile lui, în vreme ce amândoi așteptam să spună celălalt ceva.

— Bună, am zis stingherită, încercând să mai calmez un pic tensiunea dintre noi.

Fiecare parte din mine voia să-l tragă până în toaleta femeilor, dar oarecum mă îndoiam că ăsta ar fi fost modul potrivit să-ți saluți șeful. Nu că asta contase vreodată înainte.

— Ăă, bună, a răspuns el, încruntându-se ușor.

Futu-i, ieși din starea asta, Chloe! Amândoi ne-am întors, pornind către zona de recuperare a bagajelor și am simțit cum mi se face pielea de găină pe tot corpul numai pentru că eram lângă el.

— Cum a fost zborul? am întrebat, știind cât de mult îi dispăcea să zboare cu liniile aeriene comerciale, chiar dacă la clasa întâi.

Asta era atât de ridicol. Aș fi vrut ca el să fi spus ceva idiot ca s-o pot lua de la capăt și să țip la el.

El s-a gândit câteva clipe înainte să răspundă:

— Destul de plăcut, odată ce ne-am desprins de sol. Nu suport aglomerația din avioane.

Ne-am oprit și am așteptat, înconjuțați de oamenii care se agitau, dar singurele lucruri pe care le observam erau tensiunea crescând între noi și fiecare centimetru de spațiu dintre corpurile noastre.

— Și tatăl tău cum este? a întrebat el, în momentul următor.

Am dat din cap.

— E bine. Mulțumesc de întrebare.

— Nicio problemă.

Minutele treceau într-o tăcere incomodă și am fost mai mult decât ușurată când i-am văzut valiza alunecând pe banda rulantă. Amândoi am întins mâna după ea în același timp, iar mâinile noastre s-au atins scurt pe mâner. Retrăgându-mi mâna, mi-am ridicat ochii să descopăr că el mă privea.

Mi s-a făcut un gol în stomac la expresia flămândă obișnuită din ochii lui. Amândoi am murmurat scuze și eu mi-am întors privirea, nu înainte de a observa ușorul zâmbet increzut de pe fața lui. Din fericire, era momentul să mergem la mașina închiriată și ne-am îndreptat spre parcare-garaj.

Arăta mulțumit când ne-am apropiat de mașina de lux închiriată, un Benz SLS AMG. Îi plăcea să conducă — bine, îi plăcea să conducă cu viteză —, iar eu întotdeauna aveam grijă să comand ceva care să-l amuze când aveam nevoie de o mașină.

— *Foarte frumos*, domnișoară Mills, a zis el, trecându-și mâna peste capotă. Amintește-mi să-ți dau o mărire de salariu.

Am simțit obișnuitul imbold de a-i trage un pumn răspândindu-se prin corpul meu și asta m-a calmat. Totul era mult mai limpede când era un bădăran pe față.

Apăsând butonul de deschidere a portbagajului, i-am aruncat o privire cu reproș și m-am dat la o parte, ca să-și pună lucrurile înăuntru. El și-a scos jacheta și mi-a întins-o. Eu i-am aruncat-o în portbagaj.

— Ai grijă, m-a certat el.

— Nu sunt hamal de hotel. Pune-ți singur haina unde vrei.

El a râs și s-a aplecat să-și ridice valiza.

— Doamne, nu voiam decât să mi-o ții un moment.

— Oh.

Cu obrazii îmbujorați din pricina reacției exagerate, am întins mâna și am luat haina, netezind-o pe braț.

— Scuze.

— De ce presupui întotdeauna că sunt mojić?

— Pentru că de obicei ești?

Râzând încă o dată, el și-a ridicat valiza în portbagaj.

— Trebuie să-mi fi dus dorul, nu glumă.

Am dat să-i răspund, dar am uitat când i-am zărit mușchii spatelui întinzându-i cămașa, în timp ce așeza valiza în portbagaj, alături de a mea. De aproape, am văzut că materialul cămășii avea un

imprimeu subtil gri și era croită să i se potrivească pe umerii largi și pe talia îngustă, fără nicio cută de material adunată pe nicăieri. Pantalonii lui erau cenușiu-închis și perfect călcați. Eram foarte sigură că nu se ocupa niciodată singur de spălatul și călcatul rufelor — și, la dracu', cine l-ar fi condamnat, când hainele bine croite și proaspăt spălate îl făceau atât de apetisant sexual?

Încetează. Încetează!

El a închis portbagajul, trântindu-l brusc, ceea ce m-a scos din reveria mea și i-am pus cheile în mâna întinsă. El s-a dus până la portiera pasagerului și mi-a deschis-o, așteptând să mă așez, înainte de-a o închide în urma mea. *Mda, ești un adevărat gentleman*, mi-am spus eu.

A condus în tăcere, singurele sunete fiind torsul motorului și GPS-ul îndrumându-ne spre hotel. Eu mi-am făcut de lucru verificându-ne programul, încercând să ignor bărbatul de alături.

Aș fi vrut să mă uit la el, să-i cercetez fața. Aș fi vrut să întind mâna și să-i mângâi ușoarele tulle de pe obraz sau să-i cer să oprească mașina și să mă pipăie.

Toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte făcându-mi imposibilă concentrarea asupra hârtiilor dinaintea mea. Timpul nu slăbise câtuși de puțin puterea pe care el o avea asupra mea. Dimpotrivă, o făcuse mai intensă. Aș fi vrut să-l întreb cum fuseseră ultimele două săptămâni pentru el. Chiar voiam să știu în ce ape se scâldea.

Cu un oftat, am închis dosarul din poală și mi-am întors capul, uitându-mă pe geam.

Trebuie să fi trecut pe lângă ocean, și pe lângă vasele din port, și pe lângă oamenii de pe străzi, dar eu nu văzusem nimic. Singurul lucru la care-mi stătea mintea era interiorul mașinii. Îi simțeam fiecare mișcare, fiecare respirație. Degetele lui băteau darabana pe volan. Pielea scârțâia când își schimba locul pe scaun. Mirosul lui umplea spațiul închis și-mi era imposibil să-mi amintesc de ce trebuia să îi rezist. Mă înconjurase complet.

— Ești bine, domnișoară Mills?

Sunetul vocii lui m-a făcut să tresar și m-am întors întâlnindu-i ochii de culoarea alunei, stomacul palpitându-mi la intensitatea privirii lui. Cum de uitasem ce lungi îi erau genele?

— Am ajuns.

A făcut semn spre hotel și eu am fost surprinsă că nici măcar nu observasem.

— E totul în regulă?

— Da, am răspuns grăbită. Numai că a fost o zi lungă.

— Hmm, a murmurat el, continuând să se uite la mine.

I-am văzut privirea îndreptându-se spre gura mea și, *Doamne*, voiam să mă sărute. Îmi lipsise stăpânirea gurii lui asupra gurii mele, de parcă nu voia nimic altceva pe lume decât să mă guste. Și, uneori, bănuiam că asta putea chiar să fie adevărat.

Ca atrasă spre el, m-am aplecat în scaun. O vibrație de electricitate se simțea între noi, iar privirea lui s-a îndreptat spre ochii mei. S-a aplecat și el să mă întâmpine și am putut simți respirația lui fierbinte pe gură.

Dintr-odată, ușa mea s-a deschis și am sărit înapoi în scaun, șocată să văd valetul stând și așteptând, cu mâna întinsă. Am ieșit din mașină, trăgând în piept aerul neimpregnat de mirosul lui amețitor. Valetul a luat bagajele, iar domnul Ryan s-a scuzat, răspunzând la un apel telefonic, în timp ce eu anunțam, la recepție, locurile rezervate.

Hotelul era ticsit de participanți la conferință, ca și noi, și am zărit câteva chipuri familiare. Îmi făcusem planuri să mă întâlnesc cu un grup de studenți de la aceleași cursuri ca și mine, la un moment dat, în timpul călătoriei. I-am făcut cu mâna unei femei pe care am recunoscut-o; ar fi fost grozav să ies cu niște prieteni, cât eram aici. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să stau singură în camera de hotel și să visez la bărbatul de la capătul holului.

După ce ne-am primit cheile și aranjând ca ajutorul de hamal să ne ducă bagajele în camere, m-am îndreptat spre barul hotelului,

căutându-l pe domnul Ryan. Recepția de bun-venit era în plină desfășurare, iar când am cercetat cu privirea marea încăpere, l-am descoperit stând lângă o brunetă înaltă. Stăteau destul de aproape unul de celălalt, el cu capul puțin plecat, ascultând ce-i spunea ea.

Capul lui mă oprea s-o văd pe ea la față, dar mi-am mijit ochii când am observat că mâna ei s-a ridicat și l-a apucat de antebraț. A râs la ceva ce a spus el, iar el s-a tras puțin înapoi, permițându-mi s-o văd mai bine.

Era frumoasă, cu părul negru, drept, până la umeri. În timp ce o priveam, ea a pus ceva în palma lui și i-a închis mâna. O expresie ciudată i-a traversat lui fața când s-a aplecat să examineze obiectul din palmă.

Nu poate fi adevărat. Adică ea — ea tocmai i-a dat cheia de la camera ei?

Am mai privit un moment, apoi ceva a izbucnit în mine, în timp ce el continua să se holbeze la cheie de parcă se gândea s-o pună în buzunar. Numai gândul că el s-ar putea uita la altcineva cu aceeași intensitate, gândul că el ar putea *dori* pe altcineva mi-a făcut stomacul să se răsucească de mânie. Mai înainte de a mă putea opri, traversasem deja încăperea și mă postasem în fața lor.

Mi-am pus mâna pe antebrațul lui, iar el a clipit cu surprindere spre mine și cu o expresie întrebătoare pe față.

— Bennett, ești gata să urcăm? am întrebat, pe un ton liniștit.

A făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată, șocat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fără grai.

Și atunci mi-am dat seama: nu-i mai rostisem niciodată numele până atunci.

— Bennett? am mai întrebat o dată și ceva i-a străfulgerat pe față.

Încet, colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet și privirile ni s-au încrucișat pentru o clipă.

Întorcându-se spre ea, a zâmbit cu indulgență și a vorbit cu o voce atât de catifelată, încât m-a făcut să mă înfior.

— Ne ierți, a zis el, strecurându-i discret cheia înapoi în palmă. După cum vezi, n-am venit singur.

Minunatul puls al victoriei din pieptul meu a eclipsat complet groaza pe care ar fi trebuit s-o simt. El și-a apăsat mâna caldă pe mijlocul meu în timp ce mă conducea afară din barul hotelului și pe culoar. Dar cu cât ne apropiam de lifturi, cu atât exaltarea mea era înlocuită de altceva. Am început să intru în panică dându-mi seama cât de irațional mă purtasem.

Amintirea permanentului nostru joc de-a șoarecele și pisica mă epuiza. De câte ori pe an călătorea el? Și cât de adesea se trezea cu o cheie apăsată în palmă? Aveam să fiu acolo de fiecare dată ca să-l trag înapoi? Dacă n-aș fi fost, ar fi urcat bucuros în cameră cu altcineva?

Și, pe bune, cine dracului îmi închipuiam că aş putea fi pentru el? N-ar fi trebuit să-mi pese!

Inima îmi gonia nebunește, sângele îmi vuia în urechi. Alte trei cupluri ni s-au alăturat în lift și m-am rugat să pot ajunge în camera mea mai înainte să explodez. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem așa ceva. Mi-am aruncat privirea spre el, ca să observ că afișa un rânjet infatuat triumfător.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să-mi reamintesc că ăsta era exact motivul pentru care trebuia să stau departe. Ce se întâmplase în bar fusese cu totul necorespunzător caracterului meu și complet neprofesional pentru amândoi, într-un astfel de context public, în interes de serviciu. Voiam să țip la el, să-l rănesc și să-l înfurii la fel cum îmi făcuse el mie, dar era din ce în ce mai greu să-mi găsec voința.

Am urcat în tăcere, până când a coborât și ultimul cuplu, lăsându-ne singuri. Am închis ochii, încercând doar să respir, dar bineînțeles că simțeam numai mirosul lui. Nu voiam ca el să fie cu altcineva și sentimentul ăla era atât de copleșitor, că îmi tăia respirația. Și asta mă îngrozea, pentru că, să fiu sinceră, ar fi putut să-mi frângă inima.

Ar fi putut să mă zdrobească.

Liftul s-a oprit și cu un clinchet surd ușile s-au deschis la etajul nostru.

— Chloe? m-a îmboldit el, cu mâna apăsată pe spatele meu.

M-am întors, ieșind valvârtej din lift.

— Unde te duci? a strigat după mine.

I-am auzit pașii și am știut că urma să iasă cu scânteii.

— Chloe, stai!

Nu puteam să fug de el la nesfârșit. Nici măcar nu eram sigură dacă voiam să fac acest lucru.

Treisprezece

Un milion de gânduri îmi treceau prin minte în secunda aceea. Nu mai puteam să facem asta la nesfârșit. Fie avea să continue, fie trebuia să se încheie. *Acum*. Îmi influența afacerile, somnul, capul — viața mea, la dracu'!

Dar indiferent cât încercasem să mă amăgesc, știam ce voiam. N-o puteam lăsa să plece.

Pur și simplu sprintase pe hol, dar am alergat după ea.

— Nu poți să mă păcălești așa și apoi să te aștepți să te las să pleci pur și simplu!

— Să crezi tu că nu pot! a strigat ea peste umăr.

A ajuns la ușa ei și-a băjbâit cu cheia pe lângă încuietoare până a nimerit-o.

Eu am ajuns exact când ea a deschis-o, intersectându-mi scurt privirea cu a ei, apoi ea s-a năpustit înăuntru și a încercat s-o închidă cu forța. Mâna mi-a zvâcnit înainte, deschizând-o cu atâta violență, că s-a izbit de perete.

— Ce *dracului* crezi că faci? a urlat ea.

A intrat în baia de vizavi de ușă și s-a răsucit cu fața la mine.

— Vrei să încetezi să mai fugi de mine?

Am urmat-o, vocea mea răsunând cu ecou în micul spațiu.

— Dacă are legătură cu femeia aceea de la parter...

Și mai furioasă la cuvintele mele, a făcut un pas spre mine:

— Să nu îndrăznești să pomenești despre asta. Niciodată nu m-am purtat ca o iubită geloasă.

A clătinat din cap cu dezgust, înainte să se întoarcă la masa de toaletă și să scotocească după ceva în poșetă.

Mă uitam lung la ea, cum devenea din ce în ce mai frustrată. Despre ce altceva putea fi vorba? Eram complet în ceață. În furia ei, de regulă, m-ar fi trântit de ceva și m-ar fi dezbrăcat pe jumătate până acum. Acum, părea cu adevărat supărată.

— Crezi că aș fi interesat de orice femeie care-mi pune în palmă cheia camerei? Ce dracului fel de bărbat crezi că sunt?

Ea a trântit o perie de păr pe măsuță, ridicându-și furioasă ochii la mine.

— Vorbești serios în clipa asta? Știu că ai mai făcut așa și înainte. Doar sex, fără complicații. Sunt sigură că primești chei de la camere tot timpul.

Am dat să răspund, fiindcă, pe cinstite, avusesem relații strict bazate pe sex, însă treaba asta cu Chloe nu mai era *doar sex* de o bună bucată de vreme.

Însă ea mi-a tăiat-o:

— N-am mai făcut nici pe departe asemenea lucruri și nu mai știu cum să continui, a zis ea, vocea devenindu-i cu fiecare cuvânt mai tare. Dar când sunt cu tine, parcă nimic altceva nu mai contează. Asta... *chestia* asta, a continuat ea, arătând între noi doi, asta nu sunt eu! E ca și când mă transform în altă persoană când sunt cu tine și *urăsc* asta. Nu pot s-o fac, Bennett. Nu-mi place cine am devenit. Lucrez din răspuțeri. Îmi pasă de slujba mea. Sunt istețată. Nimic din toate astea n-ar conta dacă lumea ar afla ce s-a petrecut între noi. Du-te și găsește-ți pe altcineva.

— Ți-am spus deja, n-am mai fost cu altcineva de când am început povestea asta.

— Asta nu înseamnă că n-ai lua cheia unei camere dacă ți-ar fi pusă în palmă. Ce ai fi făcut dacă n-aș fi fost eu aici?

Fără ezitare, i-am răspuns:

— I-aș fi dat-o înapoi.

Însă ea a râs, în mod clar nu m-a crezut.

— Uite, toată povestea mă epuizează, în clipa asta. Vreau doar să fac un duș și să mă bag în pat.

Era aproape cu neputință să-mi închipui c-aș pleca de lângă ea lăsând chestiunea asta nerezolvată, dar ea deja se îndepărtase și dăduse drumul la duș. Când am ajuns la ușa dinspre hol, m-am uitat înapoi spre ea, deja inconjурată de abur, urmărindu-mă cum plec. Și, la dracu', arăta la fel de contrariată precum mă simțeam și eu.

Fără să mă gândesc, am închis ușa camerei, i-am luat fața între palmele căuș și am tras-o spre mine. Când buzele noastre s-au unit, ea a scos un sunet găuit de capitulare, imediat vârându-și degetele în părul meu. Am sărutat-o mai pătimaș, revendicându-i sunetele ca și cum ar fi fost ale mele, făcându-i buzele să fie ale mele, gustul ei în întregime al meu.

— Hai să facem pace pentru o noapte, am zis eu, depunând trei sărutări pe buzele ei, câte una de fiecare parte și zăbovind la cea de la mijloc, în miezul gurii ei. Dăruiește-mi-te toată pentru o noapte, fără rețineri. Te rog, Chloe, o să te las în pace după asta, dar nu te-am văzut de aproape două săptămâni și... am nevoie de tine în noaptea asta.

Ea s-a uitat lung la mine pentru câteva momente dureroase, în mod clar luptându-se cu ea însăși. Și apoi, cu un sunet surd, rugător, a întins brațele și m-a tras spre ea, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă cât mai aproape.

Buzele mele erau aspre și inflexibile, dar ea nu s-a îndepărtat, lipindu-și rotunjimile de mine. Nu mai știam de nimic decât de ea.

Ne-am ciocnit de perete, de comodă, de ușa dușului, împingând și trăgând în disperarea noastră. Camera era complet înecată de abur acum și nimic nu părea real. O puteam mirosi, gusta și simți, dar nimic nu mi se părea de ajuns.

Sărutările noastre au devenit mai adânci, atingerile noastre mai dezlănțuite. I-am apucat strâns fundul, coapsele, mi-am trecut mâinile în sus și-n jos peste sânii ei, având nevoie de fiecare parte din ea în palmele mele. Ea m-a împins cu spatele în perete și o ploaie caldă s-a prăvălit în cascadă pe umerii și pe pieptul meu, scoțându-mă din ceață. Cu hainele încă pe noi, ajunseserăm sub duș. Ne udaserăm flească.

Nu ne-a păsat.

Mâinile ei cutreierau frenetic pe trupul meu, smulgându-mi cămașa din pantaloni. Cu degete tremurânde mi-a descheiat nasturii, rupând vreo câțiva, în graba ei, înainte să-mi dea jos pânza udă de pe umeri și s-o arunce afară, pe ușa dușului.

Mătasea udă a rochiei i se lipise de corp, accentuându-i fiecare curbă. I-am mângâiat mătasea peste sâni, simțindu-i sfârcurile tari dedesubt. Ea a gemut și mi-a luat mâna într-a ei, ghidându-mi mișcările.

— Spune-mi ce vrei.

Vocea îmi era răgușită de dorință.

— Spune-mi lucrurile pe care vrei să ți le fac.

— Nu știu, a șoptit ea peste gura mea. Vreau doar să te văd pierzându-ți capul.

Am vrut să-i spun că la asta asista acum și, cu toată sinceritatea, asta vedea petrecându-se de săptămâni în șir, dar mi-am pierdut cuvintele când mi-am lăsat mâinile pe corpul ei și le-am ridicat înapoi, pe sub rochie. Ne-am provocat și ne-am mușcat reciproc de gură, sunetul dușului acoperindu-ne gemetele. Mi-am strecurat mâinile în chiloții ei și i-am simțit căldura pe degete.

Având nevoie să văd mai mult din ea, mi-am scos degetele și am tras de marginea rochiei. Dintr-o mișcare i-am scos-o peste cap și

am încremenit văzând ce avea pe dedesubt. *Sfinte Sisoe*. Încerca să mă omoare.

Am făcut un pas înapoi, sprijinindu-mă de peretele duşului. Ea a rămas în fața mea, udă flească, în chiloții ei de dantelă albă care se prindeau în părți cu câte o fundă de satin. Sfârcurile îi erau tari și vizibile pe sub sutienul asortat, iar eu nu m-am putut stăpâni să nu întind mâinile să-i pipăi.

— Futu-i, ești atât de frumoasă, am zis, plimbându-mi vârful degetelor peste sânii ei fermi.

Un fior vizibil a străbătut-o și mâna mea a urcat încet peste clavicula ei, de-a lungul gâtului și, în sfârșit, pe obraz.

Ne-am fi putut fute chiar acolo, uzi și alunecoși, pe faianță și, poate aveam s-o facem mai târziu, dar în clipa aceea voiam s-o iau pe îndelete. Inima mea își accelerase bătăile la gândul că aveam o noapte întreagă înaintea noastră. Fără să ne grăbim, fără să ne ascundem. Fără să ne certăm veninos și să ne simțim vinovați. Aveam o noapte întreagă, singuri, și eu urma să-mi petrec timpul cu ea... într-un pat.

Am întins mâna pe lângă ea și am închis dușul. Ea s-a lipit de mine, apăsându-și corpul mai mult într-al meu. I-am luat fața în căușul palmelor și am sărutat-o adânc, limba mea alunecând cu ușurință peste a ei. Bazinul ei se legăna împingându-se în mine și am deschis ușa cabinei de duș, ținând-o strâns în timp ce pășeam afară.

Mi se părea că nu sunt în stare să mă opresc din mângâieri: pe spatele ei, peste delicata curbură a coapselor, înapoi spre sânii ei. Trebuia să simt, să-i gust fiecare centimetru de piele.

Sărutările noastre nu s-au întrerupt nicio clipă cât ne-am croit drum din baie, împiedicându-ne stângaci în timp ce ne smulgeam cu disperare hainele rămase. Mi-am scuturat pantofii uzi din picioare în timp ce o conduceam cu spatele spre dormitor și mâinile ei îmi cercetau abdomenul căutându-mi cureaua. Ghidând-o, am fost rapid eliberat de pantaloni și de boxeri. Grăbit, i-am aruncat într-o parte, unde au aterizat într-o grămadă udă.

Mi-am trecut buricele degetelor peste coastele ei, înainte să mi le strecur spre încheietoarea sutienului, desfăcându-l și practic smulgându-l de pe corpul ei. Trăgând-o mai aproape, am gemut în gura ei când sfârcurile ei tari mi s-au frecat de piept. Vârfurile șuvițelor ude de păr îmi gâdilau mâinile care cutreierau pe spatele ei, simțindu-le ca pe mici furnicături de electricitate.

Camera era întunecată, singura lumină venind dinspre fâșia argintie de raze care se strecurau pe sub ușa băii și de la luna de pe cerul nopții. Dosul genunchilor ei a atins patul și mâinile mele au coborât spre ultimul articol de îmbrăcăminte dintre noi. Gura mea s-a desprins de pe gura ei, pornind în jos pe gât, pe sânii și pe torsul ei. Cu alte mici sărutări mușcate pe burta ei, am ajuns în sfârșit la dantela albă care îi ascundea restul corpului.

Lăsându-mă în genunchi în fața ei, mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea. Mâinile ei erau în părul meu, plimbându-și degetele printre șuvițele ude, în dezordine.

Întinzând mâna, am apucat una dintre delicatele fundițe de satin între degete și am tras, privind cum îi alunecă de pe șold. O expresie de nedumerire i-a trecut pe față, în timp ce eu continuam să-mi plimb degetele de-a lungul marginii dantelei din partea cealaltă, repetând operațiunea. Satinul a căzut, intact, de pe corpul ei și ea a rămas complet goală în fața mea. Poate că nu-i stricasem, dar putea să fie sigură că plănuiam să iau comorile astea cu mine.

A râs, părând să-mi fi citit gândurile.

Am împins-o ușurel, până a ajuns să stea pe marginea patului și, rămânând mai departe în genunchi în fața ei, i-am desfăcut picioarele. Mângâindu-i pielea mătăsoasă de pe interiorul gambelor, am sărutat-o de-a lungul coapselor și între picioare. Gustul ei s-a strecurat în toate cotloanele gurii mele și în capul meu, ștergând orice altceva. Futu-i, ce-mi făcea mie femeia asta.

Împingând-o pe spate, întinsă pe cearșafuri, m-am ridicat în sfârșit să mă alătur ei, plimbându-mi buzele și limba pe corpul ei, în

timp ce ea încă-și avea degetele împletite în părul meu, ghidându-mi capul unde mă voia cel mai tare. Mi-am strecurat degetul mare în gura ei, având nevoie să mă sugă de undeva, având nevoie ca gura mea să fie pe sâni ei, pe coastele ei, pe maxilarul ei.

Suspinele și gemetele ei au umplut camera și s-au amestecat cu ale mele. Eram mai excitat decât îmi puteam aminti să fi fost vreodată și voiam să mă îngrop în ea din nou și din nou. Am ajuns la gura ei și mi-am trecut degetul mare ud peste obrazul ei, când ea m-a tras mai aproape lângă ea, cu fiecare centimetru al corpurilor noastre goale unul lângă altul.

Ne-am sărutat nebunește, mâinile căutând și strângând, încercând să ne apropiem cât mai mult. Șoldurile noastre se legănau la unison, mädularul meu alunecând peste fierbințeala ei udă. La fiecare trecere peste clitorisul ei, ea scotea un geamăt. Cu o singură mișcare, aș fi putut fi adânc înăuntru.

Și-mi doream asta mai mult ca orice altceva, dar trebuia să aud ceva de la ea, mai întâi. Când îmi rostise numele, la parter, declanșase ceva în mine. Nu înțelesesem încă, nu înțelegeam dacă însemna ceva ce nu eram întru totul gata să explorez, dar știam că aveam nevoie ca ea să mi-o spună, să aud că pe mine mă voia. Trebuia să știu că, pentru noaptea asta, ea era a mea.

— Mor de nerăbdare să fiu în tine, în clipa asta, i-am șoptit eu la ureche.

Respirația i s-a oprit și un geamăt adânc i-a scăpat de pe buze.

— Asta vrei?

— Da, a scâncit ea, cu vocea rugătoare și ridicându-și bazinul mai mult în pat, căutându-mă.

Vârful penisului meu i-a atins sexul și mi-am încleștat maxilarul, dorindu-mi să prelungesc clipa asta. Călcâiele ei au trecut în sus și-n jos pe picioarele mele și în cele din urmă m-a prins pe după mijloc. I-am luat fiecare mână și i-am ridicat-o deasupra capului, împreunându-ne degetele.

— Te rog, Bennett, a implorat ea. Îmi pierd mințile.

Mi-am coborât capul ca să-mi lipesc fruntea de a ei și, în sfârșit, am pătruns adânc în ea.

— Oh, fute-mă, a gemut ea.

— Mai spune-o odată.

Începusem să gâfâi și să mă mișc înăuntrul și în afara ei.

— Bennett — *fute-mă*.

Voiam să aud asta încă și încă o dată. M-am ridicat în genunchi și am început să împing în ea mai ferm, cu ambele noastre mâini încă împreunate.

— Nu mă pot sătura de asta.

Mă apropiam de orgasm și aveam nevoie să rezist. Fusesem departe de ea prea mult timp și nicio închipuire din timpul cât fusese ea plecată nu se compara cu asta.

— Te vreau așa în fiecare zi, am gemut pe pielea ei umedă. Așa și aplecată peste biroul meu. În genunchi, sugându-mi scula.

— De ce? a șuierat ea printre dinții strânși. De ce îmi place când îmi vorbești așa? Ești așa un *imbecil*.

M-am lăsat din nou peste ea, răsând lângă gâtul ei.

Ne-am mișcat împreună fără efort, piele asudată alunecând pe piele. La fiecare împingere, ea își ridica bazinul ca să mă întâmpine, picioarele încolăcite în jurul mijlocului meu făcându-mă să o penetrez mai adânc. Eram atât de pierdut în ea, încât mi se părea că timpul se oprise în loc. Mâinile noastre încă se țineau strâns deasupra capului ei și ea începuse să strângă mai tare. Ajunsese aproape, strigătele ei devenind mai puternice și numele meu ieșind de pe buzele ei mereu și mereu, aducându-mă mai aproape de culme.

— Renunță.

Vocea îmi era răgușită de disperarea pe care o simțeam. Eram atât de aproape, dar voiam s-o aștept pe ea.

— Dă-ți drumul, Chloe, inundă-mă.

— Oh, Doamne, Bennett, a gemut ea. Spune altceva.

Futu-i. Iubita mea prinsese drag de limbaj murdar.

— Te rog.

— Ești futător de alunecoasă și fierbinte. Când te apropii de orgasm, am găfăit eu, pielea ți se îmbujorează peste tot și vocea ți se gătuie. Și nu e nimic mai futător de perfect decât fața ta când îți dai drumul.

Ea m-a strâns mai tare cu picioarele și i-am simțit respirația devenindu-i întretăiată, am simțit-o mai încordată în jurul meu.

— Buzele alea pline și senzuale ale tale devin moi și se deschid când găfăi după mine, ochii tăi rugându-mă să ți-o trag bine și, să fiu al naibii, nimic nu-i mai plăcut decât sunetul pe care-l scoți când ajungi în sfârșit acolo.

Asta a fost tot ce-a trebuit. Mi-am adâncit pătrunderile, ridicându-i corpul de pe pat la fiecare înaintare. Mă clătinam pe marginea prăpastiei acum și când mi-a strigat numele, n-am mai putut să mă țin.

Ea și-a înăbușit strigătele în gâtul meu și am simțit-o cum își dă drumul, crispându-se feroce sub mine — nimic pe lumea asta nu era mai plăcut ca asta, să lași valul să se strângă înăuntru și-apoi să se spargă peste noi, laolaltă — și mi-am dat și eu drumul.

După aceea, mi-am întors fața aproape de a ei, nasurile noastre atingându-se, răsuflând amândoi greu și iute. Gura îmi era uscată, mușchii mă dureau și eram epuizat. Am slăbit strânsoarea mâinilor ei și i-am frecat ușor degetele, încercând să-i repun sângele în circulație.

— Sfinte Sisoe, am zis.

Totul părea diferit, dar complet nedefinit. Rostogolindu-mă de pe ea, mi-am închis ochii, încercând să-mi opresc încălceala de gânduri.

Lângă mine, ea s-a înfiorat.

— Ți-e frig? am întrebat.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap. Doar cu adevărat copleșită.

Am lipit-o de mine și am tras păturile peste noi. Nu voiam să plec, dar nu eram sigur nici că eram bine-venit să rămân.

— Și eu.

Tăcerea s-a întins între noi, minut cu minut, și m-am întrebant dacă adormise. M-am mișcat ușor și am fost surprins să-i aud vocea:

— Nu pleca, a zis ea, în întuneric.

M-am aplecat, i-am sărutat creștetul capului și i-am inhalat parfumul dulce, familiar.

— Nu plec nicăieri.

*

Futu-i, ce bine a fost.

Ceva cald și umed mi-a învăluit din nou scula și am gemut tare. *Cel mai bun. Vis. Din toate timpurile.* Chloe din vis gemea, trimițând o vibrație prin mădularul meu și prin mine.

— Chloe.

Mi-am auzit propria voce și am tresărit ușor. O visasem de sute de ori, dar de data asta păruse atât de real. Căldura a dispărut și m-am încruntat. *Nu te trezi, Ben. Nu te trezi dracului din asta.*

— Mai spune o dată.

O voce șoptită, gâtuită, mi-a pătruns în conștiință și am făcut un efort să deschid ochii. Camera era întunecată și eu eram culcat într-un pat străin. Căldura se întorsese și ochii mi s-au îndreptat rapid spre poala mea, unde un frumos cap cu păr negru se mișca între picioarele mele desfăcute. Îmi luase din nou mădularul în gură.

Dintr-odată, întreaga noapte îmi reveni în minte, ceața somnului dispărând rapid.

— Chloe?

Era cu neputință să fi fost atât de norocos, încât să fie adevărat.

Ea trebuie să se fi sculat, la un moment al nopții, ca să închidă lumina din baie; în cameră era atât de întuneric, încât abia de-o puteam zări. Măinile mele s-au întins orbește până au găsit-o, degetele mele pipăindu-i buzele în jurul sculei mele.

Ea-și sălta gura în sus și-n jos pe mine, limba răsucindu-se și dinții tachinându-mi ușor membrul la fiecare mișcare. Mâna i s-a

strecurat spre testiculele mele și am gemut tare când le-a frământat blând în palmă.

Senzația era atât de intensă, îmbinarea visului cu realitatea atât de perfectă, încât nu știam cât aveam să mai rezist. Ea și-a schimbat ușor poziția, degetele frecându-mi un punct imediat dedesubt și un șuierat prelung mi-a scăpat printre dinții încleștați. Nimeni nu-mi mai făcuse vreodată așa ceva. Aproape c-aș fi vrut s-o opresc, dar senzația era atât de incredibilă, încât nu mă puteam mișca.

Când ochii mi s-au mai obișnuit cu întunericul, mi-am trecut degetele prin părul ei și peste fața și obrazul ei. Ea și-a închis ochii și a supt mai tare, aducându-mă din ce în ce mai aproape de orgasm. Combinația dintre gura ei pe scula mea și degetul care mă apăsa era de-a dreptul ireală, însă o voiam peste mine, gura aceea peste gura mea, sugându-mi buzele în timp ce aș fi intrat în ea.

Ridicându-mă în capul oaselor, am tras-o în poala mea, încolăcindu-i picioarele pe după mijlocul meu. Piepturile noastre goale s-au lipit unul de altul, i-am luat fața în mâini, uitându-mă în ochii ei.

— Asta e cea mai bună deșteptare care mi s-a dat vreodată.

A râs puțin, lingându-și buzele și făcându-le să lucească delicios. Cu ajutorul mâinii, mi-am potrivit scula în sexul ei și am ridicat-o puțin. Dintr-o singură mișcare, am fost adânc înăuntrul ei. Fruntea i-a căzut pe umărul meu și și-a împins bazinul înainte, făcându-mă să pătrund mai adânc.

Să fiu cu ea într-un pat era ireal. Mă călărea pe îndelete, frecându-se cu mișcări delicate. Mi-a sărutat fiecare centimetru de pe partea dreaptă a gâtului meu, sugându-mi ușor pielea. Mici exclamații punctau fiecare rotire a pântecelui ei.

— ... place să fiu peste tine, a șoptit. Simți cât de adânc ai ajuns? Simți asta?

— Da.

— Vrei mai repede?

Am clătinat din cap, cu totul pierdut.

— Nu. Doamne, nu.

Pentru o vreme, a rămas la mișcările lente, în cercuri mici, jucându-se cu dinții în sus și-n jos pe gâtul meu. Dar apoi s-a mișcat mai aproape, șoptind:

— O să-mi dau drumul, Bennett, și în loc să slobod o serie de înjurături ca să descriu ce îmi provoca auzul acelor cuvinte, i-am mușcat umărul, sugându-l până i-a dat sângele prin piele.

Frământându-mă mai puternic acum, a început să vorbească. Cuvinte pe care abia le puteam înțelege. Cuvinte despre corpul meu înăuntrul ei, despre nevoia ei de mine. Cuvinte despre gustul meu și cât de udă era ea. Cuvinte despre dorința de a mă simți ejaculând, despre *nevoia* ei să ejaculez.

Cu fiecare balansare a bazinului ei, presiunea începea să crească. Am strâns-o mai tare, temându-mă puțin că aveam să-i las vânății de fiecare dată când îmi mișcam mâinile, întetându-mi împingerile. Ea gemea și se zvârcolea peste mine, exact când credeam că nu mă mai puteam ține, mi-a rostit din nou numele și am simțit-o cuprinsă de spasme în jurul meu. Intensitatea orgasmului ei l-a declanșat pe al meu și mi-am apropiat fața de gâtul ei, lipindu-mi gura de piele și gemând cu putere.

Ea s-a prăbușit peste mine și ne-am întins, încet, amândoi în pat. Eram transpirați și găfâiam, mai mult decât epuizați, iar ea arăta futător de bine.

Am tras-o spre mine, cu spatele lipit de pieptul meu, și mi-am înconjurat brațele în jurul ei, împletindu-mi picioarele cu ale ei. Ea a îngăimat ceva ce n-am putut desluși, dar a adormit înainte s-o întreb.

Ceva se schimbase în noaptea aceea și ultimul meu gând, înainte să mi se închidă ochii, a fost că o să avem destul timp să vorbim, mâine. Dar când primele raze ale dimineții au început să se strecoare pe sub draperiile întunecate, mi-am dat seama cu o senzație neliniștitoare că mâine era deja prezent.

Paisprezece

Conștiința mi-a pâlپâit la marginea minții amortite de somn și am încercat s-o alung cu forța. Nu voiam să mă trezesc. Îmi era cald și bine și eram mulțumită.

Fragmente vagi de vis mi-au trecut prin spatele ochilor închiși, în timp ce strângeam în brațe cea mai călduroasă și bine mirositoare pătură în care dormisem vreodată. M-a strâns și ea în brațe.

Ceva cald se lipea de mine și ochii mi s-au deschis ca să văd un cap familiar cu părul ciufulit la câțiva centimetri de fața mea. O sută de imagini mi s-au derulat prin minte în secunda aceea, în care realitatea nopții trecute s-a prăvălit cu zgomot peste creierul meu zăpăcit.

Drăcia dracului.

Era adevărat.

Bătăile inimii mi s-au întezit când mi-am ridicat puțin capul ca să văd bărbatul frumos incolăcit în jurul meu. Capul lui se odinea pe pieptul meu, gura lui perfectă, ușor întredeschisă, sufla adieri de aer cald pe sâni mei goi. Trupul său lung stătea întins lângă al meu,

picioarele noastre fiind împletite între noi și brațele lui puternice, înfășurate strâns în jurul pieptului meu.

Rămăsese.

Intimitatea poziției noastre m-a izbit cu o forță atât de zdrobitoare, încât mi-a tăiat de-adevăratelea respirația. Nu numai că rămăsese, ci și se *agățase* de mine.

M-am străduit să-mi recapăt respirația și să nu intru în panică. Eram foarte conștientă de atingerea dintre pielea mea și a lui. Simțeam puternica bătaie a inimii lui lângă pieptul meu. Penisul lui era apăsat de coapsa mea, semierect în somn. Îmi ardeau degetele să-l ating. Muream să-mi lipesc buzele de părul lui. Era prea mult. El era prea mult.

Ceva se schimbase noaptea trecută și nu eram sigură că eram pregătită să-i fac față. Nu știusese ce anume atrăgea după sine schimbarea aceea, dar era aici. În fiecare mișcare, în fiecare atingere, în fiecare cuvânt și în fiecare sărut, fuseserăm împreună. Nimeni nu mă mai făcuse vreodată să mă simt astfel, ca și când corpul meu ar fi fost făcut să se potrivească cu al lui.

Mai fusesem cu alți bărbați, dar cu el mă simțeam parcă luată pe sus de un curent de adâncime, complet incapabilă să schimb cursul. Mi-am închis ochii, încercând să-mi înăbuș senzația de panică în creștere. Nu regretam ceea ce se întâmplase. Fusesse — ca întotdeauna — intens și fără îndoială cea mai bună partidă de sex pe care o avusesem vreodată. Numai că aveam nevoie de câteva minute singură înainte să pot da ochii cu el.

Punând o mână în părul lui și cealaltă pe spate, am reușit să-l dau la o parte de pe mine. El a început să se miște și am înlemnit, ținându-l aproape de mine și îndemnându-l în gând să se întoarcă înapoi la somn. El mi-a mormăit numele, înainte ca respirația să i se domolească din nou și să mă strecor de sub el.

L-am privit dormind, câteva clipe, panica slăbindu-mi oarecum și, încă o dată, am fost izbită de cât de splendid era. Aduse la nemișcare de somn, trăsăturile îi erau liniștite și pașnice și atât de diferite

de orice expresie pe care o afișa de obicei în jurul meu. O buclă groasă îi căzuse peste frunte și mă furnicau degetele să i-o dau pe spate. Gene lungi, pomeți perfecți, buze pline și răsfrânte și o bărbie acoperită de tulleie.

Să n-am parte, e frumos.

Am început să mă îndrept spre baie, dar mi-am surprins reflexia în oglinda de deasupra măsuței de toaletă din dormitor.

Uau. Proaspăt futută. Cu siguranță așa arătam.

Aplecându-mă, mi-am examinat micile zgârieturi roșii de pe gât, umeri, sâni și burtă. O mică urmă de mușcătură se putea vedea sub sânul meu stâng, o vânătaie pe umăr. Plecându-mi privirea, mi-am trecut degetele de-a lungul semnelor roșii de la interiorul coapsei. Sfârcurile mi s-au întărit când mi-am adus aminte de senzația feței lui nerase frecându-se de pielea mea.

Părul îmi era un hățiș vâlvoi și mi-am mușcat buza amin-tindu-mi cum mi-l răsucea între degete. Felul cum mă trăgea mai întâi în sărutul lui și apoi în mădularul lui...

Nu, nu era de ajutor.

Am fost smulsă cu o tresărire din gândurile mele de o voce îngreunată de somn.

— Trează și deja cu o mie de griji?

Întorcându-mă, am surprins pentru o clipă corpul lui gol, când s-a răsucit în cearșafuri și s-a ridicat în capul oaselor, înainte de a și le trage peste șolduri, lăsându-și bustul gol. Nu credeam că mă voi sătura vreodată să mă uit și să-i pipăi pieptul larg, musculos, abdomenul ca scândura de spălat rufe și ispititoarea cărare a fericii ce ducea spre cel mai impresionant ciorchine al bărbăției văzut vreodată. Când ochii mei — în sfârșit — au ajuns la fața lui, m-am încruntat la rânjetul lui pișicher.

— Te-am prins uitându-te, murmură el, frecându-și palma de falcă.

Nu eram sigură dacă să zâmbesc sau să-mi dau ochii peste cap. Mă dezorienta să-l văd zburlit și vulnerabil, în starea lui de

semitrezie. Nu ne osteniserăm să tragem draperiile grele, noaptea trecută, iar acum lumina soarelui se revărsa înăuntru, reflectând orbitor albul cearșafurilor învălmășite. El părea atât de diferit — în continuare nemernicul meu de șef, dar de asemenea un alt bărbat, acum: un bărbat în patul meu, arătând ca și când ar fi fost gata de runda... a patra? A cincea? Le pierdusem șirul.

Și cum ochii lui cercetau stăruitor fiecare centimetru din făptura mea, mi-am amintit că și eu eram complet goală. În clipa aceea, expresia lui era la fel de intensă ca atingerea lui. M-am gândit pe moment că, dacă avea să continue să se uite la mine așa, pielea ar putea să-mi ia foc. Oare îi voi simți privirea pe piele la fel ca atunci când își punea mâinile pe mine?

Mi-am luat o expresie care speram să mascheze faptul că, mental, îi cântăream fiecare centimetru de piele și m-am aplecat să ridic de pe podea maioul lui alb. Stătuse în bătaia aerului condiționat toată noaptea și era puțin cam rece, dar, din fericire, aproape uscat. Când mi-am trecut bumbacul moale peste cap, i-am simțit aroma de pelin a pielii lui și apoi am ieșit, surprinzându-i privirea întunecată.

Și-a umezit buzele cu limba.

— Vino aici, a mârâit, liniștit.

M-am apropiat de pat, cu gândul să mă așez lângă el, dar el m-a prins și m-a făcut să-i încălec coapsele, apoi a zis:

— Spune-mi la ce te gândești.

Voia să concentrez un milion de gânduri într-o singură propoziție? Nu era întreg la minte.

Prin urmare, am deschis gura și am lăsat să-mi iasă primul gând ce s-a înființat:

— Ai spus că n-ai mai fost cu nimeni de când noi am fost prima oară... împreună.

Mi-am ținut privirea pe clavicula sa, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui.

— E adevărat?

În sfârșit, mi-am ridicat privirea.

El a dat din cap, și-a strecurat degetele pe sub maiou, plimbându-și încet mâinile de la șoldurile mele până pe talie.

— De ce? am întrebat.

El a închis ochii și a clătinat din cap o dată.

— N-am vrut pe nimeni altcineva.

Nu eram sigură cum să interpretez asta. Adică voia să spună că nu întâlnise pe nimeni care să-i stârnească dorința, dar ar fi fost deschis la idee?

— Ești de regulă monogam dacă te culci cu cineva?

El a ridicat din umeri.

— Dacă asta se așteaptă din partea mea.

Bennett m-a sărutat de-a lungul umărului, până pe claviculă și în sus, pe gât. M-am întins pe lângă el, apucând sticla gratuită de apă de pe noptieră, și am băut o gură, înainte să i-o întind lui. El a terminat-o din câteva înghițituri lungi.

— Ți-e sete?

— Mi-a fost. Acum mi-e puțin foame.

— Nu-i de mirare, n-am mai mâncat de vreo...

M-am oprit, când el și-a ridicat și coborât ghiduş sprâncenele și a rânjit.

Mi-am dat ochii peste cap, dar ei mi s-au închis de la sine când el s-a aplecat și m-a sărutat o dată, blând, pe buze.

— Este monogamia o așteptare aici? am întrebat.

— După ce s-a întâmplat noaptea trecută, cred că tu trebuie să-mi spui.

Nu știam ce să răspund la asta. Nici măcar nu eram sigură că puteam să fiu cu el așa, darămite să cer monogamie. Mi se învârtea capul gândindu-mă la cum avea să meargă povestea asta. Aveam să fim cu adevărat... prietenoși? Avea să spună „bună dimineața“ și să fie sincer? Avea să se simtă în largul lui când mi-ar fi criticat munca?

El și-a răsfirat degetele pe șalele mele, strângându-mă spre el și scoțându-mă din gândurile mele răvășite.

— Să nu-ți mai scoți niciodată ăsta, a șoptit el.

— S-a făcut.

M-am lăsat pe spate, îngăduindu-i gurii lui acces neîngrădit la gâtul meu.

— O să-l port numai pe ăsta și nimic altceva la prezentarea din dimineața asta.

Râsul lui era scăzut și jucăuș.

— S-o crezi tu.

— Cât e ceasul? am întrebat, încercând să mă uit în spatele lui, la ceas.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin.

Vârfurile degetelor lui mi-au găsit sânul și se plimbau înainte și-napoi pe pielea sensibilă de sub el.

Dar când m-am aplecat pe lângă el, i-am dezvelit pielea imediat deasupra șoldului. *Ce dracu'?*

— ăsta era un tatuaj?

— Ce-i...?

Rămăsesem aproape fără grai. Împingându-l ușor, mi-am ridicat privirea să mă uit în ochii lui, întorcându-mă apoi la tatuaj. Chiar deasupra osului șoldului era un șirag de semne tatuat cu cerneală neagră, cuvinte scrise în ceea ce bănuiam că era franceză. Cum naiba îmi scăpase asta? M-am gândit repede la toate dățile în care fuseserăm împreună. Întotdeauna fuseserăm fie grăbiți, fie în întuneric, fie semidezbrăcați.

— E un tatuaj, a zis el, amuzat, dându-se un pic înapoi și trecându-și degetul peste buricul meu.

— Știi că e un tatuaj, dar... ce scrie?

Domnul Afaceri Serioase avea un nenorocit de tatuaj. O altă parte din omul pe care credeam că-l știu a căzut.

— Scrie *Je ne regrette rien*.

Ochii mei s-au ridicat rapid spre ai lui, simțindu-mi sângele înfierbântat la auzul vocii lui dizolvându-se într-un accent franțuzesc perfect.

— Ce ai spus?

Fără îndoială, a zâmbit afectat.

— *Je ne regrette rien.*

A rostit fiecare cuvânt încet, accentuând fiecare silabă. Probabil că era cea mai sexy drăcie pe care o auzisem vreodată. Pe lângă asta și tatuaj, plus faptul că el era complet gol sub mine, aveam să sufăr o combustie spontană.

— Nu-i un cântec?

A dat din cap.

— E un cântec, da.

Râzând încet, a spus:

— Ai putea crede că ar trebui să regret acea unică noapte de beție din Paris, la mii de kilometri depărtare de casă, fără niciun prieten în oraș, când m-am hotărât să-mi fac un tatuaj. Dar, nu, nu regret nici măcar asta.

— Mai spune o dată, am șoptit eu.

El s-a apropiat, ridicându-și bazinul spre al meu, cu respirația fierbinte la urechea mea și mi-a șoptit din nou:

— *Je ne regrette rien.* Înțelegi?

Am dat din cap.

— Spune altceva.

Sânii mei se ridicau și coborau cu fiecare respirație îngreunată, sfârcurile mele sensibile frecându-se de bumbacul maioului său.

Aplecându-se puțin, mi-a sărutat urechea, spunând:

— *Je suis à toi.*

Vocea lui era gătită și gravă, în timp ce se ținea ridicat pentru mine, iar eu am curmat amândurora chinul, prăvălindu-mă peste el cu un geamăt, și adorând, din nou, intimitatea acestei poziții. El a șoptit o singură silabă profană, mereu și mereu, uitându-se fix la mine. În loc să mă cuprindă de șolduri, mâinile lui au apucat strâns maioul pe lângă mine.

Totul era atât de ușor, atât de natural între noi, încât, într-un fel, asta nu făcea decât să sporească spațiul stingherelii de care nu păream capabilă să mă desprind. În loc să mă concentrez asupra

acestui lucru, eu eram atentă la mormăielile lui surde, aproape de gura mea. M-am concentrat asupra felului în care s-a ridicat brusc în capul oaselor și mi-a supt sânii prin maiou, lăsând vederii mame-loanele de dedesubt. M-am pierdut simțindu-i coapsele sub mine, bazinul lui mișcându-se din ce în ce mai repede și mai puternic, ca să întâmpine fiecare dintre mișcărilor mele.

Răsturnându-mă pe spate, și-a întins palma peste pieptul meu, șoldurile rămânându-i nemișcate.

— Inima ta *bubuie* să-ți spargă pieptul. Spune-mi cât de nemai-pomenit de bine e așa.

Instinctiv, m-am relaxat când m-am uitat la grimasa lui înfumurată. Știa că aveam nevoie să mi se aducă aminte cine fuseserăm cu mai puțin de o zi în urmă?

— Iar începi să vorbești așa. Încetează.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Ți place cum vorbesc. Și îți place mai ales când coincide cu momentul în care pula mea este în tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce m-a trădat? Orgasmul? Modul cum ți-l cer eu? Ce detectiv ager.

El mi-a făcut cu ochiul, punându-mi un picior pe umăr și sărutând partea interioară a gleznei mele.

— Întotdeauna ai fost așa? am întrebat, apucându-l zadarnic de coapse. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar voiam ca el să se miște. Când stătea nemișcat, mă ațâța, mă chinuia, mă simțeam incompletă. Iar când se mișca, nu voiam decât ca timpul să stea în loc.

— Le plâng pe femeile ale căror euri lepădate ți-au presărat drumul.

Bennett a clătinat din cap, aplecându-se spre mine și sprijinindu-se în mâini. Din fericire, a început să se miște, bazinul înaintând și ridicându-se, penetrând adânc în mine. Ochii mi s-au închis. El mi-a atins punctul perfect, o dată, încă o dată și încă o dată.

— Uită-te la mine, a șoptit.

M-am uitat, urmărind broboanele de sudoare de pe fruntea lui și buzele întredeschise în timp ce se uita fix la gura mea. Mușchii umărului se strângeau ghem când se mișca, torsul îi lucea de un strat subțire de nădușeală și am privit locul în care el intra și ieșea din mine. Nu știu sigur ce i-am spus când s-a tras înapoi aproape de tot și apoi s-a împlântat iarăși, cu forță, dar a fost ceva șoptit, și obscen și imediat uitat, în timp ce el pistona în mine.

— Tu mă faci să mă simt viril. Modul în care reacționezi la ceea ce-ți fac mă face să mă simt ca un zeu al futaiului. Cum de nu poți să vezi asta?

Nu i-am răspuns și în mod clar nici nu se aștepta s-o fac, privirea lui și degetele unei mâini coborând pe gâtul meu și, mai departe, pe sâni. A găsit un loc deosebit de sensibil și am tresărit.

— Se pare că te-a mușcat cineva de aici, a zis el, trecând cu degetul mare peste semnul mușcăturii. Ți-a plăcut?

Am înghițit nodul din gât și m-am împins în el.

— Da.

— Ce fată perversă.

Mâinile mele au alunecat pe umerii lui și pe piept, peste abdomenul și mușchii șoldurilor, degetul meu mare mângâindu-i tatuajul.

— Îmi place și asta.

Mișcărilor lui au devenit sacadate și puternice.

— Oh, futu-i, Chloe... nu pot... n-o să mai țin mult.

Faptul că i-am auzit vocea atât de disperată și de lipsită de stăpânire n-a făcut decât să-mi intensifice nevoia de el. Mi-am închis ochii, absorbită de delicioasa senzație care începuse să se răspândească în corpul meu. Eram atât de aproape de orgasm, șovăiam pe muchie. Ducând mâna între noi, degetele mele au găsit clitorisul pe care am început să-l frec, încet.

Înclinându-și capul, el s-a uitat în jos, la mâna mea și a înjurat.

— Oh, futu-i.

Vocea îi era disperată, răsufla găfâit.

— Masturbează-te mai departe așa. Lasă-mă dracului să te văd.

Cuvintele lui au fost tot ce aveam nevoie și, cu o ultimă apăsare a degetelor mele, am simțit orgasmul cuprinzându-mă.

Mi-am dat drumul cu forță, încleștându-mă în jurul lui, înfi-gându-mi unghiile mâinii libere în spatele lui. El a strigat, tremurând ușor și ejaculând în mine. Tot corpul mi s-a cutremurat, după aceea, micile spasme continuând și după ce orgasmul mi-a slăbit. M-am agățat de el, în timp ce el s-a liniștit, corpul lui prăbușindu-se peste mine. Mi-a sărutat umărul și gâtul, înainte de a-mi depune un singur sărut pe buze. Ochii ni s-au întâlnit scurt, apoi s-a dat jos de pe mine.

— La dracu', femeie, a zis el, răsuflând prelung și anevoie, silindu-se să râdă. O să mă omori.

Ne-am rostogolit pe o parte, la unison, punând capetele pe pernă, iar când ochii ni s-au întâlnit, n-am mai putut să mă uit în altă parte. Am pierdut orice speranță pe care o avusesem vreodată că data următoare avea să fie mai puțin intens, că legătura noastră va dispărea cumva, dacă o vom scoate pur și simplu din sistemele noastre. Această singură noapte cu „armistițiu“ nu estompase nimic. Deja voiam să mă apropii mai mult, să-i sărut barba țepoasă și să-l trag înapoi peste mine. În timp ce mă uitam la el, mi-a devenit limpede că, atunci, avea să se termine, o să doară ca dracu'.

Frica mi-a strâns inima și panica de noaptea trecută a revenit, aducând cu ea o tăcere inconfortabilă. M-am ridicat în capul oaselor, trăgând cearșafurile spre mine, până sub bărbie.

— Oh, rahat.

Mâna lui se întinse imediat spre mine, cuprinzându-mi brațul.

— Chloe, nu pot...

— Probabil trebuie să ne pregătim, l-am întrerupt înainte să-și termine propoziția.

Ar fi putut fi începutul pentru un milion de forme de inimă zdrobită.

— Avem o prezentare în douăzeci de minute.

El arată confuz un moment, înainte de a vorbi.

— Nu am nicio haină aici. Nici nu știu unde e camera mea.

M-am străduit să nu roșesc, amintindu-mi ce rapid se petrecuseră lucrurile noaptea trecută.

— Corect. O să folosesc cheia ta ca să-ți aduc ceva.

Am făcut un duș rapid și mi-am înfășurat un prosop gros în jurul meu, dorindu-mi să-mi fi trecut prin minte să fi luat unul din halatele de baie cu mine, aici. Trăgând aer în piept, am deschis ușa și am ieșit.

El stătea pe pat și a ridicat ochii spre mine de cum am intrat în cameră.

— Am nevoie doar de...

Nu-și sfârși spusele, făcând doar semn spre valiza mea. A dat din cap, dar n-a mai continuat. Eram de regulă foarte conștientă de corpul meu. Dar stând acolo, îmbrăcată cu nimic altceva în afară de un prosop, știind că el mă privea, m-am simțit neobișnuit de rușinoasă.

Mi-am înșfăcat câteva haine și am trecut grăbită pe lângă el, fără să mă opresc până ce n-am fost din nou dincolo de siguranța ușii de la baie. M-am îmbrăcat mai repede decât aș fi crezut că-i cu putință, hotărând să-mi strâng părul la spate și să termin cu restul mai târziu. Luând cardurile de chei de pe masa de toaletă, m-am întors în dormitor.

El nu se mișcase. Stând pe marginea patului, cu coatele sprijinite pe coapse, părea pierdut în gânduri. La ce se gândea? Toată dimineața fusesem cu nervii întinși, emoțiile mele trecând nebunește de la o extremă la cealaltă, dar el părea atât de calm. Atât de sigur. Dar despre ce era sigur? Ce hotărâse?

— Vrei să-ți aduc ceva anume?

Când și-a ridicat capul, a părut ușor surprins, de parcă până atunci nu se gândise la asta.

— Ăă... am doar câteva întâlniri în după-amiaza asta, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Orice-ți pică în mână o să fie perfect.

Mi-a luat doar o secundă să-i localizez camera; era ușa de alături. Grozav. Acum mi-l puteam imagina într-un pat, la doar un perete

distanță de al meu. Bagajele lui erau deja acolo și am făcut o scurtă pauză, dându-mi seama că va trebui să-i controlez lucrurile.

Ridicând cea mai mare valiză și punând-o pe pat, am deschis-o. Mirosul lui m-a izbit și mi-a provocat un puternic fior de dorință, care m-a străbătut prin tot corpul. Am început să mă uit prin hainele frumos impachetate.

Totul la el era atât de ordonat și de organizat, ceea ce mă făcea să mă întreb cum arăta casa lui. Nu mă gândisem niciodată prea mult la asta, dar dintr-odată, m-am întrebat dacă eu am s-o văd vreodată, dacă o să-i văd vreodată patul.

M-am oprit și mi-am dat seama că aș fi vrut asta. Oare el ar fi vrut?

Atunci mi-am zis că trăgeam de timp și m-am reapucat să-i scotocesc prin haine, până ce m-am hotărât în sfârșit la un costum negru Helmut Lang, cămașă albă, cravată neagră de mătase, boxeri, șosete și pantofi.

Punând totul înapoi așa cum fusese, i-am luat hainele în brațe și m-am întors în camera mea. N-am fost în stare să-mi înăbuș râsul nervos, când am ieșit pe hol, clătînând din cap la absurdul situației. Din fericire, am izbutit să mă stăpânesc până am ajuns la ușă. Am făcut doi pași înăuntru și am înlemnit.

El stătea în fața ferestrei deschise, scăldat în lumina soarelui de dimineață. Fiecare linie a corpului său frumos cizelat era accentuată până în cele mai mici detalii de umbrele aruncate pe corpul lui. Un prosop îi atârna indecent de jos pe șolduri și acolo, răsărind imediat deasupra, era tatuajul.

— Ai văzut ceva ce-ți place?

Fără tragere de inimă, mi-am ridicat privirea la fața lui.

— Eu...

Ochii mi-au fost atrași din nou spre șoldurile lui, ca de un magnet.

— Te-am întrebat dacă ai văzut ceva ce-ți place.

Traversă încăperea, oprindu-se în fața mea.

— Te-am auzit, am zis eu, aruncându-i o privire aspră. Și, nu, doar eram furată de gânduri.

— Și la ce te gândeai, mai exact?

Întinse mâna, dându-mi pe după ureche o șuviță udă de păr. Simpla lui atingere mi-a făcut stomacul să tresară.

— Că avem un program de care trebuie să ne ținem.

El a făcut un pas mai aproape.

— De ce nu te cred?

— Pentru că ești egocentric? i-am sugerat eu, susținându-i privirea.

El și-a ridicat o sprânceană și m-a privit, pentru un moment, înainte de a-și lua hainele din brațele mele și a le așeza pe pat. N-apucasem să mă mișc când el și-a scos prosopul de pe șolduri și l-a aruncat într-o parte. *Ai milă de mine, Doamne.* Dacă exista vreun bărbat mai reușit pe pământul ăsta, aș fi plătit oricât să-l văd și eu.

Luându-și boxerii, dădu să intre în ei, dar se opri și se uită la mine.

— Nu spuneai că avem un program de care să ne ținem? a întrebat el, privindu-mă amuzat. Asta dacă, bineînțeles, nu ai văzut ceva ce-ți place.

Mizerab...

Mi-am mijit ochii și m-am întors iute, ducându-mă la baie ca să-mi termin toaleta. În timp ce-mi uscam părul, nu puteam scăpa de senzația neliniștitoare că el încercase să-mi spună ceva mai important decât „mai uită-te la corpul meu gol“.

Înainte să-mi fi descâlcit propriile emoții, încercam să i le ghicesc pe ale lui. Îmi făceam oare griji că el ar fi vrut să plece sau să rămână?

Când m-am întors din baie, el era complet îmbrăcat și se uita pe fereastra mare. S-a întors, a venit spre mine și mi-a luat obrajii între palmele lui calde, uitându-se intens în ochii mei.

— Vreau să mă ascuți.

Am înghițit nodul din gât.

— O.K.

— Nu vreau să ies pe ușa aia și să pierd ceea ce am găsit în camera asta.

Cuvintele lui simple m-au zdruncinat. Nu făcuse o declarație, nu promisese, dar spusese exact ceea ce aveam eu nevoie să aud. Poate că nu știam ce se întâmplase, dar niciunul dintre noi nu voia să lase povestea neterminată.

Răsufilând tremurat, mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nici eu nu vreau, dar nu vreau nici cariera mea să fie înghițită de a ta.

— Nici eu nu vreau asta.

Am dat din cap, simțind că vorbele îmi fuseseră copleșite de gânduri și că nu eram în stare să mai adaug nimic coerent.

— Bine, atunci, a zis el, măsurându-mă din cap până-n tălpi. Hai să mergem.

Cincisprezece

Tema conferinței de anul acesta era „Noua generație a strategiei de marketing“ și, ca o modalitate de a include noua generație, organizatorii programaseră o prezentare cu postere pentru studenții care-și susțineau examenele. Majoritatea studenților din grupa de masterat a lui Chloe erau prezenți acolo, stând drepiți și nerăbdători în spatele panourilor lor. De fapt, prezentarea la acest eveniment era considerată obligatorie pentru bursa lui Chloe, dar eu făcusem cerere să se facă o excepție în cazul ei, dată fiind amploarea și natura confidențială a proiectului Papadakis, proiectul ei principal. Niciun alt student de aici nu manevra o afacere de un milion de dolari.

Comisia bursei sale aprobase cu bucurie această excepție, practic curgându-i balele la idea de a insera povestea de succes a lui Chloe în broșura programului de educație, odată ce proiectul avea să fie încheiat, semnat și dat publicității.

Cu toate că ea nu avea de susținut nicio prezentare la întrunire, insistase să meargă pe la fiecare stand și să se uite la fiecare poster. Dat fiind faptul că aparent eu eram incapabil să stau dracului la mai

mult de un metru jumate distanță de ea și nu aveam o întâlnire decât la zece, m-am ținut după ea tot timpul, numărând posterele (576) și privindu-i fundul (obraznic, invitându-te să-i dai o palmă, acum îmbrăcat în lână neagră).

Ea pomenise, în lift, de cea mai bună prietenă a ei, Julia, care-i făcea rost de majoritatea hainelor din garderoba ei pe care le iubeam/uram. Alegerea din dimineața asta a unei fuste conice mulate și a unei bluze albastru-închis se afla acum și pe lista mea. Încercasem de vreo câteva ori s-o conving pe Chloe că trebuia să ne întoarcem în cameră ca să luăm ceva, dar ea doar își ridicase o sprânceană și întrebase:

— Să luăm ceva? Sau să facem *ceva*?

Nu-i răspusesem, dar acum mi-aș fi dorit să recunosc că aveam nevoie de încă o rundă înainte de conferință. Mă întrebam dacă ar fi fost de acord.

— Te-ai fi întors în cameră? am întrebat-o la ureche, când ea citea cu atenție prezentarea unui viitor absolvent, despre redenumirea unei mici companii de telefonie mobilă.

Graficele erau lipite cu bandă adezivă pe panou, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sst.

— Chloe, n-o să învățăm nimic din posterul ăsta. Hai să mergem să ne luăm o cafea și poate o felație în baie.

— Tatăl tău mi-a spus că e imposibil să prevăd de unde îmi vor veni cele mai bune idei și să citesc tot ce se poate. De altfel, aceștia sunt colegii mei.

Am așteptat, jucându-mă cu un buton de la manșetă, dar aparent ea n-avea să răspundă la ultima parte a propunerii mele.

— Tata nu știe ce vorbește.

Ea a râs, cuviincios. Tata fusese în fiecare top 25 al celor mai buni directori executivi practic de când mă născusem.

— Nu trebuie să fie o felație. Te-aș putea fute sprijinită de un perete, i-am șoptit, dregându-mi glasul și uitându-mă în jur ca să

fiu sigur că nu era nimeni destul de aproape ca să mă audă. Sau te-aș putea întinde pe podea, desfăcându-ți picioarele, și să te ling până-ți dai drumul.

Ea s-a înfiorat, a zâmbit studentului de lângă următorul poster și s-a apropiat să-l citească. Tipul a întins mâna spre mine.

— Scuzați-mă, sunteți Bennett Ryan?

Am dat din cap, strângându-i distrat mâna, uitându-mă după Chloe, care se îndepărta.

Galeria în care eram era aproape pustie, în afară de studenții care stăteau lângă postere. Chiar și ei începuseră să se plimbe spre zonele mai interesante ale încăperii, unde marile companii — sponsorii conferinței, majoritatea — își afișaseră împreună posterele lucioase, pline de mărci înregistrate, în scopul de a conferi sesiunii inaugurale conduse de studenți un start de succes. Chloe se aplecă și scrisese ceva pe carnetelul ei: *Redenumire pentru Jenkins Financial?*

M-am uitat la mâna ei și apoi la fața ei, încremenită într-o expresie gânditoare. Proiectul Jenkins Financial nu era al ei. Nu era nici măcar unul de care să mă ocup eu. Era un proiect mic, administrat ocazional cu incompetență de unul dintre directorii adjuncți. Ea chiar știa cât efort presupunea dinozaurul de campanie de marketing pe care îl aveam?

Înainte să pot întreba, ea s-a întors și s-a îndreptat spre următorul poster, iar eu am devenit vrăjit de Chloe la lucru. Niciodată nu-mi permiseseam să o privesc atât de deschis — urmărirea pe ascuns pe care o practicasem nu-mi spusese decât că era inteligentă și dedicată, dar nu-mi dădusem seama niciodată de amploarea cunoștințelor ei despre companie.

Voiam să-i fac un compliment, cumva, dar cuvintele mi se încurcau în cap și o ciudată pornire defensivă se ivise în pieptul meu, de parcă faptul de a-i lauda ei munca ar fi stricat cumva strategia.

— Ți s-a îmbunătățit caligrafia.

Ea a zâmbit spre mine, închizând pixul cu un țacănit.

— Șterge-o.

Scula mi-a tresărit în pantaloni.

— Îmi irosești timpul aici.

— Atunci de ce nu te duci să-i faci fericiți pe câțiva directori strângându-le mâna, în holul de la recepție? Ei își iau micul dejun acolo. Ce zici de brișele alea de ciocolată, despre care zici că nu-ți plac?

— Pentru că nu-mi stă gândul la mâncare.

Un mic rânjet i se desenă pe buze. Se uită la fața mea, în timp ce o altă studentă veni să se prezinte.

— V-am urmărit cariera de când mă știu, a zis tânăra, cu răsuflarea întretăiată. V-am ascultat discursul, anul trecut.

I-am zâmbit și i-am strâns mâna cât de scurt am putut fără să par grosolan.

— Mulțumesc pentru salutare.

Ne-am îndreptat spre capătul galeriei și am luat-o pe Chloe de cot.

— Mai am o oră până la prima întâlnire. Ai idee ce-mi faci?

În sfârșit, și-a ridicat ochii. Pupilele erau atât de mari, încât ochii îi deveniseră aproape negri, iar când și-a lins buzele, le-a transformat într-o gură bosumflată, umedă, decadentă.

— Presupun că trebuie să mă duci sus ca să-mi arăți.

*

Chloe încă mai căuta o nouă pereche de chiloți, iar eu eram deja cu cinci minute întârziere la întâlnirea mea de la unu. Mă întâlneam cu Ed Gugliotti, un director de marketing la o mică firmă din Minneapolis. Noi foloseam firma lui Ed pentru a-i pasa contracte minore, dar aveam un proiect mai important pe care ne gândeam să i-l dăm ca să vedem cum se descurcă. În timp ce-mi trăgeam fermoarul la pantaloni, mi-am amintit că și Ed întârzia sistematic.

Numai că de data asta nu întârziase. Deja mă aștepta într-una din sălile de întrunire ale hotelului, cu alți doi asistenți alături, afișând zâmbete nerăbdătoare.

Uram să întârzii.

— Ed, am spus eu, strângându-i mâna.

El m-a prezentat echipei sale, Daniel și Sam. Mi-au strâns și ei mâna, dar când am ajuns la Sam, el se uita peste umărul meu, la ușă.

Intrase Chloe, acum cu părul desfăcut, arătând frumos răvășită, dar profesional, ascunzând miraculos faptul că tocmai avusese un orgasm zgomotos pe biroul din camera ei de hotel.

Gugliotti și oamenii lui au privit într-o tăcere fermecată cum ea se apropie, își trage un scaun și se așază lângă mine, întorcând capul să-mi zâmbească scurt. Buzele ei erau roșii și umflate și un semn mic, roșu, îi împodobește falca. Zgârietură de barbă nerasă.

Foarte corect.

Mi-am dres glasul până când atenția tuturor s-a întors din nou la mine.

— Să începem.

Era o simplă întâlnire, cum mai avusesem de mii de ori. Am descris proiectul în termenii cei mai generali, neconfidențiali, și, bineînțeles, Gugliotti mi-a spus că socotea că echipa lui s-ar putea descurca și cu ceva important. După ce îi cunoscusem pe cei pe care avea să-i desemneze să se ocupe de proiect, am fost de acord. Am stabilit să ne mai întâlnim o dată, în ziua următoare, când aveam să le prezint proiectul în detaliu și să-l predau lor, oficial. Toată povestea s-a terminat în mai puțin de un sfert de oră, rămânându-mi timp până la întâlnirea de la două. M-am uitat spre Chloe și am ridicat o sprânceană, într-o întrebare mută.

— Mâncare, a zis ea, râzând. Hai să mergem să mâncăm ceva.

După-amiaza fusese productivă, dar eu funcționasem în întregime pe pilot automat și, dacă m-ar fi întrebat cineva vreun lucru anume despre întâlnirile astea, mi-ar fi luat ceva vreme să-mi amintesc detaliile. Fusesem abordat de mai mulți colegi, strânsesem probabil vreo sută de mâini în decursul după-amiezii, dar singura atingere de care-mi aminteam era a ei.

Ea mă zăpăcise continuu și ceea ce mă deranjase era că fusese altfel decât de obicei. Fusese muncă, dar o lume complet nouă, una în care ne puteam găsi contexte favorabile oriunde voiam să le găsim. Pofta de a fi lângă ea devenise mai mare decât atunci când trebuise să păstrez distanța. Uitându-mă la vorbitorul principal de pe podium, din seara aceea, am încercat din nou fără succes să-mi îndrept gândurile spre ceva mai productiv. Stăteam în față, anul trecut vorbisem chiar eu în deschiderea conferinței și totuși cumva nu găseam o cale de a mă implica.

Am văzut-o cu coada ochiului schimbându-și poziția și instinctiv m-am uitat peste masă, spre ea. Când ochii ni s-au întâlnit, orice alt sunet s-a topit într-un zgomot de fundal, plutind în jurul meu, dar fără a-mi pătrunde până la conștiință. Fără să mă gândesc, m-am aplecat spre ea, ea s-a aplecat spre mine și un zâmbet imperceptibil i-a fluturat pe buze.

M-am gândit la dimineața aceea și la cât de transparentă fusese în panica ei. Prin contrast, eu mă simțisem ciudat de calm, de parcă tot ce făcuserăm ne condusese la exact momentul acela când puteam să vedem amândoi cât de ușor era să *fim*, pur și simplu.

Un telefon celular a sunat undeva în spatele meu, smulgându-mă din transă, făcându-mă să-mi întorc privirea. Așezându-mă din nou cum trebuie pe scaun, am fost șocat să văd cât de mult mă aplecasem, de fapt. M-am uitat în jur și am încremenit când am dat de o pereche de ochi necunoscuți care mă fixau.

Străinul habar nu avea cine eram noi sau că ea era asistenta mea; doar și-a aruncat privirea spre noi și a întors repede capul în altă parte. Dar în clipa aceea fiecare dram de vinovăție pe care mi-o înăbușisem

m-a izbit în plin. Toată lumea știa cine eram eu, nimeni de aici nu o cunoștea pe ea și dacă s-ar fi aflat vreodată că ne-o trăgeam, judecata întregii comunități ar fi urmărit-o pentru întreaga ei carieră.

O privire rapidă înapoi spre Chloe mi-a spus că percepusese panica zăgrăvită pe fața mea. Mi-am petrecut restul seriei uitându-mă drept înainte, fără să mai privesc spre ea.

*

— Ești bine? m-a întrebat ea în lift, rupând tăcerea grea ce ne însoțise paisprezece etaje.

— Da, numai că..., m-am scărpinat în ceafă și i-am ocolit ochii. Mă gândeam.

— O să ies în oraș cu niște prieteni, în seara asta.

— Pare o idee bună.

— Tu trebuie să iei cina cu Stevenson și Newberry, la șapte. Cred că se vor întâlni cu tine la localul acela cu sushi care-ți place, din Gaslamp.

— Știu, am zis eu, relaxându-mă în timp ce începeam să discutăm detaliile obișnuite de muncă. Mai zi-mi o dată cum se numește asistentă lor. Întotdeauna vine și ea.

— Andrew.

M-am uitat la ea, nedumerit.

— E un nume puțin mai masculin decât m-aș fi așteptat.

— Au un nou asistent.

De unde dracului știa asta?

Ea a zâmbit.

— A stat lângă mine în timpul discursului de deschidere a conferinței și m-a întrebat dacă voi fi și eu la cină în seara asta.

M-am întrebat dacă ai lui fuseseră ochii aceia necunoscuți care mă prinseseră holbându-mă la Chloe și o întrebasese asta din pricina modului în care mă uitasem eu la ea. Am mormăit câteva sunete, înainte să mă întrerupă:

— I-am răspuns că am alte planuri.

Neliniștea mea s-a întors. O voiam cu mine în seara asta și, în scurt timp, nu avea să mai fie stagiara mea. Aș fi putut să fiu atunci iubitul ei? Mai puteam fi, *încă*, șeful ei?

— Ai fi vrut să vii?

Ea a clătinat din cap, uitându-se spre uși, când am ajuns la etajul al treisprezecelea.

— Cred că probabil ar trebui să-mi văd de ale mele.

*

Scurtul drum cu mașina înapoi de la restaurant l-am făcut în tăcere și singur, doar cu gândurile mele învălmășite să-mi țină companie. Am străbătut marele lobby spre lifturi și automat m-am îndreptat spre camera lui Chloe, înainte să-mi aduc aminte că de fapt nu stăteam cu ea. Nu-mi aminteam care era camera mea și am încercat vreo trei sau patru uși de la etaj înainte să mă las păgubaș și să mă întorc să verific la biroul de recepție. Când am venit înapoi, mi-am dat seama că aveam camera chiar alături de a ei.

Era o imagine în oglindă a camerei ei, dar complet diferită sub toate aspectele vizibile. Dușul nu spălase toate prefăcătoriile noastre, noaptea trecută; nu dormiserăm împreună, încovrigați, în acest pat. Pereții ăștia nu fuseseră umpluți cu sunetele abandonului ei sub mine. Biroul ăsta nu fusese rupt de partida rapidă de sex de după-amiază.

Mi-am verificat telefonul și am văzut că pierdusem două apeluri de la fratele meu. Grozav. În mod normal, aș fi vorbit deja cu tatăl și cu fratele meu de mai multe ori, spunându-le despre cum decurseră întâlnirile sau despre potențialii clienți pe care-i cunoscusem. Până în momentul acela, nu vorbisem cu niciunul dintre ei, nici măcar o dată. Îmi fusese teamă că ar fi putut vedea prin mine și ar fi știut că mintea nu-mi stătea la treabă săptămâna asta.

Abia după ora unsprezece m-am întrebat dacă ea mai era cu prietenii ei sau se întorsese deja. Poate că stătea întinsă în pat, trează, frământându-se obsesiv despre aceleași lucruri care mă frământau și pe mine. Fără să mă gândesc, am ridicat receptorul și am sunat în camera ei. Telefonul a sunat de patru ori înainte ca o voce neutră de mesagerie vocală să răspundă. Am închis și am încercat pe telefonul ei mobil.

A răspuns de la primul apel.

— Domnule Ryan?

Am tresărit. Era împreună cu ceilalți studenți. Bineînțeles că nu-mi putea spune Bennett.

— Bună. Eu... ăă, doar voiam să mă asigur că ai cu ce să te întorci la hotel.

Râsul ei ajunsese până la mine, acoperit de larva altor voci și de ritmul muzicii la volum maxim din jurul ei.

— Sunt vreo șaptezeci de taxiuri care așteaptă, afară. O să iau pur și simplu unul dintre ele, când terminăm.

— Și când o să fie asta?

— Când Melissa o să-și termine paharul și o să mai comande, probabil, încă unul. Și când Kim o să decidă că a terminat de dansat cu fiecare fustangiu pervers de aici. Așa că te poți aștepta să mă întorc oricând între acum și mâine dimineață la opt.

— Faci pe deșteapta? am întrebat, simțind un rânjet întinzându-se pe fața mea.

— Da.

— Bine, am zis, oftând. Dă-mi mesaj când ești înapoi, teafără.

A rămas tăcută o clipă, apoi a zis:

— O să dau.

Am închis și mi-am lăsat telefonul pe noptieră, lângă mine, uitându-mă în podea cam vreo oră după aceea. Nici măcar nu știam ce să fac cu mine.

În cele din urmă, m-am ridicat și m-am întors la parter.

Eram încă în lobby când ea s-a întors, la două dimineața, cu obrazii imbujorați și cu zâmbetul ferm la locul lui, în timp ce-și vâra telefonul în poșetă. Telefonul meu a bâzâit în mâna mea și i-am aruncat o privire.

M-am întors teafără.

Am urmărit-o trecând pe lângă biroul de recepție și venind drept în locul unde stăteam eu, în apropierea grupului de lifturi. S-a oprit când m-a văzut, cu ochi încețoșați, în costumul meu mototolit. Eram sigur că părul îmi stătea ca naiba, fiindcă fusesem bolnav de îngrijorare. Dintr-odată habar n-aveam de ce o așteptasem acolo ca un soț anxios. Știam doar că nu puteam fi eu cel care decide că lucrurile nu aveau să meargă între noi fiindcă, în adâncul sufletului meu, voiam să-mi dau seama.

— Bennett? a zis ea, aruncând o privire spre prietena ei, care i-a făcut cu mâna și s-a dus spre lifturi.

Nu-mi păsa câtuși de puțin ce-și inchipuia prietena ei, dar i-am putut simți privirea asupra noastră până ce s-a urcat în lift.

Chloe purta o rochie minusculă, neagră, și pantofi cu toc pentru care voiam să fac o petiție ca să devină uniformă până ce avea să termine ea stagiatura. Barete subțiri se intersectau de la degetele picioarelor date cu oja roz până la jumătatea gambelor. Voiam să scot rochia aceea de pe corpul ei și s-o fut pe canapea, apucând de tocurile alea pentru efectul de pârghie.

— Hei, am mormăit, hipnotizat de picioarele ei kilometrice.

Ea s-a apropiat, oprindu-se la numai câțiva centimetri.

— Ce faci aici, jos?

— Aștept.

M-am străduit să-i ascund cât de tare mă afectase, cum gândurile mele din momentul de față abia puteau fi smulse din fantezia

mâinilor mele înfipse în părul ei, a modului în care degetele mele mari i-ar fi putut acoperi complet sfârcurile mici, rozalii, sau cum clitorisul ei era cea mai dulce parte a oricărui corp pe care-l pipăisem vreodată. Voiam s-o gust din vârful picioarelor până la lobii urechilor, spunându-i între timp fiecare gând ce-mi trecea prin minte.

— Ești băut?

Am clătinat din cap.

Nu în felul în care întrebi.

— Cineva m-a prins uitându-mă la tine, mai devreme.

— Știu.

A ridicat mâna, trecându-și degetele prin părul meu.

— La discursul de la conferință. Ți-am văzut fața.

— Am intrat în panică.

Chloe n-a răspuns nimic, ci doar a râs, un sunet slab, răgușit.

— Nu-mi fac griji pentru cum dă asta pentru mine. Mă îngrijorează cum dă pentru tine, am zis eu.

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept, i-am simțit degetele strângându-se în părul meu. Când mi-am ridicat privirea spre fața ei, arăta uluită.

Cum să nu știe că devenisem înnebunit după ea? Eram sigur că ar fi putut vedea asta ori de câte ori mă uitam la ea. Ca întotdeauna, îmi venea s-o apuc pe la spate și să-i dau palme la fund când nu scotea niciun sunet. S-o trag de păr când ejaculam. Să-i mușc din nou sânul. Să-mi plimb dinții pe șira spinării ei. S-o ciupesc tare de dosul coapsei și apoi s-o mângâi cu cea mai delicată atingere.

Dar, de asemenea, voiam s-o privesc dormind, apoi s-o privesc trezindu-se și dând cu ochii de mine, și să-i evaluez sentimentele din acea primă reacție, nefiltrată.

Începusem să văd că între noi nu era doar sex și că asta nu însemna doar o formă de a scoate ceva din sistemul meu. Sexul era

doar cea mai rapidă cale pentru posedarea ei mai adâncă de care aveam nevoie. Mă îndrăgostisem de ea și mă îndrăgostisem prea repede și prea tare ca să-mi pot găsi ușor vreun punct de sprijin.

Era înspăimântător ca dracu'.

Am hotărât să-i spun adevărul.

— Am nevoie de încă o noapte.

Ea și-a ținut respirația și s-a uitat lung, abia atunci trecându-mi prin minte că s-ar fi putut ca ea să simtă ceva foarte diferit de ceea ce simțeam eu.

— Simte-te liberă să spui nu. Doar că...

Mi-am trecut o mână prin păr și mi-am ridicat ochii spre ea.

— Doar că mi-ar plăcea cu adevărat să mai fiu cu tine în noaptea asta.

— Nesățios, nu-i așa?

— Nici n-ai idee.

*

Sus, în camera ei, între cearșafurile ei și cu trupul ei încolăcit strâns și dulce, absorbindu-mă înăuntru, orice altceva a dispărut. Mirosul ei și zgomotele mi-au încetoșat creierul, iar penetrările mi-au devenit dezordonate și feroce. Ea era udă — toată: pielea pe din afară și carnea dinăuntru, lunecoasă și împingându-mă mai adânc. Picioarele i se încleștaseră pe după mijlocul meu și m-a răsturnat cu un hohot de râs, călărindu-mă cu spatele arcuit în afară și capul mult lăsat pe spate, cu degetele înfipite în abdomenul meu, ancorându-se de mine. Pielea îi lucea și m-am ridicat în capul oaselor sub ea, având nevoie să simt alunecarea sânilor ei pe pieptul meu, în timp ce ea se ondula și glisa. Am împins-o înapoi pe spate, suspendat din nou deasupra ei, de data asta cu picioarele ei pe umerii mei și gura ei tremurând, făcând eforturi să-și găsească cuvintele.

Unghiile ei s-au înfipt în spatele meu și am șuiert, spunându-i „mai mult“ și „da“ și dorindu-mi să-mi lase semne, să-mi lase ceva care să mai fie acolo și mâine.

A avut orgasm o dată, apoi încă o dată și încă o dată, și și-a trecut mâinile prin păr, părând înnebunită și neîmblanzită. M-am prăbușit peste ea, înșirând cuvinte incoerente în timp ce ejaculam, încercând să-i spun ceea ce deja știam amândoi: că indiferent ce se întâmpla în afara acestei camere era irelevant.

Şaisprezece

Ne-am întors încet de pe orbită și, cu mâinile și picioarele încurcate în cearșafuri, am vorbit cu orele despre ziua noastră, despre întâlnirea cu Gugliotti, despre cina lui și despre seara mea în oraș cu prietenele. Am vorbit despre biroul rupt și despre faptul că eu îmi împachetasem chiloți numai pentru o săptămână, așa că nu-mi mai putea strica vreo pereche.

Am vorbit despre toate, mai puțin despre dezastrul pe care-l provocase în inima mea.

Mi-am plimbat un deget pe pieptul lui, dar el l-a oprit cu mâna, aducându-l la buze și spunând:

— E plăcut să vorbesc cu tine.

Am râs, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Vorbești cu mine în fiecare zi. Și când spun vorbești, vreau să spun că țiți. Răcnești. Trânești uși. Te superi...

Cu vârfurile degetelor, el desena spirale pe pântecul meu gol, răvășindu-mi gândurile.

— Știi ce vreau să spun.

Știam. Știam exact ce voia să spună și voiam să gădesc o cale să prelungesc acest moment, chiar acolo, până în eternitate.

— Atunci spune-mi ceva.

El își ridică privirea spre fața mea, zâmbind, un pic nervos.

— Ce vrei să știi?

— Sincer? Cred că vreau să știu totul. Dar hai să începem cu ce-i mai simplu. Spune-mi istoria femeilor lui Bennett.

El își trecu un deget lung peste sprânceană și repetă, râzând:

— Să începem cu ce-i mai simplu. *Siiigur*.

Își drese glasul și apoi se uită la mine.

— Câteva în liceu, câteva la colegiu, câteva la masterat. Câteva după masterat. Și apoi, o relație pe termen lung, pe când locuiam în Franța.

— Detalii?

Am răsucit o șuviță din părul lui pe degetul meu, sperând că nu-l presam prea mult.

Dar, spre surprinderea mea, el a răspuns fără ezitare.

— O chema Sylvie. Era juristă la o firmă din Paris. Am fost împreună trei ani și ne-am despărțit cu câteva luni înainte să mă întorc acasă.

— Din pricina asta te-ai întors?

Un zâmbet îi arcui colțul gurii.

— Nu.

— Ea ți-a frânt inima?

Zâmbetul se transformă într-o grimasă plină și înfumurată, îndreptată spre mine.

— Nu, Chloe.

— Tū i-ai frânt-o ei?

De ce întrebam asta? Chiar voiam să spună da? Știam că era capabil să frângă inimi. Eram de altfel foarte sigură că avea să mi-o frângă pe a mea.

Atunci, el s-a aplecat să mă sărute, sugându-mi buza de jos pentru câteva clipe, înainte de a șopti:

— Nu. Pur și simplu nu mai mergea. Viața mea romantică a fost în întregime lipsită de dramă. Până la tine.

Am râs.

— Mă bucur c-am schimbat tiparul.

I-am simțit râsul în vibrațiile pielii mele, când m-a sărutat pe gât.

— Și, oh, chiar l-ai schimbat.

Degete lungi își făceau drum în josul burții mele, spre pânțele și, în cele din urmă, între picioare.

— E rândul tău.

— La un orgasm? Da, te rog.

El își învârti, leneș, degetul în jurul clitorisului, înainte de a și-l strecura înăuntru. Îmi cunoștea corpul mai bine decât mine. Când se întâmplase asta?

— Nu, a murmurat el. E rândul tău să-ți spui povestea.

— În niciun caz nu mă pot gândi la ceva când faci asta.

Cu un sărut pe umărul meu, își mută mâna înapoi pe burta mea, desenând iarăși cercuri.

M-am bosumflat, dar el n-a văzut, urmărindu-și mișcarea degetelor pe mine.

— Doamne, au fost atât de mulți bărbați, de unde aș putea să încep?

— Chloe, mă avertiză el.

— Vreo doi în liceu, unul la colegiu.

— Ai făcut sex numai cu trei bărbați?

M-am dat înapoi ca să-l privesc în ochi.

— Hello, Einstein. Am făcut sex cu patru bărbați.

Un rânjel încrezut i se lăbărță pe față.

— Corect. Și eu sunt cel mai bun, la o diferență jenant de mare?

— Eu sunt?

Rânjetul i-a dispărut și a clipit, surprins.

— Da.

Era sincer. Ceva din mine s-a topit într-un firav și cald zumzet de fond. M-am întins să-i sărut obrazul, încercând să-i ascund ce efect avusese informația asupra mea.

— Bine.

Sărutându-l de-a lungul umărului, am gemut fericită. Îmi plăcea gustul lui, îmi plăcea să-i inspir mirosul acela curat al lui, de salvie. Înfigându-mi degetele în părul lui, l-am tras spre mine ca să-i pot mozoli bărbia, gâtul, umerii. El a rămas nemișcat deasupra mea, evident nesărutându-mă drept răspuns.

Ce dracu'?

A tras aer să vorbească, dar și-a închis gura la loc. Cumva, am reușit să-mi dezlipesc gura de el destul cât să-l întreb:

— Ce e?

— Îmi dau seama că tu crezi că sunt doar un afemeiat destrăbălat, dar pentru mine chiar contează.

— Ce contează...?

— Vreau să te aud spunând-o.

M-am uitat lung la el și el mi-a susținut privirea, irisurile lui căpătând o familiară nuanță de căprui-verzui furios. Scormonind mintal prin ultimele câteva minute, am încercat să înțeleg despre ce vorbea.

Oh.

— Oh, da.

Sprâncenele i s-au unit.

— Da, ce, domnișoară Mills?

Un val de căldură pulsa prin mine. Vocea lui fusese diferită când spusese asta. Tăioasă. Poruncitoare. Sexy ca la balamuc.

— Da, ești cel mai bun la o diferență jenant de mare.

— Așa-i mai bine.

— Cel puțin, până acum.

S-a rostogolit peste mine, apucându-mă de încheieturi și țintuindu-le deasupra capului meu.

— Fără tachinări.

— Fără tachinări? Te rog, am zis, cu răsuflarea întretăiată.

Penisul lui mă apăsa în coapsă. Eu îl voiam mai sus. Îl voiam împingându-se în mine.

— Numai de tachinat ne ținem.

Parcă pentru a-mi dovedi că greșeam, a coborât mâna, apucându-și mädularul lung și ghidându-l în mine, trăgându-mi piciorul peste șoldul lui. Rămânând nemișcat, s-a uitat țintă la mine. Buza de sus îi zvâcnea.

— Te rog, mișcă-te, i-am șoptit.

— Ți-ar plăcea?

— Da.

— Și dacă nu?

Mi-am mușcat buza, încercând să mă uit furioasă la el.

El a zâmbit, mărâind:

— *Asta e tachinare.*

— Poftim?

Am încercat să-mi mișc bazinul, dar el mi-a urmat mișcarea, așa că n-am putut obține nicio frecare.

— Chloe, eu niciodată nu te tachinez. Eu te fut până-ți pierzi mințile.

Am râs, iar ochii lui au coborât când am făcut-o, corpul meu strângându-l și mai tare.

— Nu că ai avea prea multă minte de la care să începi, a zis el, mușcându-mă de gât. Acum, spune-mi cât de bine te fac să te simți.

Ceva din vocea lui, o oarecare vulnerabilitate sau falie în forța ei de la sfârșitul frazei m-a încredințat că nu se juca.

— Nimeni nu m-a mai adus vreodată la orgasm. Nu cu mâinile sau gura, sau cu orice altceva.

El se ținuse nemișcat până atunci, deși semnele care-i trădau efortul fuseseră evidente: umerii îi tremurau și respira gâfâit și ușor, de parcă întregul lui corp ar fi fost gata să explodeze într-o nebunească încălceală în cearșafuri. Dar când am spus asta, a încremenit de-a binelea.

— Nimeni?

— Numai tu.

M-am întins să-i mozelesc bărbia.

— Aș zice că asta te situează un pic mai în față în privința asta.

El mi-a rostit numele, lăsând aerul să-i iasă din plămâni, iar soldurile i s-au mișcat o dată înapoi și o dată înainte. Și, din nou, înapoi și înainte. Conversația se terminase; gura lui a găsit-o pe a mea, după care bărbia mea, maxilarul meu și urechile mele. Mâinile i-au urcat pe lângă corpul meu spre sâni și, la sfârșit, pe fața mea.

Și când credeam că eram amândoi pierduți în ritm și că-mi simțeam orgasmul imediat dincolo de mine, dar atât de aproape, și-mi înfipsesem ambele călcâie în fesele lui, având nevoie de mai mult și mai repede, și mai în întregime, el a șoptit:

— Mi-ar fi plăcut să fi știut asta.

— De ce? am izbutit să articulez, râsuflarea abia împingându-mi sunetele de pe buze.

Mai repede, țipa corpul meu. Mai mult.

— Ar fi schimbat faptul că ai fost un mare nemernic?

El mi-a descolăcit picioarele din jurul lui și m-a întors pe burtă, făcându-mă să mă ridic în genunchi.

— Nu știu. Doar mi-ar fi plăcut să știu, mormăi el, înfigându-se din nou în mine. Doamne. E atât de adânc așa.

Mișcărilor lui erau fluide, ca legănatul apei în unde; ca lunecarea razelor de soare într-o cameră. Arcurile patului gemeau sub noi, forța pătrunderilor lui împingându-mă mai sus în pat.

— Aproape!

Am strâns cearșafurile în pumni, implorându-l să continue.

— Aproape. Mai tare.

— Futu-i. Sunt atât de aproape. Haide.

Și-a sincronizat fiecare mișcare cu ultima, știind acum că era în punctul în care nu mai putea schimba nimic.

— *Haide!*

Fața lui, vocea lui, mirosul lui — fiecare parte din el mi-a umplut mintea, în timp ce, ascultătoare, m-am pierdut sub el.

El a împins brutal; apoi fiecare mușchi i-a împietrit, după care s-a topit peste mine, ejaculând.

— Futu-i, futu-i, *futu-i...*, a găfâit în părul meu, după care a amuțit, cu toată greutatea peste mine.

Aerul condiționat s-a pornit cu un huruit și apoi a tors constant. După ce și-a recăpătat suflul, Bennett s-a dat jos de pe mine, trecându-și mâna peste spatele meu asudat.

— Chloe?

— Hmm?

— Vreau mai mult decât atât.

Vocea lui era atât de răgușită și de greoaie, încât nu eram sigură că era într-adevăr treaz.

Am incremenit, gândurile mele explodând într-un amestec haotic.

— Ce-ai spus?

El a deschis ochii, cu vădit efort, și s-a uitat la mine.

— Vreau să fiu cu tine.

Ridicându-mă într-un cot, m-am uitat la el, complet incapabilă să scot un singur cuvânt din creierul meu.

— Mi-e atât de somn.

Ochii i s-au închis și și-a aruncat un braț greu în jurul meu, trăgându-mă lângă el.

— Iubito, vino aici.

Și-a lipit fața de gâtul meu și-a mormăit:

— E în regulă dacă tu nu vrei. O să accept tot ce o să-mi dai tu. Numai lasă-mă să rămân aici până dimineață, bine?

Eram dintr-odată foarte trează, uitându-mă la peretele întunecat și ascultând bâzâitul aerului condiționat. Eram îngrozită că asta schimba totul și încă mai îngrozită că el habar n-avea ce spusese și că nu avea să se schimbe nimic.

— Bine, am șoptit în beznă, auzindu-i respirația domolindu-se într-un ritm egal, de somn.

*

M-am întors pe partea cealaltă și am tras o pernă în brațe, căutând alinare. Mirosul lui m-a sculat din somn, dar cearșafurile reci de pe partea cealaltă a patului mi-au spus că eram singură. M-am uitat spre ușa băii, încercând să deslușesc vreun zgomot venind dinăuntru. Nu era niciunul.

Am continuat să stau întinsă acolo, strângând în brațe perna lui, în timp ce pleoapele începuseră să mi se îngreuneze. Voiam să-l aștept. Aveam nevoie de prezența liniștitoare a corpului său cald lângă al meu și să-i simt brațele puternice înfășurate în jurul meu. Mi l-am imaginat ținându-mă în brațe, șoptindu-mi că toate acestea erau reale și că nimic nu avea să se schimbe, dimineată. Nu după mult timp, ochii mi s-au închis de-a binelea și am căzut într-un somn agitat.

Ceva mai târziu, m-am trezit din nou, tot singură. Întorcându-mă repede, m-am uitat la ceas: era 5.14 dimineata.

Ce? Bâjbâind pe întuneric, m-am imbrăcat cu primul lucru pe care l-am găsit și m-am dus până la baie.

— Bennett?

Niciun răspuns. Am bătut incet la ușă.

— Bennett?

Un geamăt și un ușor târșăit s-au auzit de dincolo de ușă.

— Du-te de aici.

Vocea îi era aspră și a răsunat cu ecou între pereții băii.

— Bennett, ești bine?

— Nu mă simt bine. O să-mi revin, du-te înapoi în pat.

— Să-ți aduc ceva? am întrebat eu.

— Sunt în regulă. Te rog, du-te înapoi în pat.

— Dar...

— *Chloe*, a gemut el, evident deranjat.

M-am întors, neștiind prea bine ce să fac, luptându-mă cu un sentiment ciudat, tulburător. I se făcuse rău? În aproape un an, nu-l văzusem niciodată nici măcar cu nasul înfundat. Era foarte clar că nu voia să dau târcoale pe lângă ușă, dar era exclus și să mă pot culca la loc.

Întorcându-mă la pat, am aranjat păturile și m-am îndreptat spre livingul apartamentului. Am luat o sticlă de apă din minibar și m-am așezat pe canapea.

Dacă îi era rău, vreau să spun cu adevărat rău, era exclus să mai ajungă la întâlnirea cu Gugliotti, peste vreo două ore.

Am deschis televizorul și am început să mut de pe un canal pe altul. Reclame. Film prost. M-am oprit pe postul Nick at Nite. Ahh, *Lumea lui Wayne*. Așezându-mă mai bine pe canapea, mi-am strâns picioarele sub mine și m-am pregătit să aștept. Cam pe la jumătatea filmului, am auzit apa curgând la baie. M-am ridicat în capul oaselor și am ascultat, căci era primul zgomot pe care-l auzeam de mai bine de o oră. Ușa băii s-a deschis și eu am sărit de pe canapea, înșfăcând o altă sticlă de apă și întorcându-mă în dormitor.

— Te simți mai bine? am întrebat.

— Da. Cred că acum am nevoie doar de somn.

S-a împleticit până în pat, îngropându-și fața în pernă cu un geamăt.

— Ce... ce-ai pățit?

Am pus sticla de apă pe noptieră și m-am așezat pe marginea patului, lângă el.

— Stomacul. Cred că a fost sushi-ul de la cină.

Ochii lui erau închiși și chiar și în lumina slabă venind din camera cealaltă, am putut vedea că arăta ca dracu'. El se întorsese puțin cu spatele la mine, dar am ignorat asta, punându-i o mână în păr și cealaltă pe obraz. Părul îi era ud și fața palidă și lipicioasă și, în pofida reacției lui inițiale, s-a lăsat mângâiat.

— De ce nu m-ai trezit? am întrebat eu, dându-i câteva șuvițe umede la o parte de pe frunte.

— Pentru că ultimul lucru de care aveam nevoie erai tu, acolo, uitându-te la mine cum borăsc, a răspuns el aproape ursuz, iar eu mi-am dat ochii peste cap, oferindu-i sticla cu apă.

— Aș fi putut face ceva. Nu te mai da atât de bărbat.

— Nu te mai da atât de femeie. Ce-ai fi putut face? Intoxicația cu mâncare e o chestie căreia îi faci față de unul singur.

— Deci asta ar trebui să-i spun lui Gugliotti?

El a gemut, frecându-și fața cu palmele.

— *Rahat*. Cât e ceasul?

Am aruncat o privire spre ceas.

— Puțin peste șapte.

— La ce oră e întâlnirea?

— La opt.

Dădu să se ridice, dar mi-a fost destul de ușor să-l împing la loc în pat.

— În niciun caz n-ai să te duci la întâlnirea aia în halul ăsta! Când a fost ultima oară când ai vomat?

El a gemut.

— Acum câteva minute.

— Exact. *Scârbos*. O să-l sun să reprogramați.

El m-a apucat de braț mai înainte să mă pot duce la birou ca să-mi iau telefonul.

— Chloe. Du-te tu.

Sprâncenele mi s-au înălțat a surprindere.

— Ce să fac?

El a așteptat.

— La întâlnire?

A dat din cap.

— Fără tine?

A încuviințat din nou din cap.

— Mă trimiți pe mine la o întâlnire, singură?

— Domnișoară Mills, ești varză.

— Du-te de-aici, am râs eu. Și n-o s-o fac fără tine.

— De ce nu? Pariez că știi proiectul pe care îl propunem mai bine decât mine. De altfel, dacă reprogramăm, el o să facă o călătorie de plăcere la Chicago și-o să ne trimită nouă nota de plată. Te rog, Chloe.

M-am uitat lung la el, așteptând să-l văd rânjind șmecherește sau retrăgându-și propunerea. Dar n-a făcut nici una, nici alta. Și adevărul era că știam, într-adevăr, proiectul și condițiile. Puteam să fac asta.

— Bine, am zis zâmbind și simțind un val de speranță că o s-o putem scoate la capăt — cu noi — până la urmă. De acord.

Fața lui a devenit mai severă și a folosit vocea pe care n-o prea mai auzisem în ultimele zile. Îmi trimitea mici fiori de foame prin tot corpul.

— Spune-mi planul, domnișoară Mills.

Dând din cap, am spus:

— Trebuie să mă asigur că înțelege clar parametrii și planificarea proiectului. O să fiu atentă la promisiunile nefondate; știu că Gugliotti e faimos pentru asta.

Când Bennett a dat din cap, schițând un zâmbet, am continuat.

— O să confirm datele de începere a contractului și etapele obligatorii.

Când le-am repetat pe toate cinci, pe degete, zâmbetul i s-a lățit pe chip.

— O să te descurci.

M-am aplecat și l-am sărutat pe fruntea udă.

— Știu.

*

Două ore mai târziu, dacă m-ai fi întrebat dacă pot zbura, aș fi răspuns da fără să stau pe gânduri.

Întâlnirea a decurs perfect. Domnul Gugliotti, care inițial a fost neplăcut surprins să găsească o stagiară în locul unui director

Ryan, s-a împlânzit când a auzit circumstanțele. Și, mai târziu, a părut impresionat de nivelul detaliilor pe care am fost în stare să i le furnizez.

Ba chiar mi-a oferit o slujbă.

— După ce termini cu domnul Ryan, bineînțeles, a zis el, făcându-mi cu ochiul, iar eu am refuzat cu precauție.

Nu eram sigură că voiam să termin vreodată cu domnul Ryan.

Pe drumul de întoarcere de la întâlnire, am sunat-o pe Susan ca să aflu ce îi plăcea lui Bennett când era bolnav. Exact cum bănuisem, ultima oară când ea fusese capabilă să-l răsfețe cu supă de pui cu tăieței și înghețată pe băț, el purta pampersi. A fost încântată să audă vești de la mine și eu a trebuit să-mi înghit vinovăția pe care am simțit-o când m-a întrebat dacă el se purta frumos. Am asigurat-o că totul era în regulă și că el suferea doar de o ușoară indispoziție digestivă și că, bineînțeles, îl sunasem. Cu o mică pungă de alimente de la băcănie în mână, am intrat în cameră, oprindu-mă în mica zonă de bucătărie ca să las mâncarea pe masă și să-mi scot taiorul de lână făcut pe comandă.

Rămânând numai în combinezon, am intrat în dormitor, dar Bennett nu era acolo. Ușa băii era deschisă și nici acolo nu era. Se părea că tocmai trecuse menajera; cearșafurile erau apretate și călcate, iar podeaua fusese curățată de grămezile noastre de haine aruncate. Ușa balconului era deschisă, lăsând să pătrundă aerul răcoros. Afară, l-am găsit stând într-un șezlong, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu capul în mâini. Părea să fi făcut un duș și acum era îmbrăcat în jeanși negri și într-un tricou verde cu mânecă scurtă.

Pielea mea a fremătat, încălzindu-se la vederea lui.

— Bună, am zis eu.

El și-a ridicat capul, cercetându-mi fiecare rotunjime cu privirea.

— Fir-aș al dracu' Sper că n-ai purtat ăsta la întâlnire.

— Ba l-am purtat, am zis eu, râzând. Însă pe sub un foarte formal taior bleumarin.

— Bine, a bombănit el.

M-a tras mai aproape, încolăcindu-și brațele pe după mijlocul meu și apăsându-și fruntea de pânțelele meu.

— Mi-a fost dor de tine.

Am simțit un junghi dureros în piept. *Ce făceam?* Era ceva real sau ne jucam de-a căsnicia pentru câteva zile, după care ne întorceam la normal? Nu credeam că aș mai putea reveni la normalul nostru după asta și nu eram sigură că puteam vedea câțiva pași în viitor despre cum avea să se sfârșească toată povestea.

Întrebă-l, Chloe!

El s-a uitat la mine, privirea lui arzându-mă pe față, așteptând să zic ceva.

— Te simți mai bine? am întrebat.

Lașo.

I-a căzut fața, dar și-a ascuns rapid reacția.

— Mult mai bine, a zis. Cum a mers întâlnirea?

Deși eram încă exaltată în urma întâlnirii cu Gugliotti și muream de nerăbdare să-i povestesc fiecare detaliu, când m-a întrebat asta și-a luat brațele de pe mijlocul meu și s-a rezemat pe spate, lăsându-mă să mă simt înfrigurată și inutilă. Aș fi vrut să apăs pe butonul de derulare înapoi și să ne întoarcem cu două minute în urmă, când îmi spusese că-i fusese dor de mine, și eu aș fi putut să-i răspund cu „și mie mi-a fost dor de tine“. L-aș fi sărutat și atenția ne-ar fi fost abătută spre alte lucruri, iar eu i-aș fi povestit totul despre Gugliotti abia peste vreo câteva ore.

În loc de asta, i-am dat pe loc toate detaliile despre întâlnire, i-am spus cum reacționase Gugliotti când mă văzuse și cum îi atrăsesem atenția asupra proiectului dinaintea lui. I-am relatat fiecare aspect al discuției, cu atâtea amănunte, încât, până la sfârșitul povestirii, Bennett râdea în barbă.

— Drace, ești vorbăreață.

— Cred că a mers bine, am zis eu, apropiindu-mă de el.

Ia-mă din nou în brațe.

Dar n-a făcut-o. S-a lăsat pe spate și mi-a oferit un zâmbet fals, de tipul Ticălosul Seducător detașat.

— Ai fost grozavă, Chloe. Nu sunt deloc surprins.

Nu eram obișnuită cu genul ăsta de complimente din partea lui. Caligrafie îmbunătățită, grozavă felație — acestea erau lucrurile pe care știa să le remarce. Am fost mirată cât de mult conta pentru mine părerea lui. Întotdeauna contase atât de mult? Avea să înceapă să mă trateze diferit, dacă eram iubiți, în loc de parteneri de sex? De fapt nu eram sigură nici măcar că voiam să fie mai blând ca șef sau să încerce să combine amantul și mentorul. Mai degrabă îmi plăcea Ticălosul Seducător la lucru și deopotrivă în pat.

Dar de îndată ce am gândit asta, mi-am dat seama că modul în care obișnuiam să interacționez acum părea ca un obiect ciudat, străin, în depărtare sau ca o pereche de pantofi pe care nu-i mai purtam de mult. Eram sfâșiată între dorința de a-l auzi spunându-mi ceva porcos, care să mă arunce înapoi în realitate și de a-l vedea trăgându-mă mai aproape de el și sărutându-mi sânii prin combinezon.

Din nou, Chloe. Motivul numărul 750 000 pentru care nu te culci cu șeful. Transformi o relație bine definită într-o amestecătură cu limite tulburi.

— Arăți atât de obosit, am șopti eu și am început să-mi plimb degetele prin părul lui, la ceafă.

— Sunt, a mormăit el. Mă bucur că n-am mers. Am borât. O grămadă.

— Mulțumesc că-mi împărtășești și mie, am râs eu.

Fără tragere de inimă, m-am îndepărtat și i-am pus mâinile pe față.

— Ți-am adus înghețată pe băț, bere cu ghimbir, biscuiți cu ghimbir și sărățele. Din care vrei mai întâi?

El s-a uitat la mine, complet nedumerit pentru o clipă, înainte să trântescă:

— Ai sunat-o pe *mama*?

*

Am coborât la conferință, pentru câteva ore, după-amiază, ca el să mai poată dormi. Afișase o fațadă revigorată, dar mi-am dat seama că și jumătate din înghețata de lămâie verde îi făcuse greață, când fața i-a căpătat o nuanță asemănătoare. De altfel, la această conferință mai ales, abia ar fi putut face zece pași fără să fie oprit, compătimit, agățat. Nici sănătos n-ar fi ajuns destul de departe cât să vadă ceva care să merite timpul acordat, oricum.

Când m-am întors în cameră, el stătea crăcănat pe canapea, în cea mai anti-Seducătorul Ticălos poziție, fără cămașă și cu mâna vârâtă în partea din față a boxerilor. Era ceva atât de banal în modul în care stătea, plictisit, zgâindu-se la televizor. Am fost recunos-cătoare pentru aducerea aminte că și bărbatul acesta era, în unele privințe, doar un bărbat. Doar o altă persoană hoinărind pe planetă, căutându-și reperatele, fără să-și petreacă fiecare secundă dând foc la scena lumii.

Și ascuns în acea epifanie că Benett era doar Bennett se afla un fior de dorință nebunească, pentru că exista șansa ca el să devină doar Bennettul *meu* și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am dorit asta mai mult decât cred că-mi dorisem ceva vreodată.

O femeie cu un păr anormal de lucios și-a dat capul pe spate și ne-a zâmbit din televizor. M-am prăbușit pe canapea, lângă el.

— La ce ne uităm?

— La o reclamă de șampon, a răspuns el, scoțându-și mâna din chiloți ca s-o întindă spre mine.

Am început să fac mișto de el despre păduchi, dar am tăcut de îndată ce a început să-mi maseze degetele.

— A început *Funcționarii*, totuși.

— Țsta e unul dintre filmele mele preferate, am zis eu.

— Știu. L-ai citat în prima zi în care te-am cunoscut.

— De fapt, citatul era din *Funcționarii II*, am lămurit eu, apoi m-am oprit. Stai, îți aduci aminte de asta?

— Bineînțeles că-mi aduc aminte de asta. Vorbeai ca un băiat dintr-o frăție și arătai ca un model trăsnet. Ce bărbat ar fi putut uita reodată asta?

— Aș fi dat orice să știu ce-ai gândit în clipa aceea.

— Am gândit: „Stagiară bună de futut, ora douăsprezece. Retragerea, soldat. Repet, *retragerea*“.

Am râs și m-am sprijinit de umărul lui.

— Doamne, acea primă întâlnire a fost groaznică.

El n-a spus nimic, ci a continuat să-și miște degetul mare de-a lungul degetelor mele, apăsând și mângâind. Nu mi se mai făcuse niciodată un masaj la mână până atunci și dacă ar fi încercat să-l transforme în sex oral, probabil că l-aș fi refuzat, doar să continue să facă ceea ce făcea.

Uau, asta e o minciună cât casa. Aș lua gura aia între picioare în orice zi din...

— Cum vrei să fie, Chloe? a întrebat el, smulgându-mă din lezbaterea mea interioară.

— Ce?

— Când o să fim înapoi în Chicago.

M-am uitat la el fără expresie, pulsul meu trimițându-mi sângele răjâind în explozii puternice prin vene.

— Ce-o să fie cu noi, a precizat el, cu răbdare forțată. Tu și cu mine. Chloe și Bennett. Bărbat și scorpie. Îmi dau seama că nu e simplu pentru tine.

— Păi, sunt destul de sigură că nu vreau să mă cert tot timpul.

M-am ciocnit de umărul lui, în joacă.

— Deși într-un fel îmi place partea aia.

Bennett a râs, dar n-a sunat ca un râs într-un totul vesel.

— E un mare spațiu care vine după „fără ceartă tot timpul“.

Unde vrei să fii?

Împreună. Iubita ta. Cineva care vede casa ta pe dinăuntru și rămâne acolo, cu tine, uneori. Am dat să răspund, dar cuvintele mi s-au evaporat în gât.

— Bănuiesc că asta depinde dacă e realist să gândesc că se poate întâmpla orice.

Mi-a dat drumul la mână și și-a frecat fața. A reînceput filmul și ne-am cufundat în ceea ce cred că a fost cea mai stingheritoare tăcere din istoria lumii.

În cele din urmă, mi-a luat din nou mâna și mi-a sărutat palma.

— În regulă, iubito. Pot s-o scot la capăt fără ceartă tot timpul.

M-am uitat la degetele lui strânse în jurul mâinii mele. După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, am reușit să spun:

— Scuze. Toată treaba asta e un pic cam neobișnuită.

— Și pentru mine la fel, mi-a reamintit el.

Ne-am adâncit iar în tăcere, continuând să ne uităm la film, răsând la aceleași momente și mișcându-mă, încet, încet, până când am ajuns să stau, practic, peste el. Cu colțul ochiului m-am uitat la ceasul din perete și am calculat în minte orele care ne mai rămăseseră în San Diego.

Paisprezece.

Paisprezece ore rămase e o realitate perfectă în care aș fi putut să-l am oriunde aș fi vrut și nu trebuia să fie ceva secret sau porcos, folosind mâna ca singura noastră formă de preludiu.

— Care e filmul tău preferat? a întrebat el, întorcându-mă ca să stea deasupra mea.

Pielea lui era fierbinte și eu aș fi vrut să-mi scot bluza, dar nu voiam ca el să se îndepărteze niciun centimetru, nici măcar pentru o secundă.

— Îmi plac comediile, am început eu. De pildă, *Funcționarii*, dar și *Un băiat de milioane*, *Lupta cu zombi*, *Polițist meseriaș*, *Indicii*; chestii dintr-astea. Dar ar trebui să spun că, probabil, preferatul meu din toate timpurile este *În spatele ferestrei*.

— Din cauza lui Jimmy Stewart sau a lui Grace Kelly? a întrebat el, aplecându-se să-mi traseze o cărare de sărutări de foc pe gât în sus.

— Amândoi, dar probabil pentru Grace Kelly.

— Pot să înțeleg asta. Ai niște apucături foarte asemănătoare cu ale lui Grace Kelly.

Mâna lui se ridică și-mi aranjă o șuviță de păr care scăpase din coadă.

— Am auzit că și Grace Kelly avea o gură spurcată, la fel ca a ta, a adăugat el.

— Ție îți place gura mea spurcată.

— Adevărat. Dar îmi place mai mult când e plină, a zis el, cu nelipsitul zâmbet înfumurat aluziv.

— Știi, dacă tu ai tăcea din când în când, ai fi aproape perfect.

— Dar aș fi un spintecător de chiloți *tăcut*, ceea ce cred că e mult mai ciudat decât șeful furios și spintecător de chiloți.

M-am topit în chicoteli sub el, iar el m-a împuns cu degetul în coaste, gâdilându-mă.

— Știi că-ți place, a mârâit el.

— Bennett? am zis, încercând să par nepăsătoare. Ce faci cu ei?

Mi-a aruncat o privire întunecată, încordată.

— Îi păstrez într-un loc sigur.

— Pot să-l văd?

— Nu.

— De ce? am întrebat, mijindu-mi ochii la el.

— Pentru că o să încerci să ți-i iei înapoi.

— De ce i-aș vrea înapoi? Sunt toți ruți.

El a rânjit la mine, dar n-a răspuns.

— De ce faci asta, oricum?

M-a studiat pentru un moment, evident cântărindu-și răspunsul.

În cele din urmă, s-a ridicat într-un cot și și-a apropiat fața la câțiva centimetri de a mea.

— Din același motiv pentru care-ți place și ție.

Acestea fiind spuse, s-a ridicat și m-a tras după el, în dormitor.

Şaptesprezece

Aveam experiență în negocieri. Și iată-mă aici, într-o poziție nefamiliară, după ce-mi dădusem toate cărțile pe față, dar când venea vorba despre Chloe, nu-mi păsa. Eram cu totul implicat.

— Ești nerăbdătoare să ajungi acasă? Ai fost plecată pentru aproape trei săptămâni.

Ea a ridicat din umeri, dându-mi boxerii jos fără ceremonie și înfășurându-și palma caldă în jurul meu cu o familiaritate care-mi stârnea poftă în locuri noi.

— Eu m-am simțit foarte bine aici, să știi.

Am zăbovit la fiecare nasture al bluzei sale, sărutându-i fiecare centimetru de piele care apărea la vedere.

— Cât timp mai avem de joacă înainte de zborul cu avionul?

— Treisprezece ore, a zis ea, fără să se uite la vreun ceas.

Răspunsul cu siguranță venise repede și, după modul în care i-am simțit pielea când mi-am strecurat două degete pe sub chiloții ei, nu cred că aștepta cu nerăbdare să părăsească prea curând camera aceasta de hotel.

I-am gădilat coapsele cu degetele, i-am tachinat limba cu a mea și m-am frecat de piciorul ei până când am simțit-o arcuindu-se spre mine. Picioarele ei mi-au cuprins mijlocul, iar ea și-a deschis palmele, lipindu-le de pieptul meu, în timp ce eu am dus o mână jos și m-am înfipt înăuntrul ei, hotărât să-i stărnesc orgasmul de cât mai multe ori așa fi putut înainte de răsăritul soarelui.

Pentru mine, nu mai exista nimic pe lume decât pielea ei netedă și adierea gemetelor ei pe gâtul meu. M-am mișcat în ea la nesfârșit, amuțit de nevoia mea, pierdut în ea. Bazinul ei se balansa odată cu al meu, iar spatele ei se curba ca să-și lipească sânii de mine, și așa fi vrut să-i spun: „Ce facem acum e cel mai grozav lucru pe care l-am simțit vreodată. Simți și tu la fel?”

Dar nu aveam cuvinte. Aveam numai instinct și dorință, și gustul ei pe limbă, și amintirea râsului ei răsunându-mi în urechi. Așa fi vrut să păstrez sunetul acela repetându-se la nesfârșit, așa fi vrut să fiu totul pentru ea: iubitul ei, partenerul ei de lupte verbale și prietenul ei. În patul ăsta, puteam fi orice.

— Nu știi cum să fac asta, a zis ea, într-un moment ciudat — când era la un pas de orgasm și agățată de mine atât de strâns, încât credeam c-o să-mi lase vânății.

Dar am înțeles ce voia să spună, pentru că era dureros pentru mine să fiu atât de saturat de dorința asta și să n-am nicio idee cum avea să se sfârșească. O voiam într-un mod care mă făcea să simt că fiecare secundă eram, deopotrivă, sătul și flămând — și creierul meu nu știa ce să facă în privința asta. Prin urmare, în loc să-i răspund sau să-i spun ce credeam eu c-am fi putut face, am sărutat-o pe gât și mi-am lipit degetele de pielea catifelată a pântecelui ei, spunându-i:

— Nici eu nu știu, dar încă nu sunt pregătit să renunț.

— E atât de bine... a șoptit ea pe lângă gâtul meu și eu am gemut în agonie tăcută, în mod clar incapabil să articulez un cuvânt de răspuns.

Mă temeam că aveam să urlu.

Am sărutat-o.

Am împins-o mai adânc în saltea.

A continuat parcă o veșnicie acest extaz sfâșietor. Corpul ei înălțându-se ca să-l întâmpine pe al meu, gura ei udă și flămândă, mușcătoare și dulce.

*

M-am trezit când perna mi-a fost smulsă de sub cap și Chloe a îndrugat ceva despre spanac și crenvurști.

Femeia vorbea în somn, ocupând tot patul și frichinindu-se.

Mi-am trecut o mână lacomă peste fundul ei, înainte să mă întorc pe partea cealaltă ca să mă uit la ceas. Era puțin peste cinci dimineața, dar știam că trebuia să ne punem curând în mișcare ca să fim gata pentru zborul nostru de la ora opt. Oricât de nesuferit îmi era faptul că trebuia să părăsim micul nostru cuibușor de plăceri vicioase, nu mă ocupasem deloc de muncă aici și începeam să mă simt din ce în ce mai vinovat pentru cariera pe care o neglijasem sistematic. În ultimii zece ani, cariera fusese viața mea și, cu toate că devenisem mai în largul meu cu efectul de distragere pe care-l avea Chloe asupra acestei balanțe, trebuia să-mi regăsesc concentrarea. Era timpul să mă întorc acasă, să-mi pun Pălăria de Șef și să încep să spun lucrurilor pe nume.

Soarele dimineții se strecura înăuntru și-i scâldea pielea palidă într-o lumină cenușiu-albastră. Era ghemuită pe o parte, cu fața la mine, cu părul ca un hățiş negru pe perna mea. Cea mai mare parte a feței ei era acum cuibărită în perna mea.

Îi puteam înțelege ezitarea de a hotărî cum avea să continue relația noastră odată ce ne întorceam la realitate. Bula San Diego fusese nemaipomenită, în parte pentru că fusese lipsită de toate aspectele care ne făceau relația amăgitoare, în primul rând: slujba ei la Ryan Media, rolul meu în afacerea familiei, bursa ei, atitudinile noastre tăios independente. Cu toate că aş fi vrut să stăruiesc să definim ceea ce era între noi și să trasăm așteptările ca să mă pot arunca,

apoi cu capul înainte, abordarea ei — cu mult mai șovăielnică — era probabil cea corectă.

Nu ne-am mai ostenit să punem păturile la loc în pat, după ce ne tăvăliserăm pe podea, noaptea trecută, și m-am folosit de prilej ca să mă holbez la corpul ei gol. Cu siguranță m-aș fi putut obișnui să mă trezesc cu femeia asta în patul meu.

Dar, din nefericire, nu aveam o dimineață de desfătare înaintea noastră. Am încercat s-o trezesc cu o mână pe umăr, apoi cu un sărut pe gât și, în cele din urmă, cu o ciupitură puternică de fund.

Ea a întins mâna și mi-a ars una *zdravănă* peste braț, mai înainte să am timp să mi-l retrag. Nici măcar nu eram sigur dacă era trează.

— Mitocanule.

— Ar trebui să ne sculăm și să ne pregătim de plecare. Trebuie să fim la aeroport în mai puțin de o oră.

Chloe s-a întors și s-a uitat la mine, cu dăre imprimare pe fața de pernă și cu ochii tulburi. Nu s-a ostenit să-și acopere corpul cum făcuse în prima dimineață, dar nici nu zâmbea.

— Bine, a zis.

S-a ridicat în capul oaselor, a băut niște apă și m-a sărutat pe umăr, înainte de a se da jos din pat.

I-am privit corpul gol în timp ce se îndrepta spre baie, dar ea n-a întors nicio clipă capul spre mine. Nu aveam nevoie chiar de una rapidă de dimineață, dar nu m-ar fi deranjat un pic de dezmierdare, poate chiar și-un pic de conversație intimă.

Probabil n-ar fi trebuit s-o ciupesec de fund.

Ea n-a mai ieșit și, după ce mi-am strâns lucrurile, am bătut la ușa băii.

— Mă duc dincolo să fac un duș și să împachetez.

A rămas tăcută câteva clipe.

— Bine.

— Pot primi și altceva în afară de „bine“?

Râsul ei s-a auzit fără grabă, din partea cealaltă a ușii.

— Cred că am spus „mitocan“, mai devreme.

Am rânjit.

Dar când am ajuns la ușa, ca să plec, ea a deschis ușa băii și a sărit drept în brațele mele, încolăcindu-se de mine și apăsându-și fața de gâtul meu. Era încă dezbrăcată și, când a ridicat privirea, ochii ei mi s-au părut un pic înroșiți.

— Scuze, a zis ea, sărutându-mi obrazul înainte să mă aplece pentru un sărut mai lung și mai adânc. Doar că am emoții înainte de zbor.

S-a întors și a intrat din nou în baie, fără să-i pot întâlni privirea și să-mi dau seama dacă îmi spunea adevărul.

*

Camera de alături părea nepământean de impecabilă, chiar și pentru un lanț hotelier de lux. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi strâng bagajul, să fac duș și să mă îmbrac. Dar ceva mă reținea să mă întorc în camera lui Chloe atât de curând. Era ca și când aș fi avut nevoie de un timp singur, aici, ca să fac față luptei tăcute pe care o ducea ea în ea însăși. Îmi dădeam seama că era prinsă într-un conflict lăuntric, dar în ce direcție avea să se îndrepte, la sfârșit? Avea să decidă că voia să încerce? Sau avea să decidă că nu era cu putință să găsească un echilibru între muncă și noi doi?

Când nerăbdarea a înfrânt spiritul cavaleresc, mi-am scos valiza în hol și am bătut la ușa ei.

Ea a deschis, îmbrăcată ca o femeie de afaceri provocatoare din postere, și mi-a luat aproximativ opt ani ca să-mi iau ochii de la picioarele ei, trecând peste sânii ei, ca să ajung, în sfârșit, la față.

— Hei, frumoaso.

Ea mi-a dăruit un zâmbet șovăitor.

— Hei.

— Gata de plecare? am întrebat, făcându-mi loc pe lângă ea ca să-i iau valiza.

Mâneca sacoului meu i-a atins în trecere brațul gol și, mai înainte să înțeleg exact ce se întâmplase, ea își înfășurase cravata mea în jurul pumnului și mă lipise cu spatele de perete, alunecând cu gura peste a mea.

Am înlemnit, surprins.

— Hopa, bine te-am găsit, am mormăit peste buzele ei.

Cu o mână proptită în pieptul meu, a început să-mi slăbească nodul cravatei și a gemut în gura mea când mi-a simțit mădularul întărit lipindu-se de ea. Degetele ei agile mi-au smuls cravata de la gât și au azvârlit-o pe podea, la picioarele mele, înainte să-mi aduc aminte că trebuia să prindem avionul.

— Chloe, am zis, luptându-mă să mă eliberez de sărutările ei. Iubito, nu avem timp de asta.

— Nu-mi pasă.

Era toată numai dinți și buze, sugându-mi gâtul de sus până jos, mâinile ei flămânde deschizându-mi cureaua și luându-mi scula în palmă.

Am înjurat în barbă, complet incapabil să rezist modului în care mă strângea prin pantaloni și-mi trăgea de haine, croindu-și drum printre ele, fără drept de apel.

— Futu-i, Chloe, ești scăpată de sub control.

Am întors-o cu spatele de perete și mi-am vârat mâinile pe sub bluza ei, dându-i brutal cupa sutienului la o parte. Lăcomia ei era molipsitoare, iar degetele mele s-au desfătat cu sfârcurile tari ca niște pietricele și cu rotunjimea plină și fermă a sânului ei pe care mi l-a împins în palmă. Am coborât mâna și i-am ridicat fusta pe coapse, i-am tras de chiloți în jos, iar ea și i-a scos dând din picioare, apoi am ridicat-o de la podea.

Aveam nevoie să fiu în ea, acum.

— Spune-mi că mă vrei, a zis ea, cuvintele ieșindu-i odată cu respirația, numai aer.

Tremura; ochii îi erau strâns închiși.

— Habar n-ai tu. Vreau tot ce-o să-mi dai.

— Spune-mi că putem face asta.

Mi-a tras de pantaloni și de boxeri până mai jos de genunchi și și-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului meu, înfigându-și tocul pantofului în fundul meu. Când mădularul meu a alunecat pe ea intrând drept înăuntru, i-am acoperit gura, lăsând să-i scape un mic sunet ascuțit. Aproape un geamăt.

Aproape un suspin.

M-am dat înapoi, cercetându-i fața. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Chloe?

— Nu te opri, a zis ea, printre sughituri, aplecându-se să mă sugă de gât. Ascunzându-se.

Cu o mână, a încercat să-și facă loc printre noi și să ajungă la mine. Era un soi ciudat de disperare. Cunoscuserăm futaiul frenetic și acuplările rapide, pe ascuns, dar asta de acum era cu totul altceva.

— Stai.

M-am apăsat mai mult în ea, țintuind-o de perete.

— Iubito, ce faci?

În sfârșit, a deschis ochii, oprindu-și privirea pe gulerul meu. Îmi descheie un nasture, apoi încă unul.

— Am nevoie doar să te mai simt o dată.

— Cum adică, „o dată“?

Nu se uita la mine, nu voia să mai spună nimic.

— Chloe, când plecăm din camera asta, putem lăsa totul în urmă. Sau putem lua tot ce avem cu noi. Eu cred că vom putea s-o scoatem la capăt... tu, nu?

Ea a dat din cap, cu buza de jos strânsă între dinți cu atâta forță, încât pielea roz îi devenise albă. Când i-a dat drumul, i s-a inundat de un roșu decadent, ispitor.

— Și eu vreau.

— Ți-am mai spus, eu vreau mai mult decât asta. Vreau să fiu cu tine. Vreau să fiu iubitul tău, am spus pe un ton serios, vârandu-mi mâna în păr.

— Mă îndrăgostesc de tine, Chloe.

Ea s-a aplecat, râzând, ușurarea răspândindu-se prin tot corpul ei. Când s-a ridicat, m-a tras din nou la ea, apăsându-și buzele de obrazul meu.

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Vreau să fiu singurul bărbat care te fute lipită de ferestre și, de asemenea, prima persoană pe care o vezi dimineața — din locul unde ești, după ce mi-ai furat perna. Mi-ar plăcea, de asemenea, să fiu persoana care-ți aduce *ție* înghețată de lămâie verde pe băț, când *tu* ai făcut indigestie de la sushi. Ne-au mai rămas numai câteva luni și, asta e, o să fie probabil complicat.

Cu gura peste a ei și cu mâinile ținându-i fața, cred că în sfârșit a început să înțeleagă și ea.

— Promite-mi c-o să mă duci în pat când o să ajungem înapoi, a zis ea.

— Promit.

— În patul tău.

— La dracu', da, în patul meu. Patul meu e uriaș, cu o tăblie de care te pot lega, ca să te bat la fund fiindcă ești atât de ridicolă.

Și, în clipa aceea, ne completam perfect.

Pe hol, după un ultim sărut în palma ei, i-am lăsat mâna și am condus-o la recepție.

Optsprezece

Bennett s-a dus să ia mașina, în timp ce eu m-am ocupat de formalitățile de plecare la recepție. Cu o ultimă privire prin foaierul recepției, am încercat să-mi încarc fiecare amintire a călătoriei. Când am ieșit afară, l-am văzut pe Bennett lângă valet. Inima mea parcă era o tobă nebună sub coaste. Încă mă clătinam. Mi-am dat seama că-mi dăduse atât de multe ocazii să-i spun ce voiam și eu fusesem doar prea nesigură că am putea să facem vreodată relația să meargă. Aparent, coloana lui vertebrală era mai puternică decât a mea.

Mă îndrăgostesc de tine.

Stomacul mi s-a făcut ghem într-un mod delicios.

Domnul Gugliotti l-a zărit pe Bennett de pe trotuar și s-a îndreptat spre el. Și-au strâns mâinile, au părut să facă schimb de amabilități. Am vrut să mă apropiu și eu, să mă alătur discuției ca un egal, dar m-am temut că n-aș fi fost în stare să ascund ceea ce se întâmpla în momentul acela în inima mea și că sentimentele mele pentru Bennett mi s-ar citi clar pe față.

Domnul Gugliotti s-a uitat la mine, dar n-a părut să mă recunoască în afara contextului. A clipit și s-a întors iarăși spre Bennett, dând din cap la ceva ce-i spunea el, iar această lipsă de recunoaștere m-a făcut să ezit și mai mult. Nu eram încă o persoană de remarcat. Documentele de plecare din hotel, lista obligațiilor lui Bennett și servieta lui erau, toate, în mâinile mele. Eu dădeam târcoale pe la periferie: o stagiară.

Rămânând în urmă, am încercat să mă bucur de ultimele momente de briză oceanică. Vocea puternică a lui Bennett străbătea cei câțiva metri care ne despărțeau.

— Se pare că toți ați participat cu niște idei bune. Mă bucur că și Chloe a avut șansa unui exercițiu.

Dând din cap, domnul Gugliotti a spus:

— Chloe e pricepută. S-a descurcat foarte bine.

— Sunt sigur c-o să putem organiza curând o teleconferință ca să dăm startul procesului de predare.

Exercițiu? Start? Nu asta făcusem eu? Îi dădusem lui Gugliotti documentele de la juridic ca să le semneze și să le trimită înapoi prin curier rapid.

— Sună bine. Am s-o pun pe Annie să sune, ca să stabilească momentul. Mi-ar plăcea să discut termenii înțelegerii cu tine. Nu m-am simțit destul de liniștit ca să le semnez deja.

— Bineînțeles că nu.

Inima mi-a accelerat când spirala de panică și umilință s-a pornit prin venele mele. Era ca și când întâlnirea care avusese loc nu fusese decât un simplu spectacol pentru binele meu și adevărata muncă avea să se întâmple între acești doi bărbați, când aveau să ajungă în lumea reală.

Adică întreaga conferință nu fusese decât o uriașă fantezie? M-am simțit ridicolă, amintindu-mi detaliile pe care i le împărtășisem lui Bennett. Cât de mândră fuseseam că-i tăiasem sarcina asta de pe listă și avusesem grijă de ea, dându-i timp să se facă bine.

— Henry mi-a spus despre Chloe că a obținut o bursă Miller. Asta-i fantastic. O să rămână la Ryan Media după ce termină? a întrebat Gugliotti.

— Nu știm sigur, deocamdată. E o puștoaică grozavă. Cu siguranță are nevoie de un oarecare rodaj, totuși.

Mi-am pierdut răsuflarea într-o clipă, ca și când mi-ar fi fost trasă cu aspiratorul. Bennett glumea, desigur. Știam, fără să fi fost nevoie să mi-o spună Elliott (cum mi-o spusese, de nenumărate ori), că îmi puteam alege o slujbă dintre cele mai bune când aveam să termin. Lucram la Ryan Media de ani buni, dându-mă peste cap să fac față și serviciului, și masteratului. Cunoșteam unele dintre proiecte mai bine decât oamenii care le administrau. Bennett știa asta foarte bine.

Gugliotti a râs.

— Cu rodaj sau fără, aș fi mâncat-o cât ai clipi. Ea s-a ținut bine pe poziții, Bennett.

— Bineînțeles, a zis Bennett. Cine crezi că a pregătit-o? Întâlnirea cu tine a fost o ocazie grozavă să înceapă să aplice ce-a învățat, așa că apreciez. Fără îndoială că o să fie bună, își va sfârși studiile. Când va fi gata.

Nu vorbea ca niciunul dintre Bennett Ryan-ii pe care îi cunoscusem eu. Acesta nu era iubitul de care mă despărțisem doar cu câteva clipe în urmă, recunoscător și mândru de mine pentru că fusesem capabilă să îi țin locul. Și nu era nici măcar Ticălosul Seducător, care împărțea laude cu țârâita. Acesta era cu totul altcineva. Cineva care mă numea „puștoaică“ și care se purta de parcă mi-ar fi făcut *mie* o favoare.

Mi-am simțit fața înroșindu-se de mânie și m-am împleticit înapoi în holul hotelului, simțind dintr-odată că nu era destul oxigen, nicăieri.

Rodaj? Mă descurcasem *bine*? El fusese *mentorul* meu? În *care* univers?

Mă uitam la pantofii oamenilor care treceau prin fața mea, intrând și ieșind pe ușile turnante ale hotelului. De ce mi se părea că stomacul imi dispăruse, lăsând în loc doar o groapă plină cu acid?

Eram în lumea afacerilor de destulă vreme cât să știu cum merge. Oamenii din vârf nu ajungeau acolo împărțind reputația. Ajungeau acolo prin mari promisiuni, mari pretenții și vanități încă și mai mari.

În primele mele șase luni la Ryan Media, adusesem șaiszeci de milioane de dolari în contul de marketing.

Administrasem portofoliul de o sută de milioane de dolari pentru gama de cosmetice a companiei L'Oréal.

Proiectasem ultima campanie pentru Nike.

Dintr-o fată de provincie ajunsesem femeie de afaceri de temut.

Simțisem întotdeauna că el mă lăuda în pofida voinței lui și găseam o oarecare satisfacție să-i dovedesc că greșește, să-i depășesc așteptările aproape în ciuda lui. Dar acum, când recunoscuse că sentimentele noastre se transformaseră în ceva mai mult, el voia să rescrie istoria. Nu fusese un mentor pentru mine; nu avusesem nevoie să-mi fie. Nu mă împinsese el spre succes — ba, dimpotrivă, înainte de călătoria asta, îmi stătuse în cale. Încercase să mă silească să-mi dau demisia, purtându-se ca un ticălos.

Eu mă îndrăgostisem de el în pofida tuturor acestor lucruri, iar acum el mă aruncase ca pe un pion de sacrificiu, ca să-și salveze obrazul pentru că lipsise de la întâlnire.

Inima mi se fărâmasese într-o mie de bucăți.

— Chloe?

Mi-am ridicat ochii și i-am văzut expresia nedumerită.

— Mașina e gata. Nu trebuia să ne întâlnim afară?

Am clipit, m-am frecat la ochi de parcă-mi intrase ceva în ei și nu ca și când aș fi fost gata să fac o criză în holul hotelului W.

— Așa e.

M-am ridicat în picioare, mi-am adunat lucrurile și mi-am ridicat privirea spre el:

— Am uitat.

Din toate minciunile pe care i le spusese vreodată, asta a fost cea mai neinspirată, pentru că el a mirosit-o imediat și, din modul în care s-a încruntat și a făcut un pas mai aproape, cu ochii neliniștiți și cercetători, era clar că habar n-avea de ce simțisem nevoia să mint despre așa ceva.

— Ești bine, iubito?

Am clipit. Îmi plăcuse când mă numise astfel în urmă cu douăzeci de minute, dar acum mi se părea cu totul nepotrivit.

— Doar obosită.

Din nou, a știut că mințeam, dar de data asta n-a insistat. Mi-a pus o mână pe după mijloc și m-a condus afară, la mașină.

Nouăsprezece

Știam că femeile pot deveni prost dispuse din senin. Cunoscușem câteva femei care puteau să se cufunde în gânduri și scenarii și să meargă cu un „ce-ar fi fost dacă“, din aproape în aproape, până la mii de ani în viitor, supărându-se pentru ceva despre care ele presupuneau că aveam să-l fac peste trei zile din momentul acela.

Dar nu părea că asta se întâmplase cu Chloe și ea oricum nu era genul ăla de femeie. O mai văzusem supărată înainte. La dracu', văzusem toate nuanțele supărării la ea: agasare, furie, rea-voință, violență abia reținută.

N-o văzusem niciodată rănită.

S-a cufundat în cercetarea documentelor, pe scurtul drum cu mașina până la aeroport. S-a scuzat că trebuia să-l sune pe tatăl ei, când așteptam la poarta noastră de îmbarcare. În avion, a adormit aproape de îndată ce ne-am așezat pe locurile noastre, ignorându-mi invitația de a ne alătura celebrului Mile-High Club⁷. A deschis ochii

---

⁷ Denumire argotică pentru persoanele care fac sex în avion. (N.t.)

doar cât să refuze prânzul, deși eu știam prea bine că nu luase micul dejun. Când s-a trezit, la coborâre, s-a uitat pe fereastră, în loc să se uite la mine.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns vreme îndelungată, mi s-a părut mie, iar inima a început să-mi bată mai repede. Am încercat să-mi închipui toate momentele în care aş fi putut să greșesc față de ea. Sex cu Chloe în pat. Mai mult sex cu Chloe. Orgasm pentru Chloe. Avusese multe orgasme, ca să fiu sincer. Nu credeam că asta era. Trezirea, dușul, declarația mea de dragoste. Recepția hotelului. Gugliotti, aeroport.

M-am oprit puțin. După conversația cu Gugliotti mă simțisem un pic scârbos. Nu sunt sigur de ce mă purtasem ca un asemenea neghiob posesiv, dar, fără indoială, Chloe avea acest efect asupra mea. Ea fusese uimitoare la întâlnire, știam că fusese, dar nici mort n-aș fi vrut ca ea să se coboare să lucreze pentru unul ca Gugliotti după ce avea să termine masteratul. El ar fi tratat-o probabil ca pe o pipiță și s-ar fi holbat la fundul ei toată ziua.

— Am auzit ce ai spus.

Vocea ei era atât de înceată, încât mi-a luat un moment să-mi dau seama că spusese ceva și apoi încă unul ca să înțeleg ce. Mi-a pierit curajul.

— Ce am spus și *când*?

Ea a zâmbit, s-a întors în sfârșit să se uite la mine și, fir-aș al dracu': plângea.

— Lui Gugliotti.

— Am fost posesiv. Îmi cer iertare.

— Ai fost posesiv..., a murmurat ea, întorcându-se înapoi spre fereastră. M-ai desconsiderat — m-ai făcut să par naivă! Te-ai purtat de parcă întâlnirea a fost un exercițiu de pregătire. M-am simțit ridicolă când m-am gândit la modul în care ți-am descris-o eu, ieri, crezând că fusese ceva mai mult.

Mi-am pus mâna pe brațul ei, râzând puțin.

— Tipii ca Gugliotti au orgolii. Are pur și simplu nevoie să simtă că directorii îl ascultă. Tu ai făcut tot ce aveam noi nevoie. El doar voia ca eu să fiu cel care îi înmânează contractul oficial.

— Dar asta-i absurd. Și tu l-ai încurajat, folosindu-mă ca marionetă.

Am clipit, nedumerit. Făcusem exact cum spunea ea. Dar așa se joacă jocul ăsta, nu?

— Tu ești stagiara mea.

Un râs sarcastic i-a scăpat de pe buze și ea s-a întors din nou spre mine.

— Corect. Pentru că tu ai avut grijă, în tot timpul ăsta, de progresul carierei mele.

— Bineînțeles că da.

— De unde știi că am nevoie de rodaj? Abia te-ai uitat la cum lucrez eu până ieri.

— Te înșeli amarnic.

Mi-am clătinat capul, devenind un pic plictisit:

— Știu pentru că am urmărit *tot* ce faci. Nu vreau să te prezez să faci mai mult decât poți în momentul de față și de aceea păstrez controlul asupra proiectului Gugliotti. Dar te-ai descurcat grozav cu el și am fost foarte mândru de tine.

Ea a închis ochii și s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— M-ai numit „puștoaică“.

— Da?

Am scotocit prin memorie și mi-am dat seama că avea dreptate.

— Bănuiesc că n-am vrut să te privească drept femeia de afaceri bombă, pe care el putea s-o angajeze și să încerce s-o fută.

— Doamne, Bennett. Ești așa un nenorocit! Poate că voia să mă angajeze pentru că pot să-mi fac bine meseria!

— Scuze. Mă port ca un iubit posesiv.

— Chestia cu iubitul posesiv nu e o noutate pentru mine. Noutatea e că te-ai purtat ca și când mi-ai fi făcut o favoare. Cât de

condescendent ai fost. Nu sunt sigură că acum e cel mai bun moment să ne angajăm în acțiuni tipice ca de la șef la stagiar.

— Ți-am spus că, după părerea mea, ai făcut o treabă excelentă cu el.

Ea s-a uitat furioasă la mine și fața i s-a înroșit.

— N-ai fi spus niciodată asta înainte. Ai fi spus: „Bine. Înapoi la treabă“. Atâta tot. Și cu Gugliotti te-ai purtat de parcă m-ai fi avut la degetul tău mic. Înainte, te-ai fi prefăcut că nici măcar nu mă cunoști.

— Chiar trebuie să analizăm de ce eram un nemernic? Nici tu nu erai tocmai Micuța Domnișoară Numai Zâmbet. Și de ce e timpul să lămurim asta tocmai *acum*?

— Nu e vorba despre faptul că ai fost un nemernic înainte. E despre faptul că ești *acum*. Compensezi. Și ăsta-i exact motivul pentru care nu te fuți cu șeful. Ai fost un șef corect, înainte — m-ai lăsat să-mi fac treaba mea și tu ți-ai făcut-o pe a ta. Acum ești mentorul plin de empatie, care mă numește „puștoaică“ în fața tipului pentru care ți-am salvat pielea? Incredibil.

— Chloe...

— Pot să mă descurc cu tine când te dai mare sculă, Bennett. Sunt obișnuită cu asta, mă *aștept* la asta. Așa lucrăm noi. Pentru că, dincolo de toată țâfna și de trântitul de uși, știam că mă respectai. Dar așa cum ai fost astăzi — asta trasează o limită care nu era înainte...

A clătinat din cap și a privit din nou pe fereastră.

— Cred că exagerezi.

— Poate, a zis ea, aplecându-se ca să-și scoată telefonul din poșetă. Dar am muncit din greu ca să ajung unde sunt — ca să risc toate astea?

— Putem să facem și una, și cealaltă, Chloe. Pentru alte câteva luni, putem lucra împreună și putem fi împreună. Și ce s-a întâmplat azi intră la capitolul dificultăți inerente începutului.

— Nu sunt sigură, a zis ea, clipind și privind prin mine. Eu doar încerc să fac lucrul cel mai deștept, Bennett. Niciodată nu mi-am pus la îndoială valoarea, înainte, nici măcar când mi s-a părut că *tu*

o faci. Și apoi, când am crezut că ai văzut exact cine sunt, tu m-ai desconsiderat...

Și-a ridicat privirea, cu ochii îndurerați.

— Bănuiesc că nu vreau să încep să mă analizez acum. După cât am muncit.

Avionul a aterizat cu o zgâlțâitură și totuși aterizarea nu m-a zdruncinat la fel de mult cât cuvintele spuse de ea. Eu condusesem tratative cu capii unora dintre cele mai mari departamente de finanțe din lume. Ținusem piept directorilor executivi care crezuseră că mă pot strivi. Puteam să mă lupt cu femeia asta până la sfârșitul lumii și să mă simt mai bărbat cu fiecare cuvânt. Însă, în momentul acela, nu puteam găsi absolut nimic de zis.

*

Ca să spun că n-am putut dormi în noaptea aceea ar fi doar jumătate de adevăr. Abia de-am putut sta întins în pat. Fiecare suprafață orizontală părea să aibă imprimată urma ei și nu conta că ea nu fusese niciodată pe la mine. Simplul fapt că vorbiseram despre asta — și că plănuisem s-o aduc aici în prima noapte când aveam să ne întoarcem — îi făcea spiritul aproape real și permanent.

Am sunat-o; n-a răspuns. Desigur, era trei dimineața, dar știam că nici ea nu dormea. Tăcerea ei era înrăutățită de faptul că știam că se simțea la fel cum mă simțeam și eu. Știam că suferea la fel ca mine. Dar ea credea că n-ar fi trebuit să sufere.

Nu mai venea odată ziua următoare.

*

Am ajuns la ora șase, înainte de ora când știam că vine ea. Am adus cafea pentru amândoi, mi-am actualizat calendarul, ca să câștig niște timp pentru ea, pe care l-ar fi putut folosi ca să ajungă cu treburile la zi, după perioada de absență. Am trimis prin fax contractul lui

Gugliotti, spunându-i că versiunea pe care o văzuse în San Diego era cea finală și că orice îi prezentase Chloe avea să rămână neschimbat. I-am dat două zile să-mi trimită înapoi documentele semnate.

Și apoi, am așteptat.

La opt, tata a intrat în biroul meu, cu Henry pe urmele lui. Tata se încrunta adesea, dar rareori la mine. Henry nu se arătase nicio dată scos din răbdări.

Acum amândoi arătau de parcă ar fi vrut să mă omoare.

— Ce-ai făcut?

Tata mi-a aruncat o foaie de hârtie pe birou.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vene.

— Ce-i asta?

— E demisia lui Chloe. I-a lăsat-o Sarei, azi-dimineață.

A trecut un minut întreg până am putut să vorbesc. În răstimpul ăsta, numai fratele meu a spus:

— Ben, frate. Ce s-a întâmplat?

— Am stricat totul, am zis eu, apăsându-mi podurile palmelor peste ochi.

Tata s-a așezat, cu o expresie reținută. Stătea pe scaunul în care, în urmă cu mai puțin de o lună, stătuse Chloe, desfăcându-și picioarele și masturbându-se, în timp ce eu încercam să nu-mi pierd șirul la telefon.

Doamne, cum de-am lăsat să se ajungă aici?

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Vocea tatei devenise foarte înceată: acalmia dintre două cutremure.

Mi-am slăbit nodul la cravată, căci mă sufoca apăsarea din piept.

Chloe m-a părăsit.

— Suntem împreună. Sau am fost.

Henry a strigat: „Știam eu!“ în aceeași clipă în care tatăl meu a răcnit:

— *Cum așa?*

— Nu până la San Diego, i-am liniștit eu, grăbit. Înainte de San Diego, noi doar...

— Vă futeați? încercă Henry să m-ajute, primind o privire tăioasă de la tata.

— Da. Noi doar...

O săgeată de durere mi s-a împlântat în piept. *Expresia ei, când mă aplecam s-o sărut. Buza ei de jos, prinsă între dinții mei. Râsul ei pe gura mea.*

— Și, cum știți amândoi, eram o brută. Ea răspundea cu aceeași monedă, totuși, i-am asigurat eu. Apoi, în San Diego, a devenit mai mult. La dracu'.

Am întins mâna spre hârtie, dar mi-am retras-o iute.

— Chiar a demisionat?

Tata a încuviințat din cap, cu o expresie de nepătruns pe chip. Era superputerea lui, de când îl știam: în momentele în care simțea cel mai acut, arăta cel mai puțin.

— Tocmai de aceea avem politica de neimplicare în relații personale la birou, Ben, a zis el, îndulcindu-și tonul folosind numele meu de alint. Am crezut că ai mai multă minte.

— Știu.

Mi-am frecat fața în palme și i-am făcut semn lui Henry să ia loc, povestindu-le apoi în detaliu cum fusese cu intoxicația mea alimentară, întâlnirea cu Gugliotti, cum Chloe îmi ținuse locul cu brio. Am spus foarte clar că hotărâserăm să fim împreună abia când mă întâlnisem cu Ed, la hotel.

— Ești cel mai idiot ticălos din câți cunosc! mi-a aruncat fratele meu de îndată ce am terminat, și ce-aș fi putut face decât să fiu de acord cu el?

După o mustrare aspră și încredințări că urma să mai discutăm despre toate aspectele în care încurcasem treburile, tata s-a dus în biroul lui ca s-o sune pe Chloe s-o roage să vină să lucreze pentru el, până la sfârșitul stagiaturii.

Îngrijorarea lui nu era doar pentru Ryan Media, deși dacă ea ar fi ales să rămână, după ce-și lua masteratul, ar fi putut cu ușurință să devină unul dintre cei mai importanți membri ai echipei noastre de marketing strategic. Era, de asemenea, îngrijorat pentru faptul că ea avea mai puțin de trei luni ca să-și găsească un nou loc de stagiară, să învețe dedesubturile și să se apuce de un nou proiect pe care să-l prezinte comisiei de examinare. Dată fiind influența membrilor comisiei asupra școlii de management, de reacția lor depindea dacă Chloe va absolvi cu diplomă de onoare și va primi o scrisoare de recomandare personală de la directorul bursei J.T. Miller.

Acest lucru îi putea lansa sau îngropa definitiv viitoarea carieră.

Henry și cu mine am stat într-o tăcere încrâncenată, în următoarea oră; el se uita furios la mine, eu mă uitam pe fereastră. Aproape că simțeam cât de mult și-ar fi dorit să mă pocnească. Tata s-a întors în biroul meu, a luat demisia și a împăturit-o frumos în trei. Încă nu eram în stare să mă uit peste ea. O scrisese la calculator și, pentru prima oară de când o cunoscusem, nu voiam nimic mai mult decât să-i văd scrisul de mână, ridicol de urât, în loc de impersonalul Times New Roman, negru pe alb.

— I-am spus că este apreciată în această companie, că familia o iubește și că vrem să vină înapoi.

Tata a făcut o pauză, ațintindu-și ochii asupra mea.

— Ea a spus că, în acest caz, cu atât mai mult trebuie să facă asta singură.

*

Orașul se prefăcuse într-un univers alternativ, unul în care Billy Sianis nu blestemase niciodată echipa de baseball Chicago Cubs, Oprah nu existase niciodată și Chloe Mills nu mai lucra pentru Ryan Media. Demisionase. Părăsise una dintre cele mai mari afaceri din istoria Ryan Media. Mă părăsise pe mine.

Am scos dosarul Papadakis din biroul ei; contractul fusese redactat de departamentul juridic cât timp fuseserăm în San Diego și tot ce mai trebuia era o semnătură. Chloe și-ar fi putut petrece ultimele două luni din masterat perfecționându-și prezentarea pentru comisia de examinare. În loc de asta, o luase de la capăt în altă parte.

Cum de putuse să se descurce cu toate mizeriile pe care i le făcusem înainte, dar plecase din cauza *asta*? Fusese chiar atât de important ca eu s-o fi tratat ca pe un egal de față cu un individ ca Gugliotti, încât ea să sacrifice tot ce era între noi din pricina asta?

Cu un oftat, am bănuit că însuși faptul că trebuise să mă întreb așa ceva constituise motivul pentru care Chloe plecase. Crezusem că ne-am fi putut vedea și de relația noastră, și de cariere, dar asta pentru că eu deja îmi demonstrasem calitățile. Ea era stagiara. Tot ce voise ea fusese s-o asigur că nechibzuința noastră nu avea să-i afecteze cariera, iar eu sfârșisem prin a avea grijă s-o afecteze.

Trebuia să recunosc, eram surprins că biroul nu luase foc cu povestea a ceea ce făcusem, dar se părea că numai tata și Henry știau de ea. Chloe păstrase întotdeauna secretul despre noi. Mă întrebam dacă Sara era la curent cu ceea ce se întâmplase, dacă păstrase legătura cu Chloe.

Curând, am avut un răspuns. La câteva zile după ce Chicago se schimbasesc, Sara a intrat în biroul meu fără să bată la ușă.

— Situația asta e de doi bani.

Mi-am ridicat ochii spre ea și am pus jos dosarul pe care-l aveam în mâini, uitându-mă lung la ea îndeajuns cât s-o fac să se simtă stingerită, înainte să vorbesc.

— Țin să-ți amintesc că *situația asta* nu e deloc treaba ta.

— În calitate de prietenă a ei, este.

— În calitate de angajată a Ryan Media și de angajată a lui Henry, nu este.

Ea s-a uitat la mine câteva clipe lungi, apoi a dat din cap.

— Știu. N-aș spune niciodată cuiva, dacă la asta te referi.

— La asta, bineînțeles. Dar mă refer și la comportamentul tău. Nu-ți permit să dai buzna în biroul meu fără să bați la ușă.

Ea a părut că regretă, dar nu s-a făcut mică sub privirea mea ucigătoare. Începusem să înțeleg de ce ea și Chloe erau prietene atât de bune: amândouă erau încăpățânate până la nesocotință și crâncen de loiale.

— Am înțeles.

— Pot să te întreb de ce ai venit aici? Ai văzut-o?

— Da.

Am așteptat. Nu voiam să-i forțez mărturisirea, dar, *pentru Dumnezeu*, voiam să-i smulg și ultimul detaliu.

— I s-a oferit un post la Studio Marketing.

Am lăsat să-mi scape un oftat greu. O firmă decentă, chiar dacă mică. Una ambițioasă, cu perspective certe și niște adjuncți buni, dar cu vreo câțiva nemernici autentici în vârf.

— Cine e șeful ei direct?

— Un tip pe nume Julian.

Am închis ochii, ca să-mi ascund reacția. Troy Julian fusese la noi în conducere, un înfumurat cronic cu tendință de a se afișa în lume cu toate bunăciunile. Chloe trebuia să fi știut asta; ce-a fost în mintea ei?

Gândește, imbecilule.

Ea probabil socotise că Julian ar fi avut resursele să-i ofere un proiect la care ea să-și poată aduce o contribuție substanțială și să-l poată prezenta în trei luni.

— Care e proiectul ei?

Sara s-a îndreptat spre ușa biroului și a închis-o, ca să fie sigură că informația va rămâne discretă.

— Mâncare de câini Sanders.

M-am ridicat în picioare, lovind biroul cu palmele. Furia mă gătuia și mi-am închis ochii ca să-mi pot recăpăta stăpânirea de sine, mai înainte de a-mi vărsa nervii asupra asistentei fratelui meu.

— Țta-i un proiect *minuscul*.

— E doar o masterandă, domnule Ryan. Bineînțeles că e un proiect minuscul. Numai cineva îndrăgostit de ea ar fi lăsat-o să lucreze la un contract de marketing de un milion de dolari, pe zece ani.

Fără să se mai uite la mine, s-a întors și a ieșit din birou.

*

Chloe n-a răspuns la telefonul mobil, la telefonul de acasă sau la vreunul dintre e-mailurile pe care i le-am trimis pe contul personal, trecut în dosarul ei. Nu m-a sunat, n-a trecut pe la birou, n-a dat niciun semn că ar vrea să stea de vorbă cu mine. Dar când simți că pieptul ți-a fost spart cu un târnăcop și ești incapabil să dormi, faci lucruri cum ar fi: cauți adresa apartamentului stagiarei tale, te duci cu mașina până acolo, într-o sâmbătă, la cinci dimineața, și o aștepti să iasă.

Iar când ea n-a ieșit din clădire aproape o zi întreagă, l-am convins pe paznic că eram vărul ei și că mă îngrijora sănătatea ei. M-a însoțit până sus și a stat în spatele meu când am bătut la ușă.

Inima era gata să-mi spargă pieptul. Am auzit pe cineva mișcându-se înăuntru, venind până la ușă. Practic i-am putut simți corpul, la doar câțiva centimetri distanță de al meu, despărțit de lemnul ușii. O umbră s-a apropiat de vizor. Și apoi, tăcere.

— Chloe.

N-a deschis ușa. Dar nici nu s-a îndepărtat.

— Iubito, te rog, deschide. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

După un timp care a părut o oră, a spus:

— Nu pot, Bennett.

Mi-am sprijinit fruntea de ușă, lipindu-mi palmele de ea. O superputere ar fi fost bine-venită în clipa aceea. Mâini de foc, capacitatea de a mă subluma sau chiar abilitatea de a găsi cuvintele potrivite. În clipa aceea, și atât părea imposibil.

— Îmi pare rău.

Tăcere.

— Chloe... Doamne. Am priceput, bine? Spune-mi că sunt un idiot. Spune-mi să mă duc învârtindu-mă. Pune orice condiție vrei — numai nu pleca.

Tăcere. Era încă acolo. O puteam simți.

— Îmi lipsești. Futu-i, cum îmi mai lipsești. *Mult*.

— Bennett, dar... nu acum, bine? Nu pot să fac asta.

Plângea? Mă enerva că nu știam.

— Hei, amice.

Paznicul vorbea de parcă în mod clar asta era ultimul loc în care ar fi vrut să se afle și mi-am dat seama că era supărat că-l mințisem.

— Nu de asta ai zis că vrei să urci aici. Pare să fie sănătoasă. Să mergem.

M-am întors acasă și m-am apucat să beau, zdravăn, whisky. Timp de două săptămâni, am jucat biliard la un bar sordid și mi-am ignorat familia. Am anunțat că eram bolnav și mă dădeam jos din pat doar ca să-mi iau, din când în când, câte un castron cu cereale, ca să-mi umplu paharul sau ca să mă duc la baie, ocazie cu care mă uitam în oglindă și-mi arătam degetul mijlociu. Eram un dobitoc trist și, cum nu mai trecusem niciodată prin așa ceva, habar n-aveam cum să ies din starea asta.

Mama a venit pe la mine cu niște cumpărături și mi le-a lăsat pe treptele de la intrare.

Tata îmi lăsa mesaje vocale zilnic, ținându-mă la curent cu treburile firmei.

Mina mi-a adus mai mult whisky.

În sfârșit, Henry a trecut pe la mine, folosind singurul set de chei de rezervă al casei, și a aruncat peste mine o oală cu apă rece, apoi mi-a întins niște mâncare chinezească la pachet. Am mâncat ce era de mâncat, în vreme ce el amenința c-o să-mi lipească fotografii cu Chloe prin toată casa, dacă nu mă adunam și nu mă întorceam la muncă.

În următoarele câteva săptămâni, Sara a presupus că îmi pierdeam încet mințile, și că aveam nevoie de o actualizare săptămânală. Păstra tonul profesional, raportându-mi doar cum se descurca Chloe

la noua firmă cu Julian. Proiectul ei începuse să prindă contur destul de bine. Oamenii de la Sanders o iubeau. Ea susținuse compania în fața directorilor executivi și obținuse aprobarea de a continua. Nimic din toate acestea nu m-a surprins. Chloe era mai bună decât oricine altcineva de pe la ei, de departe.

Ocazional, Sara îmi strecura și altceva. „S-a apucat din nou de sport“, „arată mai bine“, „s-a tuns mai scurt — arată chiar drăguț“ sau „am ieșit cu toții în oraș, sâmbătă. Cred că s-a simțit bine, dar a plecat mai devreme“.

Pentru că avea o întâlnire? mă întrebam eu. Și apoi alungam gândul din minte. Nu-mi puteam imagina că ar putea să se vadă cu altcineva. Știam cum fusese între noi și eram foarte sigur că nici Chloe nu se vedea cu altcineva.

Aceste „rapoarte“ nu erau niciodată de ajuns. De ce nu putea Sara să-și scoată telefonul și să facă niște fotografii, pe ascuns? Speram să dau peste Chloe la vreun magazin sau pe stradă. Am patrutat prin La Perla de vreo câteva ori. Dar n-am văzut-o două luni.

O lună trece repede când ești îndrăgostit de femeia pe care o foloseai pentru sex. Două par o veșnicie când femeia pe care o iubești te-a părăsit.

Așadar, când s-a apropiat ziua prezentării ei și am aflat de la Sara că era pregătită și că îl manevrase pe Julian cu mână de fier, dar deopotrivă arăta „mai timidă și mai nesigură pe ea“, mi-am găsit în sfârșit curajul.

M-am așezat la biroul meu, am deschis PowerPointul și am încărcat planul Papadakis. Lângă mine, telefonul de pe birou a sunat. M-am gândit să nu răspund — voiam să mă concentrez pe proiect și numai pe proiect.

Dar era un număr local necunoscut și o parte semnificativă din creierul meu voia să creadă că ar putea fi Chloe.

— Bennett Ryan la telefon.

Râsul unei femei răsună pe fir.

— Frumosule, ești un Ticălos Stupid.

Doužeci

Directorul Cheng și ceilalți membri ai comisiei de examinare au intrat în sală, salutându-mă prietenos înainte de a se așeza. Mi-am verificat notițele, am verificat a nu știu câta oară conexiunea dintre laptop și sistemul de proiecție și am așteptat ultimii câțiva rătăciți să-și găsească locul în sala de conferințe. Gheața suna cristalin în pahare, când oamenii își turnau apă. Colegii vorbeau între ei cu voci scăzute, câte un hohot de râs străbătând ocazional liniștea generală.

Colegii.

Niciodată nu mă mai simțisem atât de izolată. Domnul Julian nici măcar nu catadicsise să apară la prezentare ca să mă susțină. Ce surpriză.

Încăperea semăna izbitor cu altă sală de conferințe, dintr-o clădire aflată la șaptesprezece străzi distanță. În acea dimineață, stătusem în fața clădirii Ryan Media Tower, mulțumind în gând tuturor celor dinăuntru pentru că mă făcuseră cine eram. Apoi plecasem pe jos, numărând străzile și încercând să ignor durerea răscolitoare din piept, știind că Bennett n-avea să fie cu mine în sală

în ziua aceea, stoic, jucându-se cu butonii de la manșete, sfredelind cu privirea expresia mea calmă.

Îmi lipsea proiectul meu. Îmi lipseau colegii de echipă. Îmi lipseau standardele fără milă, precise, ale lui Bennett. Dar, mai ales, îmi lipsea bărbatul care devenise el pentru mine. Uram faptul că simțisem nevoia să aleg un Bennett și să renunț la celălalt, sfârșind fără niciunul.

O secretară a bătut la ușa, și-a vârât capul înăuntru și mi-a căutat privirea. Apoi i-a spus domnului Cheng:

— Trebuie doar să o rog pe Chloe să-mi semneze mai întâi niște acte. O să ne întoarcem imediat.

Fără întrebări, am urmat-o, ieșind din sală, strângându-mi mâinile pe lângă corp și făcând eforturi de voință să-mi calmez nervii. *Poți să faci asta, Chloe.* Douăzeci de nenorocite de *slide*-uri cu detalii despre o campanie mediocră, cu o sumă de cinci cifre, pentru o firmă locală ce produce mâncare pentru animale de companie. Un mizilic.

Trebuia doar să trec de asta și apoi puteam să plec dracului din Chicago și s-o iau de la zero, la sute de kilometri depărtare. Pentru prima oară de când mă mutasem aici, orașul ăsta mi se părea complet străin.

Chiar și așa, încă mai așteptam ca ideea de a pleca să mi se pară decizia corectă.

În loc să ne oprim la biroul secretarei, am continuat să mergem pe hol, până la o altă sală de conferințe. Ea a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru înaintea ei. Dar când am intrat, în loc să vină după mine, ea a închis ușa, lăsându-mă singură.

Sau nu chiar singură.

Mă lăsase cu Bennett.

Am simțit cum stomacul îmi dispare și pieptul îmi cade în gol. El stătea în picioare, la peretele cu ferestre din capătul îndepărtat al sălii, purtând un costum bleumarin și cravata violet-închis pe care i-o cumpărasem eu de Crăciun, ținând în mâini un dosar gros. Ochii lui erau întunecați și de nepătruns.

— Bună.

Vocea i se frânse în doar aceste două silabe.

Am înghițit în sec, mutându-mi privirea de la perete și rugându-mi emoțiile să rămână în banca lor. Să fiu departe de Bennett fusese un iad. De nenumărate ori pe zi visam cu ochii deschiși cum mă întorceam la Ryan Media sau cum îl priveam intrând în noul meu birou, stil *Ofițer și gentleman*, sau cum îl vedeam apărând la ușa mea cu o sacoșă La Perla atârând de un deget lung și ispititor.

Dar nu mă așteptasem să-l văd aici și, după ce nu-l mai văzusem de atâta vreme, chiar și acele două silabe chinuite aproape că m-au dărâmat. Îmi fusese dor de vocea lui, de ironiile lui, de buzele și de mâinile lui. Îmi fusese dor de felul în care mă privea, felul în care mă aștepta întâi pe mine, de felul după care îmi putusem da seama că începuse să mă iubească.

Bennett era aici. Și arăta groaznic.

Slăbise și, cu toate că era bine îmbrăcat și proaspăt ras, hainele îi atârnavu aiurea pe corpul lui înalt. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit săptămâni de-a rândul. Cunoșteam senzația. Cearcăne negre îi erau săpate adânc sub ochi și-i dispăruse grimasa caracteristică. În locul lui era o gură strânsă într-o linie dreaptă. Focul pe care-l crezusem întotdeauna impregnat în expresia lui se stinsese de tot.

— De ce-ai venit aici? am întrebat.

El a ridicat o mână, trecându-și degetele prin păr și stricând complet jalnica frizură șic pe care o încercase, iar inima mi s-a strâns la vederea dezordinii familiare.

— Am venit să-ți spun că ești o mare idioată fiindcă ai plecat de la Ryan Media.

Am rămas cu gura căscată la acest ton și un val familiar de adrenalină s-a revărsat în venele mele.

— Am fost idioată în privința multor lucruri. Mulțumesc c-ai venit. Ce reîntâlnire amuzantă.

M-am întors să plec.

— Stai, a zis el, cu o voce gravă și poruncitoare.

Vechile instincte s-au trezit imediat și m-am oprit, întorcându-mă iarăși spre el. El s-a apropiat câțiva pași.

— Amândoi am fost idioți, Chloe.

— Aici suntem de acord. Ai avut dreptate să spui că ai muncit din greu să-mi fii mentor. Mi-am învățat idioțenia de la cel mai mare idiot din lume. Toate lucrurile bune le-am învățat de la tatăl tău.

Remarca din urmă a părut să-l nimerească în plin și a tresărit, făcând un pas înapoi. Avusesem un milion de emoții în ultimele câteva luni: furie cât cuprinde, părere de rău, vinovăție frecventă și un zumzet constant de mândrie sigură de sine, dar mi-am dat seama că nu era corect ceea ce tocmai spuseseam și am regretat imediat. El mă împinsese de la spate, chiar dacă nu întotdeauna cu intenție, iar pentru asta îi datoram totuși ceva.

Însă, pe când stăteam cu el în sala ca o peșteră, iar tăcerea creștea și se întindea ca o ciumă între noi, mi-am dat seama de ceea ce nu observasem nicio clipă, în tot timpul ăsta: *el* îmi dăduse șansa să lucrez la cele mai importante proiecte. *El* mă luase cu el la fiecare întâlnire importantă. *El* mă pusese să scriu rapoarte critice, să dau telefoane dificile, să mă descurc cu trimiterea celor mai importante documente financiare.

Mă îndrumase — și asta contase foarte mult pentru el.

Am înghițit în sec.

— N-am vrut să spun asta.

— Știu. Ți se vede pe față.

Și-a trecut mâna peste gură.

— În parte e adevărat, totuși. Nu merit recunoaștere pentru cât de pricepută ești. Presupun că vreau să-mi arog o parte din merit oricum, eu fiind un mare orgolios. Dar și pentru că te consider cu adevărat o sursă de inspirație.

Nodul care se formase în gâtul meu părea să se fi întins, împiedicându-mă să respir, apăsându-mi greu stomacul. Am întins mâna spre cel mai apropiat scaun, repetând:

— De ce ești aici, Bennett?

— Pentru că, dacă ratezi chestia asta, te asigur personal că n-ai să mai lucrezi niciodată pentru vreo companie din Fortune 500.

Nu la asta mă așteptam și mânia mea s-a reaprins, proaspătă și arzătoare.

— N-am să ratez chestia asta, nemernicule. Sunt pregătită.

— Nu asta am spus. Am *slide*-urile tale din proiectul Papadakis aici și am conspectele aici — a ridicat un *drive* USB și un dosar — și dacă nu iei notă maximă la prezentarea asta în fața comisiei, o să-ți tăbăcesc fundul.

N-a fost niciun rânjet înfumurat, nicio intenție jucăușă în cuvinte. Dar dincolo de ceea ce spusese, altceva începuse să reverbereze.

Noi. Asta-i despre noi.

— Indiferent ce ai acolo, nu-mi aparține, am spus eu, făcând semn spre *drive*.

— Nu eu am pregătit *slide*-urile Papadakis. Mi-am dat demisia înainte să le pun în ordine.

A clătinat din cap, de parcă aș fi fost înceată la minte.

— Contractele erau întocmite pentru semnătură când ți-ai dat demisia. Am pus în ordine *slide*-urile astea bazându-mă pe munca ta. Asta o să prezinți azi, nu o campanie de marketing pentru o porcărie de mâncare pentru câini.

Era umilitor să-l văd aruncându-mi asta în față și m-am apropiat câțiva pași de el.

— Naiba să te ia, Bennett. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru tine și am muncit la fel și pentru Julian. O să muncesc pe brânci oriunde o să ajung după aceea — fie că e vorba de vânzarea de mâncare pentru animale, fie că-s campanii de publicitate de milioane de dolari —, dar a naibii să fiu dacă-ți închipui că poți să vii aici cu asta și să-mi spui tu mie cum să-mi construiesc cariera. Nu mă controlezi tu pe mine.

El s-a apropiat mai mult.

— Nu vreau să te controlez.

— Vrăjeală.

— Vreau să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ba da, Chloe, ai. Ia dosarul. E munca ta.

Era destul de aproape să întindă mâna și să mă atingă, și a mai făcut un pas spre mine. Era acum destul de aproape ca să-i pot simți căldura corpului, să-i simt aroma săpunului și mirosul pielii sale, care se îmbinau în parfumul acela familiar.

— Te rog. Ți-ai câștigat dreptul ăsta. O să facă impresie mai puternică asupra comisiei.

În urmă cu o lună, aș fi vrut mai mult ca orice să prezint proiectul ăla. Fusese viața mea, luni în șir. Era al meu. Mi-am putut simți lacrimile adunându-se în ochi și am clipit să le rețin.

— Nu vreau să-ți rămân datoare.

— Asta nu e o favoare. Pur și simplu îmi iau revanșa față de tine. Recunosc că am stricat totul. Dă-mi voie să-ți spun că ai una dintre cele mai agere minți în afaceri pe care le-am cunoscut vreodată.

Ochii i s-au împlânzit, a întins mâna și mi-a dat o șuviță de păr peste umăr.

— N-o să-mi fii datoare cu nimic. Doar dacă vrei tu să fii... într-un cu totul alt mod.

— Nu cred că aș putea să mai lucrez vreodată pentru tine, am zis, forțându-mă să împing cuvintele dincolo de stăvilarul dureros din gâtul meu.

Mi-a trebuit toată puterea voinței să nu întind mâna să-l ating.

— Nu la asta mă refeream. Tocmai ți-am spus că am dat greș ca șef.

A înghițit nervos și a tras adânc aer în piept.

— Și am dat greș, într-adevăr, ca iubit. Am nevoie să iei *slide*-urile astea, a zis el, întinzându-mi *drive*-ul USB. Și am nevoie să mă iei înapoi.

M-am uitat lung la el.

— Trebuie să mă întorc în sala comisiei.

— Nu, nu trebuie. Au amânat prezentarea.

S-a uitat la ceasul lui.

— Cu puțin timp în urmă, l-am pus pe Henry să-l sune pe Cheng și să-l țină de vorbă, ca să pot discuta cu tine între patru ochi și să-ți spun că, A, nu ești o idioată, și B, că mai vreau o șansă cu tine.

Un zâmbet îmi juca în colțul gurii și mi-am mușcat buza de jos ca să-l țin în frâu. Ochii lui Bennett scăpărară victorioși.

— Apreciez ce ai făcut aici, am zis eu, precaută. Am muncit mult la proiectul ăla și chiar simt că-mi aparține. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să vadă și comisia detaliile despre Papadakis, în rezumatele pe care le ai. Dar tot am să prezint subiectul Sanders.

El mi-a cântărit spusele, plimbându-și ochii pe fața mea. Un mușchi de pe maxilar i se zbătea, semnul care-i trăda nerăbdarea.

— Bine. Prezintă-mi-l mie, aici. Convinge-mă că n-o să te sinucizi acolo.

Îndreptându-mi spatele, am spus:

— Campania se inspiră din *Top Chef*. Dar fiecare episod sau clip publicitar o să prezinte un ingredient diferit din mâncarea lor și va fi o provocare pentru a crea adevărate delicatese pentru animalele de companie.

Ochii lui Bennett erau umbriți, dar zâmbea sincer.

— Asta-i o idee inteligentă, Chloe.

Am zâmbit radioasă, savurând momentul.

— Nu chiar. Aici e șpilul. Ingredientele Sanders sunt elementare: carne bună. Boabe pur și simplu. Câinilor nu le pasă cât de sofisticată e mâncarea lor. Ei vor carne. Pe un os. Asta are gust bun. Tata le dă câinilor delicatese canine în fiecare zi, cu orez brun și grâu încolțit. Nu glumesc. Și, ca un cadou special de ziua lor, le dă un os ieftin, cu carne pe el. Stăpânului îi pasă de legume, de orez brun și de toate rahaturile astea. Nu animalelor.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— E o metodă de a face mișto de noi pentru că ne răsfățăm animalele de companie și adoptăm tendința de a le trata ca pe niște membri dragi ai familiei. Mâncarea de la Sanders este specialitatea

carne-cu-os pentru a-i putea răsfața în fiecare zi. „Judecătorii“ patrupezi vor alege întotdeauna rețeta Sanders.

— Ai reușit.

— O campanie? Asta-i ideea.

— Da, însă știam că poți face asta. Vreau să spun felul în care ai prezentat-o. M-ai atras în subiect, m-ai prins.

Am râs, știind să recunoșteam un compliment de la Bennett când îl auzeam.

— Mulțumesc.

— Ia-mă înapoi, Chloe. Spune-mi acum că o s-o faci.

Un hohot mai zgomotos mi-a scăpat de pe buze și mi-am trecut mâinile peste față.

— Întotdeauna ești un ticălos așa de autoritar...

— Ai de gând să pretinzi că nu ți-a fost dor de mine? Și tu arăți ca dracu', să știi: Julia m-a sunat aseară, când adunam *slide*-urile...

Am căscat gura la el.

— Te-a sunat Julia?

— ... și mi-a spus că erai la pământ și că trebuia să-mi bag mințile în cap și să te gălesc. I-am spus că deja mă pregăteam să fac asta. Oricum aveam s-o fac, dar după telefonul ei, mi-a fost mai ușor să vin aici, gata să te implor.

— Știi măcar ce-i aia să implori? I-am întrebat, râzând acum cu gura până la urechi.

Bennett și-a umezit buzele, coborându-și privirea pe gura mea.

— Probabil că nu. Vrei să-mi arăți?

— Fă o încercare. Arată-mi că știi să te târăști în genunchi.

— Cu tot respectul, mă văd nevoit să-ți cer să mi-o sugi, domnișoară Mills.

— Numai dacă mă implori.

Ochii i s-au deschis larg și, mai înainte să poată spune și altceva, i-am luat dosarul Papadakis din mână și am plecat.

*

Am intrat în sala comisiei cu Bennett imediat în urma mea. Murmurul vocilor s-a oprit când am apărut noi.

I-am dat directorului Cheng dosarul, iar el a răsfoit rezumatele proiectului Papadakis. A zâmbit.

— Cum de-ai reușit să termini două proiecte?

Am îngăimat ceva, complet nepregătită pentru întrebare.

— Este eficientă, a zis Bennett, ocolindu-mă și luând loc la masă. Când a sfârșit cu planul Papadakis, noi i-am sugerat să-și ia o scurtă stagiatură în altă parte, până ce avea să-și termine masteratul. La urma urmelor, sperăm că va lucra la Ryan Media în viitorul apropiat.

M-am străduit să-mi ascund șocul. *Despre ce dracului vorbea?*

— Fantastic, a spus domnul mai în vârstă, din capătul mesei. La proiectul Papadakis?

Bennett a dat din cap.

— O să lucreze ca mâna dreaptă a tatălui meu. El are nevoie de cineva care să administreze acest proiect, de vreme ce va fi nevoie de un angajat cu normă întreagă. Chloe este evident alegerea cea mai bună, dacă o să accepte.

Mi-am înăbușit circa cinci mii de reacții diferite. Cea inițială a fost iritarea, fiindcă deschisese discuția asta în fața comisiei. Dar amestecate cu aceasta erau, de asemenea, recunoștința, entuziasmul, mândria. Aveam să-i fac capul mare lui Bennett după ce terminam aici.

— Păi, hai să începem atunci, a zis Cheng, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Mi-am ridicat *laser pointer*-ul și am trecut în față, simțindu-mă ca și când podeaua era făcută din jelu. La două fotolii distanță de capul mesei, Bennett și-a dres glasul, prinzându-mi privirea.

Trebuia să-l întreb și despre asta. Pentru că eram foarte sigură că, exact înainte să încep să vorbesc el, a mimat cuvintele „te iubesc“.

Ticălos șmecher.

Au spus că prezentarea mea avea să fie folosită pentru broșură, pentru site și pentru newsletter-ul companiei.

M-au pus să semnez niște documente, am pozat pentru niște fotografii, am strâns o mulțime de mâini.

Mi-au oferit chiar o slujbă la J.T. Miller.

— E deja angajată, a zis Bennett, trăgându-mă deoparte.

S-a uitat lung la mine, fără cuvinte, în timp ce toată lumea se îndrepta, în cele din urmă, spre ușă.

— Da, despre asta, am zis eu, încercând să par furioasă.

Eram încă surescitată de prezentare, de discuție, de întreaga zi. Să-l am pe Bennett la un sărut distanță nu era deloc rău.

— Te rog, nu spune nu. Cumva i-am furat vestea trăsnet tatei. Urma să te sune el, în seara asta.

— Chiar are de gând să-mi ofere o slujbă?

— Ai de gând s-o accepți?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă amețită.

— Cine știe? În clipa asta, vreau doar să sărbătoresc.

— Ai fost nemaipomenită.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Mulțumesc. A fost cea mai tare distracție pe care am avut-o după multe săptămâni.

— Rezumatele au fost bune, am dreptate?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, dar ai făcut o greșeală fatală.

I-a căzut fața.

— Care?

— Ai recunoscut că știi cum să lucrezi în PowerPoint.

Râzând, a luat geanta laptopului de la mine și a așezat-o pe un scaun din spatele lui, dându-se mai aproape cu un zâmbet întu-necat.

— Obișnuiam să pregătesc *slide*-uri pentru șeful meu. Și eu am fost stagiar odată, bineînțeles.

Am simțit cum mi se face pielea de găină.

— Șeful tău răcnea la tine?

— Din când în când.

A început să-și plimbe degetul arătător pe brațul meu.

— Îți critica scrisul de mână?

— Tot timpul.

S-a aplecat și mi-a sărutat colțul gurii.

— Șeful tău te săruta?

— Tata a preferat întotdeauna strângerile de mână.

Am râs, strecurându-mi mâinile pe sub sacoul lui, ca să-mi înfășor brațele în jurul lui.

— Ei bine, eu nu mai sunt stagiara ta.

— Nu, ești colega mea.

Am scos un geamăt de încântare, fiindcă îmi plăcea cum suna asta.

— Și iubita mea?

— Da.

Vocea mi-a tremurat puțin la această singură silabă, și atunci am înțeles foarte clar sensul expresiei „copleșit de ușurare“. Eram sigură că Bennett îmi putea simți inima bătând în dreptul inimii lui.

Mi-a mușcat lobul urechii.

— Va trebui să găsec noi scuze ca să te aduc în sala de conferințe și să te dezbrac la fereastră.

Sângele mi-a fost pompat cu putere prin vene, gros și cald.

— Nu ai nevoie de scuze ca să mă duci acasă la tine, totuși.

Bennett m-a sărutat pe tot obrazul și o singură dată, blând, pe gură.

— Chloe?

— Da, Bennett?

— Flirtul ăsta e bun și frumos, dar vorbesc serios când îți spun că nu te mai pot lăsa să mă părăsești încă o dată. Plecarea ta aproape m-a omorât.

La acest gând, am simțit că-mi iese tot aerul din plămâni, la acest gând.

— Nu cred că aş putea. Nici eu nu vreau să mai fiu vreodată departe de tine.

— Dar trebuie să-mi dai o şansă să îndrept lucrurile, când le stric. Ştii că sunt un nemernic, câteodată.

— Câteodată?

Mormăind, a şoptit:

— Şi am obiceiul să rup lenjerie.

I-am dat la o parte o buclă de pe frunte.

— Şi-o colecţionezi. Să nu uităm de ciudăţenia cu colecţionatul.

— Dar te iubesc, a zis el, uitându-se la mine cu ochii larg deschişi.

Şi mă tutuiesc acum aproape cu toţi vânzătorii de la magazinul La Perla. Am trecut deseori să arunc o privire înăuntru, cât ai fost tu plecată. De asemenea, deţin informaţia, dintr-o sursă de încredere, că eu sunt cel mai bun partener de sex pe care l-ai avut vreodată. Aşadar, să sperăm că lucrurile astea le vor contrabalansa pe cele rele.

— Adjudecat!

L-am tras spre mine.

— Vino-ncoace.

Mi-am plimbat gura peste a lui, tachineându-i buza de jos. Cu mâinile strâns infipte în reverele lui, l-am întors şi l-am lipit cu spatele de fereastră, ridicându-mă pe vârfuri ca să fiu mai aproape, cât mai aproape de el cu putinţă.

— Atât de pretenţioasă, acum că eşti pe de-a întregul oficială.

— Taci şi sărută-mă, am râs eu, peste gura lui.

— Da, şefa.

Muhtumiri